

Child Gender and LGBTQI Impact Assessment

Co-funded by
the European Union

Document history

PROJECT ACRONYM	360 Safe Play
Project Title	360 Child Protection Integrated System for sports clubs and associations
Grant Agreement N°	101254575
Project Coordinator	FPT
Project Duration	24 months
Deliverable N°.	1.2
Diss Level	Public
Deliverable Lead	FPT
Due Date	14/6/2026
Work Package	WP1 Project management and coordination
Work Package Lead	Fundació Pere Tarrés
Contributing beneficiary(ies)	All partners
DoA	

Date	Version	Author	Substantive changes
4/May/2026	v0.5	Ares Cruz Hernández	First Draft
7/May/2026	V0.6	Guillem Palàs Lara Sanchez	First review and small changes
12/May/2026	V0.7	Aimar Rubio	Review
19/May/2026	V1	Ares Cruz	Final version

Project consortium

Executive Summary

This deliverable assesses how gender norms, patriarchy, heteronormativity and discrimination related to gender identity, gender expression and perceived sexual orientation may affect children's safety, participation and access to protection in grassroots sport. It identifies key risks, analyses their differential impact on children, and proposes practical recommendations for integrating gender-responsive and LGBTQI-inclusive safeguarding across the 360 Safe Play project.

The assessment confirms that gender-based and LGBTQI-phobic violence should be understood as a safeguarding concern, not only as a diversity or inclusion issue. Risks may appear through discriminatory language, body shaming, peer exclusion, unsafe changing spaces, coercive adult-child relationships, weak reporting mechanisms and club cultures that normalise silence or humiliation.

The document concludes that the 360 Safe Play model has strong potential to promote safer and more inclusive sport environments, provided that gender and LGBTQI considerations are embedded explicitly across training, child-friendly materials, reporting mechanisms, restorative practices, communication outputs and monitoring tools. Particular attention should be paid to confidentiality, prevention of outing, safe data collection, child-friendly reporting routes and the appropriate limits of restorative practices.

List of Acronyms

Acronym	Meaning
DoA	Description of the Action
GBV	Gender-based violence
LGBTQI	Lesbian, gay, bisexual, trans, queer/questioning and intersex
MoV	Means of verification
QA	Quality assurance
WP	Work package

Index

Document history	1
Executive Summary	3
0. Introduction	7
Purpose and scope.....	7
Project context and rationale	7
Objectives of this document.....	8
Structure of the Document.....	9
1. Assessment Approach	10
1.1. Child-centred, gender-responsive and LGBTQI-inclusive perspective	10
1.2. Sources and analytical approach	12
1.3. Ethical, safeguarding and confidentiality guarantees	13
2. Risk Mapping in Grassroots Sport.....	15
2.1. Hypermasculine and ultra-competitive cultures.....	17
2.2. Heteronormativity and exclusionary practices.....	18
2.3. Risk situations linked to gender-based and LGBTQI-phobic violence.....	19
2.4. Organisational and relational risk factors in sports clubs	21
3. Impact on Children	23
3.1. Impact on Girls.....	23
3.2. Impact on Boys	24
3.3. Impact on Gender-Non-Conforming and LGBTQI Children	25
3.4. Intersectional considerations: disability, socioeconomic vulnerability and other factors.....	26
4. Mainstreaming Gender and LGBTQI Perspectives Across the Action	27
4.1. Training orientation for professionals and coaches.....	28
4.2. Child-friendly materials content.....	29
4.3. Early-warning and reporting mechanisms.....	30
4.4. Restorative peer-to-peer practices.....	31
4.5. Communication and advocacy outputs addressing gender identity and expression	32
5. Technical Alignment and Monitoring Requirements	33
5.1. Indicators and Expected Results.....	34
5.2. Disaggregated Data Collection Requirements	35

5.3.	Safeguards: Ethics, Confidentiality and Do-No-Harm	36
5.4.	Use of Findings for Project Monitoring and Improvement	37
6.	Conclusions and Priority Recommendations.....	39
6.1.	Overall Assessment	39
6.2.	Priority Actions for Safer and More Inclusive Grassroots Sport	40
	References.....	41
	Annexes	45
	Annex 1. Suggested indicators and monitoring points	45
	Annex 2. Safeguarding and confidentiality checklist	50
	Annex 3. Note on multilingual implementation (EN, CA, ES, BG, IT)	52

1. Introduction

Purpose and scope

This report has been prepared as Deliverable **D1.2 – Child Gender and LGBTQI Impact Assessment** within the **360 Safe Play** project. Its purpose is to examine how the project prevents, detects and responds to **gender-based and LGBTQI-phobic violence** in grassroots sport settings, while also assessing how gender equality, non-discrimination and LGBTQI inclusion are mainstreamed across the action.

This assessment is primarily desk-based and draws on the project's Description of the Action, updated project documentation, Logical Framework, Quality Assurance Plan and relevant literature on safeguarding, gender-based violence and LGBTQI inclusion in sport. It provides a common analytical and operational framework for project implementation but does not replace country-specific child protection procedures or legal obligations.

More specifically, the assessment is intended to identify and analyse risk situations linked to **hypermasculine, ultra-competitive and heteronormative cultures** in sports clubs and associations, and to explore how these dynamics may affect children differently depending on gender, gender expression and perceived sexual identity.

The report also responds to the project obligation to provide **concrete recommendations** for key implementation components, including training for professionals and coaches, child-friendly materials, early-warning and reporting mechanisms, restorative peer-to-peer practices, and communication and advocacy outputs that explicitly address violence related to **gender identity and expression**.

This assessment is not conceived as a standalone theoretical paper, but as a **practical and operational guide** to support implementation. For that reason, it is aligned with the project's Logical Framework and Quality Assurance Plan and is intended to inform concrete implementation decisions, including training design, child-friendly communication, reporting pathways, restorative peer-to-peer activities, communication outputs and monitoring arrangements.

Project context and rationale

The 360 Safe Play project addresses the growing problem of violence against children and adolescents in sport by developing a multidimensional and community-based approach for sports clubs and associations. Its overall aim is to create safer environments through awareness-raising, prevention, early detection, reporting and peer-to-peer restorative practices, while actively involving children, professionals, families and local stakeholders. The project is implemented over **24 months in Spain, Bulgaria and Italy**, and is explicitly designed to be inclusive of children with disabilities, children in vulnerable situations, and children affected by gender- and LGBTQI-related discrimination.

Within the project architecture, this assessment supports the integration of equality, non-discrimination and child safeguarding principles across the action. It is particularly

relevant for activities involving training, awareness-raising, child-friendly tools, reporting and early-warning mechanisms, restorative practices, monitoring and policy uptake.

The need for such an assessment is grounded in the project's own rationale. The updated Part B identifies sport as a setting that can generate important benefits for children, but also as a space where violence may remain hidden or normalized. It underlines that violence in sport is linked not only to individual incidents, but also to structural factors such as hierarchical power relations, hypermasculine norms, ultra-competitive cultures, heteronormative expectations, institutional silence and weak reporting mechanisms.

This is particularly relevant in grassroots and non-professional sport settings, where clubs may have strong community ties but limited resources, uneven safeguarding capacity and informal decision-making structures. These conditions can create environments in which abuse, discrimination and exclusion are more likely to occur and less likely to be addressed in a timely and child-centred way.

The project documentation also stresses that these risks are not experienced equally by all children. From an intersectional perspective, the effects of discrimination may accumulate and interact when gender intersects with disability, socio-economic disadvantage, sexuality, ethnicity, migration background or non-conformity with dominant gender norms (Crenshaw, 1989).

Children with disabilities, children from socioeconomically disadvantaged backgrounds, and children who do not conform to dominant gender norms may face different barriers to participation, recognition, help-seeking and protection. Families and caregivers are also identified as a key but often overlooked group: they are expected to support children's safety, yet frequently lack clear information, trusted reporting pathways and practical guidance for responding to violence or discrimination in sports contexts.

Against this background, the Child Gender and LGBTQI Impact Assessment functions as a cross-cutting tool to sharpen the project's equality perspective and to ensure that the 360 Safe Play model is not only child-centred, but also **gender-responsive and LGBTQI-inclusive**. In the Description of the Action, the assessment is explicitly framed as a tool to define equality objectives within the project's evolution and to inform implementation choices across the different work packages.

Objectives of this document

This assessment pursues five interrelated objectives:

1. To identify the main gender- and LGBTQI-related risks present in grassroots sport environments, especially those associated with hypermasculinity, heteronormativity and exclusionary club cultures;
2. To examine the potential differential impact of these risks on girls, boys, gender-non-conforming children and children who are, or are perceived as, LGBTQI;

3. To translate this analysis into practical recommendations for the implementation of the 360 Safe Play project;
4. To support project monitoring and quality assurance by proposing indicators, evidence-collection requirements and safeguards;
5. To help partners assess whether gender-responsive and LGBTQI-inclusive safeguarding measures are being implemented safely, consistently and effectively across project activities.

In this sense, the report should be read as both an **analytical document** and an **implementation guide**. Its function is to help project partners, sports clubs, federations, coaches, safeguarding focal points and public authorities better understand how violence related to gender identity, gender expression and heteronormative norms may appear in everyday sports practice, and how these risks can be prevented and addressed through concrete, feasible and child-sensitive measures. This practical orientation is fully consistent with the wider project design, which combines co-creation, training, monitoring, policy uptake and transferability across different country contexts.

Structure of the Document

The primary audience for this guide includes the 360 Safe Play consortium, grassroots sports clubs and associations, coaches and sports professionals, families, and local and public actors involved in child protection and safe sport.

The document is intended to be used as both an analytical reference and an implementation support tool. It should help partners translate general safeguarding, equality and non-discrimination principles into everyday practice in clubs and associations, especially in settings with limited specialist capacity.

The document follows a progressive logic: it first defines the assessment approach, then maps risks, analyses differential impacts on children, translates findings into project implementation requirements, and finally proposes monitoring and safeguarding measures.

The remainder of the report is structured around five core questions:

- first, what gender- and LGBTQI-related risks can be identified in grassroots sport settings;
- second, how do these risks affect children differently;
- third, how can gender and LGBTQI perspectives be better mainstreamed across the action;
- fourth, what practical recommendations should guide implementation in clubs and project activities;
- and fifth, how can these recommendations be reflected in indicators, monitoring practices and safeguards aligned with the project's quality and accountability framework.

1. Assessment Approach

1.1. Child-centred, gender-responsive and LGBTQI-inclusive perspective

This assessment is grounded in a **child-centred approach** that recognises children and adolescents as rights-holders entitled to safety, dignity, participation and protection from all forms of violence in sport settings. Within the 360 Safe Play project, this means that the analysis does not treat children merely as beneficiaries of adult-designed safeguarding measures, but as subjects whose experiences, perceptions and barriers to help-seeking must shape how prevention, detection and response mechanisms are designed. A child-centred perspective requires attention to the everyday realities of participation in grassroots sport, including peer dynamics, adult authority, informal club cultures, family expectations and the practical conditions under which children may feel safe, silenced, included or excluded.

Concept	Meaning in this assessment
Child-centred	Children are rights-holders whose safety, dignity, views, best interests and evolving capacities should guide project design and implementation.
Gender-responsive	The project identifies and responds to how gender norms, stereotypes and unequal power relations shape risks, disclosure, participation and access to protection.
LGBTQI-inclusive	The project addresses risks linked to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics, including risks affecting children who are perceived as non-conforming.
Intersectional	The project recognises that gender and LGBTQI-related risks may overlap with disability, age, socioeconomic vulnerability, migration background, ethnicity or family context.

Table 1. Key concepts used in the assessment

At the same time, the assessment adopts a **gender-responsive perspective**. This is essential because violence in sport does not occur in a neutral environment. Grassroots sports settings may reproduce broader social inequalities linked to gender norms, unequal power relations and stereotyped expectations regarding strength, toughness, obedience, competitiveness, femininity and masculinity. These norms can shape who is considered legitimate in sport, whose discomfort is minimised, what kinds of abuse are normalised, and which children are more likely to be believed, protected or blamed. A gender-responsive approach therefore requires attention to the specific risks faced by girls and boys, alongside active efforts to address the gendered assumptions, norms and power relations that shape sports practice itself.

The assessment is also explicitly **LGBTQI-inclusive**. This means that it considers the risks faced by children and adolescents whose sexual orientation, gender identity,

gender expression or bodily characteristics do not conform, or are perceived not to conform, to dominant heterosexual and binary norms. In grassroots sport, these children may be exposed to forms of exclusion, harassment, ridicule, misrecognition or pressure to adapt to narrow expectations of masculinity and femininity. Importantly, the assessment does not limit its scope to children who openly identify as LGBTQI. It also considers the experiences of children who are perceived by others as different, who do not fit dominant gender expressions or binary expectations, including non-binary children and adolescents, or who may be targeted because of appearance, behaviour, friendships or rumours. In this sense, the focus is on both identity-based and norm-based violence.

This perspective is closely linked to the project's identification of hypermasculine, ultra-competitive and heteronormative cultures as structural risk factors. Such cultures may reward aggression, stigmatise vulnerability, discourage emotional expression, normalise humiliation as discipline, and marginalise those who do not embody dominant ideals of performance or gender conformity. A child-centred, gender-responsive and LGBTQI-inclusive approach makes it possible to examine these patterns not as isolated interpersonal problems, but as part of the environment in which violence becomes more likely to occur and less likely to be reported.

The assessment further applies an **intersectional lens**. Children's experiences in sport are shaped not only by gender or perceived sexual identity, but also by disability, age, socioeconomic status, migration background, ethnicity, family context and position within club hierarchies. These factors may overlap and intensify vulnerability, exclusion or mistrust in reporting pathways. For this reason, the analysis does not assume a single experience for all girls, all boys or all LGBTQI children. Instead, it recognises that risks and protective factors may differ across contexts and may be compounded by other forms of disadvantage already highlighted in the project rationale.

This assessment is also informed by international human rights frameworks addressing discrimination and violence related to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics. In this regard, the Yogyakarta Principles (2006) and the Yogyakarta Principles plus 10 (2017) are particularly relevant, as they provide an influential interpretation of international human rights law in relation to LGBTQI people and contexts of participation, inclusion, dignity and protection.

From the perspective of grassroots sport, the Principles are especially significant because they explicitly recognise that discrimination, exclusion and violence may operate through institutional, social and cultural environments, including sporting contexts. In particular, Principle 2 on equality and non-discrimination calls for measures to eliminate bullying and discriminatory behaviour in sport on the grounds of sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics. In addition, Principle 27 on the promotion of human rights specifically encourages sporting organisations to create welcoming and safe participation environments,

including inclusive changing-room arrangements, anti-discrimination measures and action against harassment, hate speech and violence in sport settings.

The Yogyakarta Principles plus 10 (2017) further underline that sporting organisations should integrate equality and non-discrimination standards into their policies and practices. This includes ensuring respect for privacy and self-identified gender, preventing humiliating or discriminatory treatment, addressing hate speech and harassment in sport contexts, and adopting safeguarding measures that do not expose individuals to unnecessary stigma, coercion or unwanted disclosure.

Although the Yogyakarta Principles are not legally binding, they are widely recognised as an important international human-rights framework for interpreting equality, dignity, participation and protection obligations affecting LGBTQI people across institutional settings, including education, health, community life and sport.

Finally, this perspective is **practical** and **implementation-oriented**. Its purpose is not only to name inequalities, but to translate them into operational implications for training content, child-friendly communication, reporting systems, restorative practices, monitoring tools, and advocacy outputs. In that sense, the approach supports the project objective of ensuring that safeguarding measures are not formally neutral but substantively inclusive, accessible, and responsive to the different ways children may experience violence and exclusion in sport.

1.2. Sources and analytical approach

This assessment has been prepared through a qualitative and practice-oriented approach, based mainly on the 360 Safe Play project documentation, including the Description of the Action, the updated Annex Part B, the Logical Framework, and the Quality Assurance Plan. These sources provide the main basis for understanding the project's objectives, risk analysis, implementation components, and monitoring structure.

Element	Description
Main sources	Description of the Action, updated project documentation, Logical Framework, Quality Assurance Plan and selected literature on child safeguarding, gender-based violence and LGBTQI inclusion in sport.
Type of assessment	Qualitative, desk-based and implementation-oriented.
Assessment criteria	Relevance, risk exposure, differential impact, accessibility, safeguarding adequacy, inclusion and monitoring feasibility.
Analytical dimensions	Prevention, detection, reporting, response, restorative practice, communication and monitoring.

Main limitations	No primary data with children, families or clubs has been collected specifically for this deliverable; country-level legal and institutional adaptation will be required during implementation.
------------------	---

Table 2. Methodological table

The analysis starts from the project's own diagnosis that **violence in grassroots sport** is linked not only to individual incidents, but also to wider **cultural and structural conditions** such as hierarchical power relations, normalised aggression, institutional silence, weak reporting mechanisms and exclusionary gender norms. These dynamics are also linked to broader gendered and heteronormative power structures that shape expectations around masculinity, femininity, authority and belonging within sport environments. From this basis, the assessment examines how these conditions may affect children differently depending on gender, gender identity, gender expression, and actual or perceived sexual orientation.

The analysis distinguishes between project obligations identified in the project documentation, external evidence on safeguarding and inclusion risks, and operational recommendations for implementation and monitoring. Methodologically, the assessment combines three dimensions. First, it uses a **risk-based approach** to identify situations and dynamics in which gender-based or LGBTQI-phobic violence, discrimination or exclusion may occur. Second, it applies a **differential impact approach**, analysing how the same environment or safeguarding gap may affect children differently. Third, it uses an **implementation-oriented mainstreaming approach**, focusing on how gender equality and LGBTQI inclusion can be integrated across training, child-friendly materials, reporting pathways, restorative practices, communication outputs and monitoring tools.

The assessment therefore follows a cross-cutting logic. Rather than treating gender and LGBTQI issues as separate themes, it considers them throughout the safeguarding cycle: prevention, detection, reporting, response and follow-up. This is consistent with the project's community-based and multidimensional model.

At the same time, the approach is designed to support implementation across Spain, Bulgaria and Italy. It identifies common patterns and risks relevant to grassroots sport, while allowing adaptation to national and local contexts. In this sense, the assessment is intended as an applied tool for implementation, monitoring and quality assurance.

1.3. Ethical, safeguarding and confidentiality guarantees

Because this assessment deals with violence against children and risks related to gender identity, gender expression and actual or perceived sexual orientation, it is guided by clear ethical, safeguarding and confidentiality principles.

First, it follows the principle of **do no harm**. The analysis and resulting recommendations must not expose children to further stigma, outing, retaliation or distress. This is especially important in relation to LGBTQI-related risks, where children may be targeted because of actual or perceived difference.

Second, the assessment is grounded in **child safeguarding and the best interests of the child**, recognising that girls, gender-non-conforming and LGBTQI children may face specific barriers to safety, participation, help-seeking and access to protection within sport environments. Any recommendation on training, reporting, monitoring or communication must be compatible with child protection standards and with the obligation to prioritise children's safety, dignity and evolving capacities.

Third, the approach respects **confidentiality and data minimisation**. Any collection of information related to gender and LGBTQI inclusion should be proportionate, necessary and handled with appropriate safeguards. In many cases, anonymous, aggregated or perception-based information will be more appropriate than collecting directly identifying data. Children and families should never be required to disclose personal information about gender identity, gender expression or sexual orientation in order to be heard, supported or protected. Confidentiality should always be explained together with its limits, especially where information disclosed by a child indicates immediate risk, abuse or a legal duty to report. These limits should be adapted to the legal and child-protection frameworks of each implementation country.

Fourth, the assessment recognises the need for **voluntary and safe participation**. Children and families should never be pressured to disclose personal information about gender identity, gender expression or sexual orientation, nor personal experiences of violence, discrimination or exclusion, in order to be heard, supported or protected. Reporting and feedback mechanisms should therefore be child-friendly, accessible and non-intrusive.

Fifth, the assessment promotes an **equality and non-discrimination approach**, recognising that safeguarding systems should be accessible, inclusive and responsive to children affected by sexism, gender-based discrimination or LGBTQI-phobic violence.

Finally, the assessment requires **safe response and referral pathways**. Risk identification is only meaningful if concerns can be handled through clear, confidential and child-sensitive procedures. For that reason, ethical safeguards and confidentiality guarantees should be embedded in the project's indicators, training content, monitoring tools and implementation practices.

Minimum ethical conditions for implementation activities involving children

1. Children are informed in age-appropriate language about the purpose of the activity.
2. Participation is voluntary and children can stop, pause or skip questions.
3. No child is pressured to disclose identity-related information.
4. Children are addressed respectfully according to their names, pronouns and forms of self-expression.
5. Confidentiality and its limits are explained clearly.

6. A safeguarding focal point and referral pathway are known before the activity begins.
7. Data are collected only where necessary and stored securely.

2. Risk Mapping in Grassroots Sport

Risk mapping in grassroots sport requires going beyond isolated incidents and examining the broader conditions that make violence, discrimination, exclusion and silence more likely. In recent safeguarding literature, this is increasingly framed as a systemic issue rather than only an individual one. Rhind et al. (2022) argue that safeguarding in sport requires an integrated approach that considers “social, institutional, and cultural factors” (p. 301), while the European Commission (2016) notes that gender-based violence in sport remains insufficiently recognised in many contexts. This is especially relevant for the 360 Safe Play project, since risks linked to gender norms, heteronormativity and exclusionary club cultures often remain embedded in everyday routines rather than appearing only through exceptional events.

As Gayle Rubin (1984), one of the foundational authors in the sociology and politics of sexuality, argued in her analysis of sexual hierarchies, systems of sexual and gender regulation operate not only through explicit punishment but also through everyday norms that distinguish what is considered “normal”, acceptable and legitimate from what is treated as deviant, risky or inappropriate.

This is particularly relevant in sport settings, where gender conformity and heteronormative expectations may shape belonging, legitimacy and silence in subtle but powerful ways.

From a child gender and LGBTQI perspective, risk mapping must therefore include both structural and situational dimensions. Structural risks concern the norms, hierarchies and organisational arrangements that shape club culture, while situational risks concern the concrete spaces and interactions in which harm may occur, such as training sessions, changing rooms, travel, online communication and one-to-one relationships with adults in positions of authority. This distinction is important because, as the European Commission (2016) emphasises, gender-based violence in sport is often under-recognised and underreported, which means that harmful environments may persist even when few formal complaints are made.

Recent findings from the European Union Agency for Fundamental Rights (FRA, 2024a) further confirm that discrimination, bullying and underreporting remain widespread among LGBTIQ people across Europe. In the FRA’s third EU LGBTIQ Survey, involving more than 100,000 respondents across 30 countries, 67% reported having experienced bullying, ridicule, insults or threats during their school years because they were LGBTIQ, while only 18% of victims of physical or sexual violence reported incidents to authorities or organisations. Although these findings mainly refer to educational and social environments, they are highly relevant to grassroots sport

contexts, which often reproduce similar peer-group dynamics, gender norms, pressures around conformity and barriers to disclosure. These findings reinforce concerns regarding silence, fear of disclosure and mistrust in reporting pathways within youth sport environments.

Risk area	Where it may appear	Children most affected	Possible impact	Project response
Discriminatory or homophobic and transphobic language	Training, competitions, peer groups, digital spaces, spectator areas and stands	Boys, LGBTQI and gender-non-conforming children	Fear, silence, exclusion, normalisation of harm	Coach training, codes of conduct, spectator/family guidance, reporting routes
Body shaming and gendered scrutiny	Coaching, uniforms, peer comments, changing rooms selection	Girls, adolescents, trans children, gender-non-conforming children and children with disabilities	Shame, withdrawal, reduced confidence	Training, child-friendly materials, club guidance
Unsafe changing or travel spaces	Locker rooms, showers, trips, competitions	Trans, gender-non-conforming and disabled children	Avoidance, distress, exclusion from participation	Privacy arrangements, supervision, inclusive planning
Adult authority misuse	Coach-athlete relationships, selection, one-to-one contact	All children, especially dependent or high-performing children	Silence, coercion, fear of reporting	Safeguarding focal points, clear procedures, case handling, safe reporting
Weak organisational response to violence	Informal clubs, unclear reporting, reputation concerns	All children	Underreporting, mistrust, repeated harm	Reporting mechanisms, monitoring, accountability, governance

Table 3. Overview of key gender and LGBTQI-related safeguarding risks

Note. Adapted from child safeguarding and safe sport frameworks, particularly the *International Safeguards for Children in Sport* and the IOC Consensus Statement on harassment and abuse in sport and informed by gender-transformative and LGBTQI inclusion approaches (IGLYO, 2025; International Safeguarding Children in Sport Working Group, 2016.; Mountjoy et al., 2016; UNICEF, 2021).

2.1. Hypermasculine and ultra-competitive cultures

One of the clearest structural risks in grassroots sport is the persistence of hypermasculine and ultra-competitive cultures. In everyday club life, these dynamics may appear through phrases such as “do not cry”, “toughen up” or “real players endure it”; pressure to play despite pain or injury; humiliation used as discipline; tolerance of aggressive behaviour because it is associated with performance; or exclusion of children who are perceived as weak, sensitive or insufficiently competitive. As Magrath and Anderson (2022) note, sport has historically socialised boys and men into norms of “physical toughness, emotional stoicism, and the rejection of anything deemed to be feminine—including homosexuality” (p. 889).

From a safeguarding perspective, this is significant because **such norms can normalise aggression, discourage vulnerability and blur the boundary between demanding sport practice and harmful conduct.** In these settings, verbal humiliation, body shaming, intimidation, pressure to continue despite pain and punitive coaching methods may be interpreted as signs of commitment or resilience rather than as warning signs of harm. Children may therefore learn that expressing discomfort is a sign of weakness, that reporting harm betrays the team, or that enduring mistreatment is part of becoming stronger.

These dynamics are reinforced when sporting value is tied narrowly to performance, obedience and winning. In such environments, harmful behaviour may be excused if it is seen as effective, and children who do not fit dominant ideals of toughness or competitiveness may be mocked, marginalised or pushed out. This pattern is also visible in youth sport language. Denison et al. (2023) highlight the persistence of homophobic language in male sport, showing how masculine conformity may be policed through routine peer interaction rather than only through extreme incidents. For children, this can create an environment in which belonging depends on conformity and in which difference becomes a source of vulnerability.

Ultra-competitive cultures can intensify these risks by placing results, prestige or selection above children’s wellbeing. In grassroots contexts, this may take the form of excessive training pressure, unequal treatment of high-performing children, tolerance of abusive coaching if it is perceived to bring success, or the exclusion of children considered less competitive or less aligned with team norms. When performance becomes the main source of recognition, clubs may be less willing to question harmful behaviour by coaches, older peers or influential families whose attitudes or conduct reinforce harmful team norms. This creates conditions in which abuse can be minimised, justified or ignored.

It is important to underline that competitiveness in itself is not the problem. Sport can promote effort, discipline, cooperation and resilience in positive ways. The safeguarding concern arises when competitive values become linked to humiliation, silence, domination or disregard for children's wellbeing.

This is particularly important because sport also has the potential to become a protective environment in which boys and young athletes can develop alternative forms of masculinity based on respect, emotional safety, cooperation and inclusion rather than domination, aggression or emotional suppression.

2.2. Heteronormativity and exclusionary practices

A second major area of risk concerns heteronormativity, understood as the presumption that heterosexuality and binary gender identities are normal, natural and expected within sport. In practice, this shapes who is perceived as legitimate, who is seen as "fitting" a sport, and whose discomfort is taken seriously. These risks may be explicit, such as insults, exclusion or discriminatory comments, but they may also be implicit. Implicit exclusion can occur when club routines, language, facilities, uniforms or team expectations assume that all children are heterosexual, cisgender or comfortable with binary gender roles. Sport scholarship continues to identify heteronormativity as a constitutive feature of many sporting cultures, especially where masculinity, femininity and sexuality are regulated through narrow norms of appearance, behaviour and belonging (Magrath & Anderson, 2022). These dynamics are closely linked to broader **patriarchal structures** in which sport has historically privileged male authority, masculine norms and unequal gender hierarchies. As a result, legitimacy, leadership, toughness and competitiveness are often associated more strongly with dominant forms of masculinity, while femininity, vulnerability and gender non-conformity are more easily devalued, questioned or marginalised.

These assumptions can shape club culture in subtle but powerful ways. They may influence how teams are organised, how changing rooms are supervised, how adults speak to children, how peer jokes are tolerated, and how difference is interpreted. A child may be targeted not because they openly identify as LGBTQI+, but because others perceive them as too feminine, too masculine, not feminine enough, not masculine enough, or simply different from dominant expectations. In this sense, heteronormativity creates a risk environment not only for openly LGBTQI children, but also for any child whose appearance, behaviour, friendships or self-expression are read as non-conforming.

Exclusionary practices linked to heteronormativity may include ridicule, derogatory language, gossip, social isolation, pressure to prove conformity, or the erasure of children's experiences in safeguarding and participation processes. At organisational level, this may also appear through gendered assumptions about which sports are appropriate for girls or boys, lack of flexibility around uniforms, absence of guidance on names and pronouns, jokes about sexuality, assumptions about children's families, or changing-room arrangements that do not consider privacy and safety. They may

also take institutional forms, such as the absence of clear anti-discrimination language, lack of inclusive guidance for coaches, inflexible arrangements around facilities and participation, or communication materials that present sport through narrowly gendered stereotypes. Even where open discrimination is not visible, the absence of inclusion can itself function as a signal that some children are tolerated only if they remain silent, invisible or adaptable.

These norms have concrete effects on children's everyday experience of participation. Greenspan et al. (2019), in a review of LGBTQ+ youth and physical activity, found that transgender youth felt "less safe in typically gender-segregated spaces such as bathrooms and locker rooms" (p. 169). This is highly relevant to grassroots clubs, because exclusion is often produced not only through explicit hostility but also through spatial arrangements, informal jokes, assumptions by adults, rigid gendered expectations and the absence of inclusive guidance. As a result, children may withdraw from team life, avoid certain spaces, or remain silent about mistreatment because the environment signals that difference is tolerated only if it stays invisible. Conversely, when these intersectionalities are recognised and meaningfully addressed, grassroots sport can offer children a space in which diverse identities are affirmed, performed and strengthened in empowering ways.

From the perspective of this project, heteronormativity should therefore be treated as a safeguarding issue, not only as a question of diversity or inclusion. When rigid norms about gender and sexuality structure the environment, they affect children's safety, belonging and access to protection. Addressing these patterns is essential if the 360 Safe Play model is to provide genuinely accessible and child-sensitive mechanisms for all children, including those who are often rendered invisible within mainstream sport cultures.

2.3. Risk situations linked to gender-based and LGBTQI-phobic violence

Gender-based and LGBTQI-phobic violence in grassroots sport often emerges in ordinary, repeated and insufficiently scrutinised situations. Peer interactions are one of the most significant contexts: insults, rumours, teasing, sexualised comments and the policing of gender expression may be dismissed as jokes, banter or adolescent behaviour, even when they create a hostile and degrading environment. The literature on youth sport language is particularly relevant here. Denison et al. (2023) underline that homophobic language in sport is harmful to all participants, and especially to gay and bisexual young people. This shows that everyday speech can function as a mechanism of intimidation, exclusion and norm enforcement rather than merely as careless talk.

Type of harm	Examples in grassroots sport
Verbal or psychological harm	Insults, humiliation, threats, sexist jokes, homophobic or transphobic comments, body shaming, mocking or refusing someone's pronouns or gender identity.

Physical harm	Aggressive discipline, intimidation, forced contact, pressure to train or compete through pain.
Sexual harm	Sexualised comments, unwanted touching, coercion, harassment, abuse of adult authority.
Digital harm	Inappropriate messages, image-sharing, online bullying, harassment in team chats.
Institutional harm	Minimising complaints, unclear reporting routes, protecting reputation over children's safety, lack of follow-up.

Table 4. Typology of harm

Note. These categories are not mutually exclusive. In practice, children may experience several forms of harm simultaneously, and these harms may be intensified by intersecting factors such as gender, age, disability, sexuality, ethnicity, migration background or socio-economic status. The examples are illustrative and are informed by international safeguarding-in-sport frameworks and research on harassment, abuse, gender-based violence, and LGBTQ+ young people's safety in sport and physical activity contexts (Greenspan et al., 2019; Mountjoy et al., 2016; Safe Sport International, 2014; UN Women et al., 2023).

Other risk situations include changing rooms, showers, travel to competitions, unsupervised digital communication, coach-athlete interactions and selection processes. These are settings in which bodies, privacy, hierarchy and group belonging intersect in particularly intense ways. The relevance of these spaces is also reflected in Greenspan et al. (2019), whose review highlights feelings of unsafety in gender-segregated sport environments. Such situations may be particularly difficult for trans, non-binary and gender-non-conforming children where changing-room arrangements, supervision practices or team structures are organised around rigid binary gender expectations. In practice, safeguarding systems should be attentive not only to formally reported incidents, but also to recurring situations in which humiliation, exclusion or fear may become normalised.

Competition settings should also be considered a relevant risk context. Insults, sexist, homophobic or transphobic comments, body shaming or intimidating behaviour from spectators, families or other people in the stands can reinforce hostile environments for children and may normalise discriminatory or humiliating treatment as part of competitive sport. These behaviours can affect children's sense of safety, belonging and legitimacy, particularly when adults fail to intervene or when such conduct is dismissed as part of the emotional intensity of competition.

Adult-child power relations should also be treated as a specific risk area. Selection decisions, access to competitions, emotional dependence on coaches, private communication and one-to-one interactions can make it difficult for children to challenge inappropriate behaviour or disclose discomfort.

A further problem is that these forms of harm often remain hidden. The European Commission (2016) explicitly refers to the "general underreporting of cases of gender-based violence in sport" (p. 13) and links this to obstacles that make victims reluctant

to report. In grassroots settings, those obstacles may include fear of retaliation, dependence on coaches, concern about losing one's place in the team, mistrust in confidentiality, or the belief that adults will minimise what happened. This is why risk mapping should include not only where violence may occur, but also where disclosure becomes difficult or unsafe for children.

2.4. Organisational and relational risk factors in sports clubs

Alongside cultural and situational risks, organisational and relational factors within clubs strongly influence whether violence is prevented, recognised and addressed. Recent safeguarding literature increasingly stresses that safe sport cannot depend only on goodwill or isolated protocols. Rhind et al. (2022) found that safeguarding culture requires “safety management systems, committed leadership and stakeholder engagement” (p. 300). This is particularly relevant for grassroots clubs, where responsibilities are often informal, resources are limited, and child protection may be treated as secondary to training and competition.

A first organisational risk factor is the absence of visible and trusted safeguarding structures, including unclear reporting routes, no designated safeguarding focal point, weak codes of conduct, and limited guidance on discrimination related to gender identity or expression. A second concerns leadership culture and decision-making. Clubs with concentrated authority, low transparency or strong dependence on charismatic coaches or long-standing board members may struggle to challenge harmful practices. When organisational loyalty is prioritised over accountability, concerns may be contained internally, reframed as misunderstandings or silenced in order to protect the club's reputation. This can discourage reporting and reinforce the perception that some adults or high-performing athletes are untouchable. The European Commission (2016) is relevant here in noting that gender-based violence in sport is still “not well known” (p. 12) and that responsibilities are often fragmented across sectors, which can translate into low ownership and weak response at club level.

Organisational capacity is also shaped by the broader legal, institutional and cultural context in which clubs operate. National frameworks relating to gender equality, anti-discrimination, LGBTQI rights and gender-based violence may influence whether clubs have access to training, guidance, referral pathways and public support for inclusive safeguarding practices. Conversely, where equality protections are weak, politically contested or inconsistently implemented, clubs may have fewer tools, less institutional confidence or less external support to address discrimination and violence affecting girls, LGBTQI and gender-non-conforming children.

Organisational warning signs

- no designated safeguarding person;
- no visible or child-friendly reporting route;
- unclear code of conduct;

- complaints handled only informally;
- overdependence on one coach or influential adult;
- pressure to protect the club's reputation;
- lack of child and family feedback;
- no review of exclusion, dropout or repeated low-level concerns.

Organisational risks concern the structures, procedures, communication channels and leadership practices of the club, including how information flows between the board of directors, coaches, volunteers, families and children. Relational risks concern the dependencies, loyalties, fears and informal relationships that shape whether children and families feel able to raise concerns. Grassroots sport is built on close, repeated and often informal relationships among children, coaches, volunteers, peers and families. These ties can be protective, but they can also create dependency, ambiguity and silence. Children may fear losing selection, status or belonging if they report. Families may avoid raising concerns because they rely on the club community or fear conflict. Peers may remain silent to avoid exclusion. Poor or inconsistent communication between club actors can reinforce these dynamics, especially when safeguarding responsibilities, reporting routes or follow-up procedures are unclear. For this reason, organisational safety and relational trust need to be treated together. As Rhind et al. (2022) suggest, safeguarding only becomes effective when it is embedded across the culture of the organisation rather than functioning as an external or optional add-on.

Clubs should also consider whether harmful behaviour from spectators, including families and supporters, is clearly addressed in codes of conduct and response procedures, particularly during competitions where discriminatory or humiliating comments may be normalised as part of sporting pressure.

Another relevant risk factor is limited capacity to identify differential experiences of harm. Clubs may formally endorse inclusion while still lacking the language, training or confidence to recognise how gender norms and heteronormative assumptions shape children's experiences. As a result, harmful behaviour may be interpreted only as general bullying or interpersonal conflict, without addressing its gendered or LGBTQI-phobic character. This not only weakens the response, but can leave affected children feeling misunderstood or unseen.

Finally, organisational risk is increased where monitoring, reflection and learning mechanisms are weak. If clubs do not collect feedback, review incidents, assess patterns of exclusion or create safe opportunities for children and families to express concerns, harmful dynamics can remain invisible until they escalate. The absence of routine reflection also makes it harder to identify whether certain groups of children participate less, leave earlier, avoid specific spaces or distrust reporting channels.

Taken together, these organisational and relational factors show that safeguarding in grassroots sport cannot rely solely on goodwill or reactive measures. It depends on

whether clubs have the structures, culture and relational conditions needed to make safety possible and credible in practice. For this reason, the 360 Safe Play project should treat organisational capacity, trusted relationships and explicit inclusion standards as central components of violence prevention and response, rather than as secondary or optional aspects of implementation. This is particularly important in a cross-country project context, where safeguarding capacity, equality frameworks and institutional support for gender and LGBTQI inclusion may differ significantly across national settings.

3. Impact on Children

The risks identified in grassroots sport do not affect all children in the same way. Although harmful club cultures, weak safeguarding structures and exclusionary practices may undermine safety for all participants, their concrete effects vary depending on gender, gender expression, perceived sexual identity and other intersecting factors. For this reason, the impact assessment must go beyond a generic understanding of children as a single group and examine how different children may experience exposure, participation, recognition, disclosure and protection differently in sport settings. This is consistent with safeguarding literature that frames harm in sport as the product of interacting cultural, institutional and relational conditions rather than isolated incidents alone (Rhind et al., 2022). Impact should therefore be understood broadly. It includes not only direct victimisation, but also fear, withdrawal, silence, loss of trust, reduced participation, self-censorship, emotional distress and reduced access to the benefits of sport.

In grassroots contexts, these effects may be particularly significant because sport is commonly presented to children as a positive, developmental and community-building space. When exclusion, harassment or intimidation occur in such environments, the impact may extend beyond the immediate incident and affect children's sense of belonging, self-esteem and long-term relationship with sport. Research on LGBTQ+ youth's experiences in physical activity and sport, for example, shows that feelings of unsafety and discomfort can deter participation and reduce access to the well-documented benefits of sport involvement (Greenspan et al., 2019).

The analysis below should not be read as assuming one single experience for all girls, all boys or all LGBTQI children. Each group is diverse, and children's experiences will vary according to age, disability, family support, socioeconomic situation, migration background, ethnicity, club culture and personal circumstances.

3.1. Impact on Girls

For girls, the impact of unsafe or exclusionary sport environments often relates to the combined effects of gender stereotyping, diminished legitimacy, body scrutiny and exposure to gender-based violence. In many sport settings, girls are still evaluated not only in relation to performance, but also in relation to appearance, femininity, obedience or respectability. This can make their sporting experience more vulnerable to sexualisation, sexist microaggressions, body shaming and unequal standards of

discipline or recognition. Willson and Kerr (2023) argue that girls in sport are exposed to forms of gender-based psychological violence with developmental consequences, while Roberts and Quesnel (2023) highlight the harmful role of weight pressures, body dissatisfaction and gendered microaggressions in shaping female athletes' experiences.

Girls may also face additional barriers when reporting concerns in environments where male authority is dominant, sexist comments are normalised, or complaints are dismissed as exaggeration, sensitivity or interpersonal conflict. This is consistent with broader European evidence on gender-based violence, which shows that disclosure is often shaped by fear, shame, dependency relationships and low trust in institutional responses. Research also highlights that violence may remain hidden or minimised in environments where unequal power relations and gender norms discourage victims from speaking openly about their experiences (FRA, 2024b). In sport settings, this is particularly relevant where authority structures, performance pressures or normalised sexist behaviour may reduce girls' confidence in reporting concerns or seeking support.

For child and adolescent participants, these dynamics may translate into reduced confidence, heightened self-surveillance and greater reluctance to occupy sporting space fully. Girls may learn that visibility in sport comes with increased scrutiny of their bodies, behaviour or relationships, and that voicing discomfort may be interpreted as fragility or lack of resilience. In environments where male authority remains dominant, girls may also be less likely to see themselves reflected in leadership, coaching or decision-making structures, which can weaken trust and reduce willingness to disclose concerns. The impact is therefore not only immediate but cumulative: repeated exposure to dismissive or gendered treatment may narrow girls' sense of legitimacy and safety within sport.

The consequences for participation are also relevant. Where girls experience sport as a setting of unequal treatment, humiliation, pressure linked to body image or limited credibility when reporting harm, they may gradually disengage from team life, avoid specific spaces or leave sport altogether. From a safeguarding perspective, the consequence is therefore not only the immediate experience of harm, but also the loss of access to a potentially protective and empowering environment. Specific situations requiring attention include sexualised comments, pressure around uniforms or appearance, unequal access to facilities or visibility, body-related humiliation, and the possibility that girls' discomfort may be minimised rather than recognised as a safeguarding concern.

3.2. Impact on Boys

For boys, the impact of unsafe sport environments is often mediated by norms of masculinity that reward toughness, competitiveness, emotional control and dominance. As Magrath and Anderson (2022) note, sport has historically socialised boys and men into ideals of physical toughness, emotional stoicism and the rejection

of what is coded as feminine. In safeguarding terms, this can make boys more likely to minimise pain, conceal distress and accept humiliation, aggression or coercive discipline as normal parts of sport participation. Boys should not be treated only as potential perpetrators of harmful behaviour. They may also be victims of abuse, coercion, humiliation, emotional violence or sexual harm, while masculine norms may make it particularly difficult for them to disclose what has happened.

A particularly important impact for boys is the discouragement of disclosure. Where masculinity is closely associated with strength and invulnerability, boys may fear that reporting mistreatment will lead to ridicule, loss of status or accusations of weakness. This can be intensified in team cultures where homophobic language or peer policing of masculinity is common. Denison et al. (2023) identify homophobic language as a persistent feature of male youth sport settings, while a recent systematic review on adolescent boys and young men's help-seeking identifies stigma, gender norms and self-presentation concerns as significant barriers to seeking support. In practice, this means that boys may remain in harmful situations longer, disclose later, or interpret abuse as something they are expected to endure. Reporting systems should therefore be designed in ways that do not rely on children already having the confidence, vocabulary or self-perception needed to describe themselves as victims.

These impacts also affect boys' emotional literacy, peer relationships and capacity to recognise when boundaries have been crossed. A culture that equates masculinity with endurance and silence may reduce boys' ability to seek help for themselves, to support peers who are targeted, or to challenge harmful conduct by adults and teammates. For the 360 Safe Play project, this means that work on boys' safety must include not only protection from violence, but also the active questioning of norms that make recognition and disclosure more difficult.

3.3. Impact on Gender-Non-Conforming and LGBTQI Children

Gender-non-conforming and LGBTQI children are likely to experience some of the most acute impacts of exclusionary sport cultures because the risks they face are both identity-related and norm-related. They may be targeted because of actual sexual orientation or gender identity, but also because others perceive them as insufficiently masculine, insufficiently feminine or otherwise non-conforming. In sport environments structured around rigid binary expectations, these children may encounter ridicule, hostile language, social isolation, misrecognition or pressure to conceal aspects of themselves in order to remain safe or accepted (Magrath & Anderson, 2022).

For these children, one of the most serious safeguarding risks is not only the original harm, but the possibility that seeking help may expose personal information to peers, families, coaches or other adults without the child's consent.

The impact is often especially visible in everyday participation. Greenspan et al. (2019) found that LGBTQ+ youth may avoid sport and physical activity contexts because they feel unsafe or uncomfortable, and that transgender youth in particular felt less safe in gender-segregated spaces such as locker rooms and bathrooms. More recent

evidence also shows that transgender athletes face substantial discrimination in sport participation, with associated mental-health harms. In their systematic review and meta-analysis, Chan et al. (2024) found significant discrimination and inequality in sports participation among transgender athletes, alongside negative mental-health consequences. Although this evidence is not limited to children, it is highly relevant to grassroots settings because it shows how ordinary sport structures can become sources of chronic stress, fear, emotional distress and withdrawal for young people whose identities or expressions do not fit dominant norms.

For children specifically, this may result in concealment, self-censorship, avoidance of changing rooms or travel situations, non-participation in team rituals, or complete withdrawal from sport. It may also undermine trust in adults where coaches and club staff lack the language, confidence or willingness to respond appropriately. The impact is therefore not only personal but institutional: when children perceive that clubs cannot protect them without exposing them further, safeguarding pathways lose credibility. From the perspective of this project, LGBTQI inclusion should therefore be treated as a core child-protection issue rather than as a secondary diversity concern. Protection should not depend on a child publicly identifying as LGBTQI or explaining their identity. The project should respond to LGBTQI-phobic or gender-based harm on the basis of the behaviour experienced, witnessed or feared, rather than requiring identity disclosure.

3.4. Intersectional considerations: disability, socioeconomic vulnerability and other factors

The impacts described above are further shaped by intersectional factors. Gender, gender expression and perceived sexual identity do not operate in isolation; they intersect with disability, socioeconomic situation, migration background, ethnicity, age, family support and position within club hierarchies. An intersectional perspective is therefore necessary to avoid assuming that all girls, all boys or all LGBTQI children experience sport in similar ways. In sport scholarship, intersectionality is explicitly used to understand how multiple forms of inequality combine and are reproduced across sporting environments (Pape et al., 2023). Age is also relevant. Younger children may lack the language to describe discomfort, boundary violations or discriminatory behaviour, while adolescents may face stronger pressures related to bodies, gender expression, sexuality, peer belonging and reputation.

Disability is a particularly important factor. Children with disabilities may already face barriers to sport participation linked to inaccessible environments, insufficiently trained staff, discriminatory attitudes, lack of information and weak organisational adaptation. A recent systematic review by Elipe-Lorenzo et al. (2025) found that participation of people with disabilities in mainstream sport remains limited because of multiple structural and attitudinal barriers. When disability intersects with gender non-conformity, dependence on adults, or communication barriers, the risk of exclusion, misunderstanding or non-disclosure may become even greater.

Socioeconomic vulnerability also affects impact. Research on youth sport participation shows that children from lower-affluence households participate less, face more barriers linked to cost and transport, and are more likely to report not feeling welcome in sport settings. Tandon et al. (2021) found that socioeconomic status was inversely associated with youth physical activity and sport participation, and that children from lower-affluence families reported more practical and relational barriers to sport. In safeguarding terms, this matters because children from economically strained households may have fewer alternatives if a club becomes unsafe, and may be more dependent on a single coach, route of transport or local sports structure.

Other factors may compound these effects further, including minority ethnic background, migration status, limited family familiarity with the sports system, or age-related dependence on adult authority. Children living in residential care, separated from their families, or involved in child-protection systems may also face additional vulnerabilities linked to instability, dependence on institutions, disrupted support networks or reduced access to trusted adults able to support disclosure, participation and help-seeking. These factors do not make children inherently vulnerable, but they may increase exposure to harm when sports environments fail to recognise their circumstances, adapt support mechanisms, or create accessible and trusted routes for participation and disclosure.

The practical implication for the 360 Safe Play project is that safeguarding measures should not assume a uniform child experience. Training, communication, reporting systems and monitoring tools need to be designed so that children facing multiple and overlapping vulnerabilities can access protection without having to overcome additional cultural, linguistic, economic or accessibility barriers. In this sense, intersectionality is not an abstract analytical layer, but a necessary condition for making child protection credible and effective in grassroots sport.

Implementation implications

- use accessible formats and simple language;
- avoid assuming that family support is always available;
- provide more than one reporting route;
- adapt materials by age and disability;
- consider language and cultural barriers;
- monitor whether some children participate less, avoid certain spaces or leave sport earlier.

4. Mainstreaming Gender and LGBTQI Perspectives Across the Action

Mainstreaming gender and LGBTQI perspectives across the 360 Safe Play action requires more than adding isolated references to equality or inclusion. It means ensuring that the project's core components (training, child-friendly materials, reporting pathways, restorative approaches, communication and advocacy) are

designed from the outset in ways that recognise how gender norms, heteronormativity and discrimination linked to gender identity or expression shape children's experiences of safety in sport. In sport safeguarding guidance, education, procedures and communication are treated as central parts of prevention rather than as secondary add-ons, and effective systems are expected to take account of factors that may leave some children more vulnerable (Council of Europe, n.d.; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

For this project, mainstreaming therefore has two complementary dimensions. First, the action should explicitly address risks linked to sexism, homophobia, biphobia, transphobia and rigid gender expectations rather than relying only on generic references to bullying or inclusion. Second, it should ensure that all project tools are usable, credible and safe for children who may be differently positioned in sport settings, including girls, boys, gender-non-conforming children, LGBTQI children, disabled children and children facing other vulnerabilities.

Recent youth-focused work on LGBTQI inclusion in sport reinforces this need by emphasising the lived experiences of young people in “school and community sport” and by treating those experiences as central to the development of inclusive environments (IGLYO, 2025).

4.1. Training orientation for professionals and coaches

Training for professionals and coaches should be conceived as a core safeguarding measure and not as a one-off awareness session. Council of Europe guidance on educational programmes and materials stresses that everyone with responsibilities for children in sport should have access to safeguarding education, while those with specialist safeguarding roles require a higher level of training. The same guidance recommends that training be integrated into broader education programmes for coaches, managers and sport leaders, tailored to specific responsibilities, regularly updated, and delivered with the support of relevant experts. Introductory safeguarding training in sport also commonly includes the ability to recognise, respond, report and record concerns, and to apply safeguarding practice to the specific realities of sport settings.

Minimum training content

Training should cover at least:

- recognition of gender-based and LGBTQI-phobic harm;
- sexist, homophobic, biphobic and transphobic language;
- safe responses to disclosures;
- confidentiality and prevention of outing;
- changing-room, travel and digital communication risks;
- adult-child boundaries and one-to-one interactions;
- when peer conflict becomes a safeguarding concern;
- reporting and referral procedures;

- appropriate and inappropriate use of restorative practices.

From a gender and LGBTQI perspective, the training content should explicitly cover how harm is shaped by gender norms and exclusionary cultures. This includes recognising sexist, homophobic, biphobic and transphobic language; understanding how hypermasculine or heteronormative assumptions may affect participation and disclosure; and learning how to respond to concerns without outing, pathologising or stereotyping children. Practical guidance for inclusive coaching further indicates that coaches should model respectful language, avoid assumptions about identity, respect chosen names and pronouns, protect privacy around gender identity and sexuality, intervene in discriminatory comments, and prepare in advance for facilities, travel and changing arrangements so that safety does not depend on a child having to disclose publicly.

The training methodology also matters. Because these topics concern everyday behaviours, group norms and difficult decisions, the most useful format is likely to be interactive and scenario-based rather than purely descriptive. Role-specific cases should include, for example, sexist or homophobic joking presented as “banter,” exclusion in changing rooms, pressure around uniforms, inappropriate adult-child communication through social media, and uncertainty about when peer conflict requires a formal safeguarding response. Council of Europe guidance also recommends interactive, results-oriented training, support for participants who may be affected by the material, and systems for tracking completion and ongoing learning.

4.2. Child-friendly materials content

Child-friendly materials should translate safeguarding and inclusion principles into language and formats that children can actually understand and use. Sport-specific guidance from the Council of Europe states that children and young athletes should have access to information about their rights and the risks of violence and abuse, adapted to their evolving capacities. More broadly, child-friendly safeguarding communication guidance recommends that children be given age-appropriate information on what harm and abuse are, what behaviour from adults is appropriate or inappropriate, where and how to report concerns, and where support can be found.

For this project, child-friendly materials should therefore explain in simple and direct language that everyone has the right to take part in sport safely and without humiliation, harassment or discrimination. They should name forms of behaviour that are often normalised but are not acceptable, including sexist insults, homophobic or transphobic comments, body shaming, pressure to hide difference and inappropriate digital contact. They should also explain what children can do if something happens to them or to a teammate, whom they can talk to, and what kind of support they can expect. Recent UNICEF guidance is useful here because it stresses that child-oriented feedback and reporting systems work better when they are “accessible and safe,” “sensitive to confidentiality,” and offer “multiple options” for children to speak up (UNICEF, 2026).

Child-facing messages should include simple statements such as:

- “No one has the right to humiliate you, insult you or make fun of who you are.”
- “Jokes that make someone feel unsafe or excluded are not okay.”
- “You can ask for help even if you are not sure whether something is serious.”
- “You do not have to share private information about yourself to be respected or protected.”
- “There is more than one adult you can speak to.”
- “If something happens to you or to a teammate, you can ask for help and be taken seriously.”

The materials should also be designed in a genuinely child-friendly and inclusive way. Guidance on child-friendly safeguarding communication recommends involving children in the design process, adapting materials to age, gender, disability, language and culture, and using visuals and examples that support understanding without creating unnecessary fear. It also recommends including supportive resources such as helplines, focal points and trusted contacts. Applied to this project, that means materials should represent diverse children and sports experiences, avoid stereotyped portrayals of girls and boys and recognise diverse ways of expressing gender, participation and belonging in sport. Materials should also include examples that speak to the realities of children who feel different, excluded or unsafe without requiring them to publicly define themselves.

Materials should be adapted by age and communication needs. For younger children, visual formats, simple scenarios and concrete examples may be most appropriate. For adolescents, materials should also address privacy, relationships, online contact, discrimination, consent and peer pressure and respect for personal boundaries and identities. For children with disabilities, accessible formats and supported communication should be considered from the outset.

Easy-to-read formats, plain language and visual supports should also be considered where appropriate in order to make safeguarding information more accessible and understandable for all children.

4.3. Early-warning and reporting mechanisms

Early-warning and reporting mechanisms should be designed so that they are credible, accessible and safe for children. The International Safeguards for Children in Sport state that there should be “clear procedures in place that provide step-by-step guidance” on what action to take when concerns arise (International Safeguards for Children in Sport, 2021). This is a key point for the project, because reporting systems only work when children, families and staff understand what counts as a concern, where it can be raised, who will respond and what will happen next.

For the 360 Safe Play project, this means that reporting pathways should not be limited to a single formal channel or to narrowly defined cases of severe abuse. Children and

families should be able to raise concerns through multiple entry points, including a safeguarding focal point, another trusted adult, accessible reporting formats and, where appropriate, low-threshold or anonymous routes. UNICEF's child-friendly guidance is particularly relevant here because it notes that children are less likely to use mechanisms when they do not understand them, do not trust them, or fear negative consequences. By contrast, mechanisms designed with children in mind are more likely to be safe, confidential and usable in practice (UNICEF, 2026).

Children should not have to use a formal complaint procedure as their only route to protection. Low-threshold opportunities to speak with a trusted adult are essential, because children may disclose gradually, indirectly or through signs of discomfort rather than through a complete formal report.

From a gender and LGBTQI perspective, reporting design must also address barriers linked to privacy, mistrust and fear of being outed. The viaSport coaching resource is especially clear on this point when it states that communication around gender and sexuality is "each participant's story to tell" (viaSport, 2023). Applied to reporting systems, this means children should be able to describe harm without being pushed to disclose more personal information than is necessary for their protection. This is particularly important in contexts involving gender identity, gender expression or sexual orientation, where confidentiality and protection from unwanted disclosure are essential safeguarding considerations, as reflected in the Yogyakarta Principles plus 10 (2017). It also means that those receiving reports need to distinguish between information required for safeguarding action and identity-related information that should remain private unless the child chooses otherwise.

4.4. Restorative peer-to-peer practices

Restorative peer-to-peer practices can be a useful component of the project, especially for addressing peer harm, rebuilding trust and strengthening group responsibility, but they need to be framed carefully within a safeguarding model. The strongest evidence base here comes from educational settings rather than sport. A recent systematic review found that restorative practices have been used to "reduce school violence and improve emotional wellbeing and group cohesion" (Alonso-Rodríguez et al., 2025). This is relevant to 360 Safe Play because many of the harms the project seeks to address (exclusion, humiliating jokes, discriminatory language and peer intimidation) are relational in nature and may benefit from structured, non-punitive responses that rebuild accountability. Restorative practices should only be considered after a safeguarding risk assessment has confirmed that the process is safe, voluntary and appropriate for the children involved.

In practical terms, restorative peer-to-peer work may be appropriate in cases such as repeated insults, exclusion from team life, discriminatory "banter," peer conflict or humiliation rituals, provided that safety is assessed first and that participation is voluntary and supported. Particular caution is needed in situations involving sexist, homophobic or transphobic harm, where children may feel pressure to minimise the

impact of discrimination, protect group belonging or avoid unwanted disclosure of personal information.

Evidence from school-based reviews also suggests that restorative approaches are more effective when they are embedded in a broader culture of relationship-building and shared responsibility rather than used only after incidents occur. This supports the idea that, within the project, restorative practices should be linked to wider work on team climate, empathy, listening and collective norms. Restorative practices should not be used where there is adult-perpetrated abuse, sexual violence, coercion, serious intimidation, fear of retaliation, severe power imbalance or ongoing risk. In these cases, formal safeguarding procedures must take priority.

At the same time, restorative practices should be positioned as a complement to safeguarding, not as an alternative to reporting, referral or protective action. The literature on restorative approaches stresses the importance of context, preparation and appropriate limits, and this is especially important when children may feel pressured to reconcile in situations that are unsafe or unequal. For this reason, within the 360 Safe Play model, restorative peer-to-peer practices should be positioned as a complement to safeguarding, not as an alternative to reporting, referral or protective action.

Where restorative approaches are used, minimum safeguards should include trained facilitation, voluntary participation, no pressure to forgive or reconcile, preparation with each child separately, the possibility to stop the process, follow-up monitoring and documentation of any further safeguarding concerns.

4.5. Communication and advocacy outputs addressing gender identity and expression

Communication and advocacy outputs should explicitly address gender identity, gender expression and LGBTQI-related discrimination rather than relying only on general references to inclusion. Recent youth-focused work from IGLYO presents LGBTQI youth experiences in sport as central to understanding what inclusive environments require, and it frames those experiences as relevant to both school and community sport (IGLYO, 2025). This is important because generic “inclusion for all” language can leave gender identity and expression unnamed, and therefore insufficiently addressed in practice.

Safe communication checklist

Before publication, project communication should check:

- Does the message avoid stereotypes?
- Does it clearly name discrimination and violence where relevant?
- Does it avoid exposing children’s identity or personal experiences?
- Does it use rights-based and child-centred language?
- Does it show where children or families can seek support?

- Has it been reviewed for safeguarding, privacy and consent risks?

In practical terms, project communication outputs should make clear that sexism, homophobia, biphobia and transphobia are safeguarding issues, not marginal or private matters. They should communicate that respect for chosen names, pronouns, privacy, safe facilities and freedom from humiliating or discriminatory treatment are part of safe sport. Inclusive coaching guidance supports this approach by emphasising respectful language, privacy and practical adaptation, while broader sport inclusion resources stress that organisations should create environments that are welcoming “on the basis of sexual orientation, gender identity or gender expression” (viaSport, 2023). This gives the project a strong basis for producing communication that is both child-centred and explicit about the forms of harm it seeks to prevent.

These outputs should also be developed with attention to safe representation. Child safeguarding toolkits in sport stress the need for clear standards on communication, images, online interaction and protection from bullying or inappropriate contact. In a gender- and LGBTQI-sensitive framework, this means project communication should never expose children in ways that compromise privacy or safety and should avoid messaging that turns gender identity or expression into a spectacle or controversy. Advocacy materials should instead frame these issues through rights, dignity, participation and protection.

In this sense, communication and advocacy are not only dissemination tools but also preventive tools: they help set norms, make reporting routes visible, reduce silence around discrimination and show that inclusive safeguarding is part of ordinary good practice.

Communication outputs involving children should follow strict standards on image use, consent, privacy and digital safety. Children should never be visually or narratively presented in ways that expose them to stigma, identification, retaliation or unwanted visibility.

5. Technical Alignment and Monitoring Requirements

For the purposes of the 360 Safe Play project, the findings of this assessment should not remain at the level of general recommendations. They need to be translated into monitoring requirements that are technically aligned with the project’s Logical Framework, Quality Assurance Plan and evidence-collection routines. In practical terms, this means that gender and LGBTQI considerations should be reflected not only in narrative outputs, but also in indicators, data-collection tools, safeguarding procedures and review processes. This approach is consistent with current safeguarding guidance in sport and child protection, which treats monitoring and evaluation as core components of a functioning safeguarding system rather than as secondary administrative tasks. UNICEF likewise states that safeguarding should be “embedded in processes, plans and actions,” while the International Safeguards for Children in Sport include “monitoring and evaluating” as one of the core safeguards

expected of organisations working with children. (UNICEF, 2025; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

From this perspective, technical alignment requires attention to four linked elements. First, the project should define indicators capable of showing whether gender-responsive and LGBTQI-inclusive safeguarding measures are actually being implemented and used. Second, it should establish proportionate and safe data-collection requirements, including appropriate disaggregation where relevant. Third, it should embed strong ethical, confidentiality and do-no-harm safeguards into all monitoring and evidence-generation activities involving children. Fourth, it should ensure that the resulting evidence is used not only for accountability, but also for adaptation, learning and improvement across the life of the action. In this way, monitoring becomes a mechanism for strengthening implementation quality rather than a purely reporting-driven exercise.

5.1. Indicators and Expected Results

Indicators should be organised into three levels: process indicators, output indicators and outcome indicators. This distinction helps the project monitor not only whether activities have taken place, but also whether tools are available and whether children and adults experience meaningful change.

Indicator type	Purpose	Example
Process	Tracks whether activities are implemented	Number and % of coaches trained.
Output	Tracks whether tools or systems exist	Clubs with visible reporting routes.
Outcome	Tracks whether change is experienced	Children reporting that they know where to seek help.

Table 5. Indicator table

Indicators related to gender and LGBTQI mainstreaming should combine process, output and outcome dimensions. Process indicators are needed to track whether key implementation steps are taking place, such as the proportion of professionals and coaches receiving training on gender-based and LGBTQI-phobic violence, the number of clubs revising or adopting safeguarding procedures that explicitly address discrimination linked to gender identity and expression, or the number of child-friendly materials that incorporate inclusive safeguarding content. Output indicators should then assess whether the relevant structures and tools are in place and functioning, for example whether reporting pathways are visibly available, whether designated safeguarding focal points exist, and whether clubs can demonstrate that their codes of conduct, guidance and communication materials reflect the project's gender-responsive and LGBTQI-inclusive standards. This logic is consistent with UNICEF guidance that gender equality should be integrated into the "scope of analysis and

indicators,” and that data collection and analysis methods should be gender-responsive and human rights-responsive, including child rights. (UNICEF, 2021).

Outcome indicators are equally important because the project should not only monitor whether tools exist, but whether they are trusted, accessible and meaningful for children. For this reason, expected results should include changes in children’s knowledge of their rights and reporting options, changes in the confidence of professionals to identify and respond to gender-related and LGBTQI-related safeguarding concerns, and changes in children’s perceptions of safety, inclusion and respect within club environments. It is also advisable to include indicators related to help-seeking confidence, awareness of trusted adults, and children’s sense that discriminatory or humiliating behaviour is taken seriously. In line with the International Safeguards, children’s views should be considered in the design, implementation and evaluation of these safeguards so that monitoring does not rely only on adult perceptions of improvement. (International Safeguards for Children in Sport, 2021). The project should distinguish between core indicators required across all implementation contexts and optional learning indicators that may be adapted to country, club or pilot realities.

A further point is that expected results should be interpreted carefully. In safeguarding work, an increase in reported concerns does not automatically indicate that conditions have worsened; it may also suggest improved awareness, greater trust in reporting mechanisms or better access to support. For that reason, monitoring should read reporting data together with perception data, training completion, qualitative feedback and evidence on case handling. A technically robust monitoring framework will therefore combine quantitative indicators with qualitative evidence from children, families, professionals and clubs, allowing the project to distinguish between formal compliance and meaningful change in everyday practice. This is consistent with evidence-based and adaptive programming approaches that use monitoring and learning not only to record outputs, but to assess progress, identify challenges and improve effectiveness.

5.2. Disaggregated Data Collection Requirements

The project’s monitoring system should include disaggregated data collection so that different experiences and outcomes do not disappear within aggregate reporting. At a minimum, where relevant and feasible, the project should aim to disaggregate data by sex or gender as appropriate in the context, age group, disability status, country, type of stakeholder and, where relevant, role within the club. UNICEF guidance on gender-responsive evaluation explicitly refers to disaggregating data by gender, age and disability groups, as well as by socially excluded groups, while UN Women notes that capturing intersecting inequalities requires disaggregation by sex, age and other relevant characteristics, including disability, class, location, education and migratory status. (UNICEF, 2021)

At the same time, disaggregation in this area must be proportionate and sensitive. Information about sexual orientation and gender identity can be highly sensitive, and the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights has stressed that collecting such data raises concerns about “privacy, identity, self-determination, and security,” especially because stigma can amplify the harms caused by disclosure or misuse. For this reason, the project should not assume that direct collection of identifiable data on sexual orientation or gender identity is always necessary, appropriate or safe. (OHCHR, 2019). Direct data on children’s sexual orientation or gender identity should not be collected by default. It should only be collected where there is a clear safeguarding or monitoring purpose, where participation is voluntary, where anonymity or aggregation is possible, and where the project can guarantee safe handling, restricted access and non-disclosure.

In practical terms, this means that the project should adopt a data-minimisation approach. Where possible, monitoring should prioritise anonymised and aggregated data, voluntary self-identification, and experience-based or perception-based questions rather than direct identity disclosure. In many cases, it will be safer and more useful to ask whether children have witnessed or experienced exclusion, humiliating language, lack of privacy, fear in changing spaces, or uncertainty about whom to trust, rather than requiring them to classify themselves in identity categories. Decisions about what to collect should also be informed by the likely use of the data, the level of risk involved, and the extent to which collection is genuinely necessary for improving safeguarding practice. This is consistent with child-rights and human-rights approaches to evidence generation that emphasise relevance, proportionality and the participation of marginalised groups in deciding what data matter. Safer alternatives may include asking children whether they have witnessed or experienced discriminatory language, whether they feel respected, whether they know where to seek help, whether changing spaces feel safe, or whether they trust adults to respond appropriately.

5.3. Safeguards: Ethics, Confidentiality and Do-No-Harm

All monitoring, consultation and data-collection activities linked to this assessment should be guided by ethics, confidentiality and do-no-harm principles. Because the project deals with children, violence, discrimination and potentially sensitive issues related to gender identity and expression, evidence generation must be treated as a safeguarding activity in its own right. UNICEF’s safeguarding policy emphasises a proactive approach to preventing and managing risks of harm, and UNICEF’s ethics guidance makes clear that data collection involving children or sensitive secondary data must meet high ethical standards. (UNICEF, 2025; UNICEF, 2021).

In operational terms, this means that participation in feedback or monitoring activities should be voluntary, age-appropriate and based on clear information about purpose, confidentiality and follow-up. Children should be told, in language they can understand, what information is being collected, why it is being collected, who will have access to it and what the limits of confidentiality are. This last point is especially

important where a disclosure may trigger mandatory reporting or safeguarding escalation. UNICEF Innocenti's recent guidance on researching sensitive topics involving children stresses the need for a clear data-management plan that acknowledges any limitation to confidentiality arising from mandatory reporting or the disclosure of imminent harm. It also highlights the importance of understanding the local legal and policy context around consent, assent, data sharing and any laws or practices that may heighten risks for particular groups, including LGBTQI+ youth. (UNICEF, 2025). No monitoring or consultation activity involving children should take place unless facilitators know how to respond if a child discloses harm, distress, fear or immediate risk during the activity.

Confidentiality safeguards should therefore include data minimisation, restricted access to identifiable information, secure storage, clear retention and deletion rules, and the separation of monitoring data from unnecessary personal identifiers wherever possible. Particular caution is required in relation to gender identity, sexual orientation and children's experiences of discrimination, since careless handling of this information may expose children to outing, stigma, retaliation or further exclusion. The project should also ensure that monitoring staff, facilitators and safeguarding focal points are trained to respond appropriately if children disclose harm during evidence-collection processes. Ethical child-focused reporting guidance from UNICEF likewise emphasises that children's dignity, privacy and protection from harm and retribution should take precedence over advocacy or communication aims. (UNICEF, n.d.).

Data-protection measures should include secure storage, restricted access, clear retention periods, anonymisation where possible, pseudonymisation where needed, safe deletion procedures and clear rules on who may access identifiable information.

Finally, the do-no-harm principle requires that data collection should only take place when there is a realistic capacity to respond safely to what may be disclosed. Risk identification without safe follow-up can undermine trust and create new harms. For this reason, monitoring plans should be linked to referral pathways, safeguarding procedures and designated responsibilities for case escalation, while also allowing rapid adjustment if implementation reveals unanticipated risks or weaknesses in response systems. UNICEF guidance on sensitive research involving children specifically recommends clear monitoring responsibilities and oversight mechanisms so that concerns can be tracked and protocol adjustments made quickly where needed. (UNICEF, 2025).

5.4. Use of Findings for Project Monitoring and Improvement

The findings generated through this assessment and the related monitoring system should be used as a living source of evidence for project management, quality assurance and implementation improvement. They should not be treated only as compliance material for deliverables. UNICEF's Monitoring, Evaluation and Learning guidance describes MEL functions as central to "evidence-based, equitable, and adaptive programming," while annual review guidance explicitly links periodic review

to the assessment of progress, identification of challenges and improvement of programme effectiveness. In the context of 360 Safe Play, this means that evidence on gender-related and LGBTQI-related safeguarding should be routinely reviewed and translated into corrective or strengthening measures during implementation rather than only at the end of the project. (UNICEF, 2025).

Findings should be used through a simple learning cycle:

1. collect evidence from training, materials, reporting systems and child/family feedback;
2. review findings internally;
3. identify safeguarding, inclusion or implementation gaps;
4. adapt training, materials, reporting routes or club support;
5. document the changes made;
6. review again during the next monitoring cycle.

In practical terms, project findings should feed into at least four improvement loops. First, they should inform the refinement of training content, for example by identifying recurring gaps in coaches' confidence or recurring misunderstandings about confidentiality, discrimination or peer harm. Second, they should guide revision of child-friendly materials and communication outputs where children's feedback suggests that messages are unclear, overly adult-centred or insufficiently inclusive. Third, they should support the strengthening of reporting pathways where concerns remain underreported, poorly understood or insufficiently trusted. Fourth, they should inform country-level and partner-level support, helping the consortium identify where some clubs or contexts require more targeted accompaniment in order to meet the project's safeguarding standards. The International Safeguards self-audit logic is useful here because it frames monitoring as a way to identify strengths as well as areas in which organisations can improve.

A further requirement is that findings should be discussed in ways that preserve children's voices without compromising their safety. The International Safeguards emphasise that involving children in the design, implementation and evaluation of safeguards helps ensure that these measures are meaningful and promotes a culture in which adults and children value what children have to say. For 360 Safe Play, this suggests that project monitoring should include child feedback not only as raw data, but as part of the interpretation of findings and the definition of improvement priorities. This will help ensure that monitoring does not become overly technical or adult-led, and that the gender and LGBTQI dimensions of safety remain visible in practice. (International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Overall, the technical value of this assessment lies in its capacity to strengthen project learning as well as accountability. By integrating targeted indicators, proportionate disaggregation, strong ethical safeguards and structured review processes, the project can ensure that gender-responsive and LGBTQI-inclusive safeguarding is monitored as part of implementation quality, not as an isolated thematic add-on. This is also the

most effective way to ensure that the findings of the assessment continue to shape decision-making, adaptation and transferability across the different contexts in which the project is being implemented

6. Conclusions and Priority Recommendations

6.1. Overall Assessment

This Child Gender and LGBTQI Impact Assessment confirms that the 360 Safe Play project is well positioned to address a relevant and often insufficiently recognised dimension of violence against children in grassroots sport. The analysis shows that risks linked to gender norms, heteronormativity and discrimination based on gender identity or expression are not peripheral issues, but structural safeguarding concerns that may shape children's everyday experiences of participation, trust, disclosure and protection. In grassroots sport, these risks are often embedded in ordinary club cultures, informal peer dynamics, adult authority relations and weak organisational systems rather than appearing only through exceptional incidents. For this reason, a gender-responsive and LGBTQI-inclusive perspective is necessary if the project is to achieve its objective of creating safer sport environments for all children.

The assessment also confirms that these risks do not affect all children equally. Girls may be exposed to diminished legitimacy, body scrutiny and forms of gender-based violence that undermine both safety and participation. Boys may be affected by hypermasculine expectations that normalise aggression, discourage emotional expression and make help-seeking more difficult. Gender-non-conforming and LGBTQI children may face some of the most acute risks, particularly where rigid binary norms, hostile language, lack of privacy and weak adult responses combine to make sport spaces feel unsafe or exclusionary. These impacts may be further intensified by disability, socioeconomic vulnerability, migration background, family context or other intersecting factors. This confirms the importance of treating gender and LGBTQI issues not as separate thematic additions, but as cross-cutting elements of child safeguarding practice.

From an implementation perspective, the project already contains strong entry points for this mainstreaming work. Its multidimensional approach, child-centred orientation, attention to awareness-raising, prevention, early detection, reporting and peer-to-peer restorative practices, and its emphasis on practical tools for clubs and associations provide an appropriate framework for integrating these perspectives meaningfully. At the same time, the assessment shows that effective mainstreaming will depend on how explicitly and consistently gender and LGBTQI considerations are embedded across the action. A formally neutral safeguarding model is unlikely to be sufficient if it does not name and address the specific forms of exclusion, violence and silence linked to gender identity, gender expression and heteronormative norms in sport.

Overall, the assessment is positive but conditional. The 360 Safe Play model has clear potential to contribute to safer and more inclusive grassroots sport environments, but this potential will only be fully realised if gender and LGBTQI considerations are

embedded as operational safeguarding requirements and not treated only as thematic references. This means that they should be visible in tools, training, reporting pathways, monitoring indicators, communication standards and partner implementation guidance. In this sense, equality and safeguarding should be treated as mutually reinforcing dimensions of project quality rather than as parallel objectives.

6.2. Priority Actions for Safer and More Inclusive Grassroots Sport

Based on the analysis developed in this report, the following priority actions are recommended.

Immediate priorities

1. Finalise common terminology and a multilingual glossary on safeguarding, gender identity, gender expression, disclosure, reporting and confidentiality.
2. Integrate gender-based and LGBTQI-phobic violence explicitly into training content, child-friendly materials and reporting guidance.
3. Define minimum confidentiality and reporting standards, including safeguards to prevent outing, stigma or retaliation.
4. Establish a minimum monitoring framework with core indicators on training, reporting, child knowledge, safety perception and case handling.

Implementation priorities

5. Adapt child-friendly materials by age, language, disability and communication needs.
6. Train safeguarding focal points on case response, confidentiality, referral and documentation.
7. Ensure restorative practices are only used after safeguarding risk assessment and never in cases of adult abuse, sexual harm, coercion, serious intimidation or ongoing risk.
8. Provide additional support to grassroots clubs with limited safeguarding capacity.

Monitoring and learning priorities

9. Track children's perceptions of safety, respect, belonging and trust in reporting routes.
10. Use disaggregated data safely and avoid collecting sexual orientation or gender identity data from children unless clearly necessary, voluntary, proportionate and safe.
11. Review findings during implementation, not only at the end of the project.
12. Adjust training, materials, reporting systems and club support based on monitoring evidence and feedback from children, families and professionals.

Taken together, these priority actions suggest that safer and more inclusive grassroots sport depends not only on the existence of safeguarding tools, but on the quality and inclusiveness of their implementation. The contribution of this assessment is therefore

to clarify where the 360 Safe Play project can most effectively strengthen its approach so that prevention, detection, response and participation are genuinely accessible to all children, including those most at risk of exclusion, silence or unequal protection.

References

- Alonso-Rodríguez, I., Pérez-Jorge, D., Pérez-Pérez, I., & Olmos-Raya, E. (2025). Restorative practices in reducing school violence: A systematic review of positive impacts on emotional wellbeing. *Frontiers in Education*, 10, Article 1520137. <https://doi.org/10.3389/feduc.2025.1520137>
- Chan, A. S. W., Choong, A., Phang, K. C., Leung, L. M., Tang, P. M. K., & Yan, E. (2024). Societal discrimination and mental health among transgender athletes: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*, 12, Article 24. <https://doi.org/10.1186/s40359-023-01493-9>
- Council of Europe. (s.f.). *Educational programmes and materials. Child Safeguarding in Sport*. <https://pjp-eu.coe.int/en/web/pss/educational-programmes-materials>
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- Denison, E., Faulkner, N., O'Brien, K. S., Jeanes, R., & Canning, M. (2023). Effectiveness of an educational intervention targeting homophobic language use by young male athletes: A cluster randomised controlled trial. *British Journal of Sports Medicine*, 57(9), 515–520. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2022-106429>
- Elipe-Lorenzo, P., Díez-Fernández, P., Ruibal-Lista, B., & López-García, S. (2025). Barriers faced by people with disabilities in mainstream sports: A systematic review. *Frontiers in Sports and Active Living*, 7, Article 1520962. <https://doi.org/10.3389/fspor.2025.1520962>
- European Commission. (2016). *Study on gender-based violence in sport*. Publications Office of the European Union. https://sport.ec.europa.eu/sites/default/files/gender-based-violence-sport-study-2016_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024a). *EU LGBTIQ Survey III: Key findings report*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-lgbtqi-equality_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024b). *Violence against women survey: Key findings*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/eu-gender-based-violence-survey-key-results.pdf

- FIFA. (2019). *Child safeguarding toolkit for member associations*. <https://www.icmec.org/wp-content/uploads/2019/12/toolkit-fifa-guardians.pdf>
- Greenspan, S. B., Griffith, C., & Watson, R. J. (2019). LGBTQ+ youth's experiences and engagement in physical activity: A comprehensive content analysis. *Adolescent Research Review*, 4, 169–185. <https://doi.org/10.1007/s40894-019-00110-4>
- IGLYO. (2025). *From the sidelines to the playing field: LGBTQI youth perspectives on inclusion in school and community sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021a). *A guide for organisations working in sport in a governance capacity*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021b). *International safeguards for children in sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021c). *International safeguards for children in sport self-audit*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (n.d.). *International safeguards for children in sport*. Safe in Sport. <https://safeinsport.org/wp-content/uploads/2021/11/International-Safeguards-for-Children-in-Sport-English.pdf>
- Lodi, E., Perrella, L., Lepri, G. L., Scarpa, M. L., & Patrizi, P. (2022). Use of restorative justice and restorative practices at school: A systematic literature review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), Article 96. <https://doi.org/10.3390/ijerph19010096>
- Magrath, R., & Anderson, E. (2022). Sport, masculinities, and heteronormativity. A L. A. Wenner (Ed.), *The Oxford handbook of sport and society* (pp. 889–906). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780197519011.013.47>
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M., Blauwet, C., Carska-Sheppard, A., Fasting, K., Kirby, S., Leahy, T., Marks, S., Martin, K., Starr, K., Tiivas, A., & Budgett, R. (2016). International Olympic Committee consensus statement: Harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2016-096121>
- Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. (2019, 14 de maig). *Report on data collection and management*.
- Pape, M., Schoch, L., & Carter-Francique, A. (2023). Editorial: Thinking and doing intersectionality in sociology of sport. *Frontiers in Sports and Active Living*, 5, Article 1212457. <https://doi.org/10.3389/fspor.2023.1212457>

- Rhind, D. J. A., Owusu-Sekyere, F., & Hills, L. (2022). Safeguarding culture: Towards a new approach to preventing child maltreatment in sport. *Sport Management Review*, 25(2), 300–322. <https://doi.org/10.1080/14413523.2021.1930951>
- Roberts, C.-M., & Quesnel, D. A. (2023). The psychology of female sport performance from a gender perspective. A J. J. Robert-McComb, M. Zumwalt, & M. Fernández-del-Valle (Eds.), *The active female* (pp. 55–67). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-15485-0_3
- Rubin, G. S. (1984). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In C. Vance (Ed.), *Pleasure and danger: Exploring female sexuality* (pp. 267–319). Routledge.
- Safe Sport International. (2014). *International Safeguards for Children in Sport*. <https://www.safesportinternational.com/standards/international-safeguards-for-children-in-sport/>
- Tandon, P. S., Kroshus, E., Olsen, K., Garrett, K., Qu, P., & McCleery, J. (2021). Socioeconomic inequities in youth participation in physical activity and sports. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(13), Article 6946. <https://doi.org/10.3390/ijerph18136946>
- UN Women. (2020). *Integrate intersecting inequalities to leave no one behind*. <https://data.unwomen.org/features/integrate-intersecting-inequalities-leave-no-one-behind>
- UN Women, UNESCO, & Spotlight Initiative. (2023). *Tackling violence against women and girls in sport: A handbook for policy makers and sports practitioners*. United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women; United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. https://knowledge.unwomen.org/sites/default/files/2023-07/3343_unwomen_unesco_vawg_handbook_6a_singlepage.pdf
- UNICEF. (2026). *Child safeguarding toolkit for business* (ed. 2026). <https://www.unicef.org/childrightsandbusiness/media/1681/file/Child-Safeguarding-Toolkit-2026.pdf>
- UNICEF. (2021). *Gender transformative education: Reimagining education for a more just and inclusive world*. United Nations Children's Fund. <https://www.unicef.org/media/113166/file/GenderTransformativeEducation.pdf>
- UNICEF. (s.f.-a). *Delivering results for children through evidence: UNICEF's Evaluation policy and practice*. <https://www.unicef.org/evaluation/policy-and-practice>
- UNICEF. (s.f.-b). *Ethical reporting guidelines*. <https://www.unicef.org/media/reporting-guidelines>

- UNICEF. (2025, january). *Researching sensitive topics involving children*. <https://www.unicef.org/innocenti/media/10406/file/UNICEF-Innocenti-EthicsOutcomesPaper-2025.pdf>
- United Nations Children's Fund. (2019, setembro). *UNICEF guidance on gender integration in evaluation*.
- United Nations Children's Fund. (2025a, 6 de juny). *UNICEF policy on safeguarding*.
- United Nations Children's Fund. (2025b, 11 de juny). *Annual review guidance*.
- viaSport. (2023a). *LGBTQI2S resource: Creating inclusive environments*. https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Creating_Inclusive_Environments.pdf
- viaSport. (2023b). *LGBTQI2S resource: Inclusion in sport coaching resource*. https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Inclusion_in_Sport_Coaching_Resource_05-26.pdf
- Willson, E., & Kerr, G. (2023). Gender-based violence in girls' sports. *Adolescents*, 3(2), 278–289. <https://doi.org/10.3390/adolescents3020020>
- Yogyakarta Principles plus 10. (2017). *Additional principles and state obligations on the application of international human rights law in relation to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics to complement the Yogyakarta Principles*. <https://yogyakartaprinciples.org/>

Annexes

Annex 1. Suggested indicators and monitoring points

This annex provides a practical set of suggested indicators and monitoring points to support the implementation of the Child Gender and LGBTQI Impact Assessment within the 360 Safe Play project. The list is indicative and should be read as a support tool for alignment with the project's Logical Framework, Quality Assurance Plan and country-level implementation realities. It is advisable to combine quantitative and qualitative indicators so that monitoring captures not only whether tools and procedures exist, but also whether they are understood, trusted and used in practice.

To support implementation, the indicators are divided into three levels: core indicators, recommended indicators and optional learning indicators. Core indicators should be monitored across the project, recommended indicators should be used where feasible, and optional indicators can support local adaptation or deeper learning.

A. Training for professionals and coaches

Area	Suggested indicator	Category	MoV	Frequency
Training coverage	Number and % of coaches/professionals trained	Core	Attendance records	Per training cycle
Content quality	Training includes gender, LGBTQI, confidentiality and response content	Core	Training agenda/ materials	Per training cycle
Learning results	% of participants reporting improved knowledge/confidence	Recommended	Pre/post training forms	Per training cycle
Practical application	Number and % of clubs introducing or revising safeguarding, reporting or inclusion measures after training	Recommended	Follow-up survey/ interviews	Mid-term / final

B. Child-friendly materials

Area	Suggested indicator	Category	MoV	Frequency
------	---------------------	----------	-----	-----------

Availability	Number of child-friendly materials produced	Core	Project records	Periodic
Inclusion quality	Materials include clear references to safety, discrimination and support routes	Core	Content review	Before dissemination
Accessibility	Materials adapted to age, language and inclusion needs	Core	Internal checklist	Before dissemination
Usefulness	% of children reporting materials are understandable and useful	Recommended	Child feedback	Periodic

C. Early-warning and reporting mechanisms

Area	Suggested indicator	Category	MoV	Frequency
Visibility	Number and % of Clubs with visible reporting routes and focal points	Core	Club checklist	Periodic
Accessibility	% of children/families able to identify at least one reporting route	Core	Surveys / focus groups	Mid-term / final
Use	Number of concerns raised through available channels	Core	Safeguarding records	Mid-term / final
Trust	% of children reporting they would know what to do if they felt unsafe	Core	Child survey	Mid-term / final
Response quality	% of children/families	Recommended	Club Checklist	Periodic

	reporting that safeguarding concerns were handled clearly, respectfully and appropriately			
--	---	--	--	--

Interpretation note: a rise in reported concerns may indicate increased trust and improved awareness, not only increased incidence.

D. Restorative peer-to-peer practices

Area	Suggested indicator	Category	MoV	Frequency
Availability	Number and % of Clubs/facilitators trained to apply restorative approaches	Core	Training records	Periodic
Appropriate use	Number of peer-harm cases assessed and, where suitable, addressed restoratively	Recommended	Case review	Periodic
Perceived benefit	% of participants report improved understanding, accountability or team climate	Optional learning	Feedback forms	After activity
Safeguarding boundary	Number of serious cases not redirected into inappropriate restorative processes	Core	Internal review	Periodic

E. Communication and advocacy outputs

Area	Suggested indicator	Category	MoV	Frequency
-------------	----------------------------	-----------------	------------	------------------

Explicit content	Number and % of communication outputs explicitly address sexism, homophobia, biphobia, transphobia or gender-based exclusion	Core	Content review	Periodic
Safe representation	Number and % outputs reviewed against privacy and safeguarding standards	Core	Editorial checklist	Before publication
Reach	Number of stakeholders/clubs/participants reached	Core	Dissemination records	Periodic
Perceived usefulness	% of Stakeholders report improved clarity on rights, safety and inclusion	Recommended	Feedback forms	Mid-term / final

F. Cross-cutting child-centred indicators

Suggested cross-cutting indicators include:

Suggested indicator	Category
% of children who say they feel safe in their sport environment	Core
% of children who know at least one trusted adult they could speak to	Core
% of children who think humiliating or discriminatory behaviour is taken seriously in their club	Core
% of children who feel respected regardless of gender expression or perceived difference	Core
qualitative feedback from children on whether sport environments feel more inclusive and trustworthy over time	Recommended

G. Minimum disaggregation to consider

Where relevant, safe and feasible, data should be disaggregated by:

Suggested indicator	Category
country	Core
role of respondent	Core
age group	Core
sex/gender, where appropriate	Recommended
disability status	Recommended
stakeholder type	Core
club or implementation setting	Core

Direct collection of data on sexual orientation or gender identity should only take place where clearly justified, voluntary, proportionate and safe.

Annex 2. Safeguarding and confidentiality checklist

This checklist is intended as a practical support tool for project partners, facilitators, trainers, safeguarding focal points and other staff involved in implementation, consultation, monitoring or communication activities. It can be used before, during and after activities involving children.

A. Before the activity

Question	Yes/ No	Notes
Is the activity necessary and proportionate?		
Has a safeguarding risk review been carried out?		
Are roles and responsibilities clear?		
Is there a designated safeguarding contact person?		
Is there a known referral pathway if a concern is disclosed?		
Have accessibility and inclusion needs been considered?		
Have risks linked to gender, gender expression and LGBTQI-related discrimination been considered?		

B. Child participation

Question	Yes/ No	Notes
Have children been informed in age-appropriate language about the activity?		
Is participation voluntary?		
Can children skip questions, pause or stop participation?		
Have limits of confidentiality been explained clearly?		
Are there safe and private ways to raise concerns?		
Are children protected from pressure to disclose identity-related information?		

C. Data and confidentiality

Question	Yes/No	Notes
Is only necessary information being collected?		

Are identity-related questions strictly necessary and voluntary?		
Is identifiable data avoided where not essential?		
Are records stored securely?		
Is access limited to authorised persons?		
Are retention and deletion rules clear?		
Is personal information shared only on a need-to-know basis?		

D. Safety during implementation

Question	Yes/ No	Notes
Is trained staff available to respond to distress or disclosure?		
Are support options available if a child becomes upset?		
Are digital tools and online spaces moderated safely?		
Are privacy and dignity protected throughout the activity?		
Are arrangements safe for children who may already feel excluded or targeted?		

E. Follow-up

Question	Yes/No	Notes
Was feedback collected from children and/or families after the activity?		
Is there a process for documenting and escalating concerns?		
Are concerns followed up promptly and appropriately?		
Is the child informed, as appropriate, about what happens next?		
Has the need for referral to external services been assessed?		
Has the activity been reviewed afterwards for lessons learned?		

Minimum conditions

No activity should proceed unless the following minimum conditions are in place:

1. a clear safeguarding focal point;
2. a known response pathway;
3. workable confidentiality arrangements;
4. no avoidable risk of harm, outing or retaliation.

Annex 3. Note on multilingual implementation (EN, CA, ES, BG, IT)

This note provides basic guidance for multilingual implementation of the 360 Safe Play project across English, Catalan, Spanish, Bulgarian and Italian.

1. General principle

Multilingual implementation should aim for **equivalent meaning**, not only literal translation. This is especially important for terms related to safeguarding, confidentiality, reporting, disclosure, gender identity, gender expression, discrimination and restorative practices.

2. Why these matters

Language quality affects:

- children's understanding of their rights;
- the usability of reporting routes;
- the clarity of training content;
- the consistency of safeguarding messages;
- the inclusiveness of communication materials.

Poor or inconsistent translation may weaken both safeguarding and inclusion.

3. Minimum project requirements

The project should ensure that:

- core materials are available in relevant project languages;
- child-facing materials are adapted, not only translated;
- reporting information is understandable for children and families;
- key terms are used consistently across languages;
- sensitive terminology is checked to avoid outdated or stigmatising wording.

4. Recommended practical steps

a. Master source versions

Use one agreed source version for each core document before translation.

b. Shared glossary

Maintain a common glossary in EN, CA, ES, BG and IT for key terms such as:

- safeguarding;
- child protection;
- confidentiality;
- disclosure;
- reporting pathway;
- gender identity;
- gender expression;
- sexual orientation;
- discrimination;
- restorative practice;
- do-no-harm.

English	Catalan	Spanish	Bulgarian	Italian	Notes
Child protection	Protecció infantil	Protección infantil	Закрила на детето	Tutela/ Protezione dell'infanzia	
Confidentiality	Confidencialitat	Confidencialidad	Поверителност	Riservatezza	
Disclosure	Revelació/ Expressió	Revelación/ Expresión	Разкриване на информация / Споделяне на притеснение	Divulgazione	
Discrimination	Discriminació	Discriminación	Дискриминация	Discriminazione	
Do no harm	No fer mal	No hacer daño	Да не се вреди	Non nuocere	
Gender expression	Expressió de gènere	Expresión de género	Полово изразяване	Espressione di genere	
Gender identity	Identitat de gènere	Identidad de género	Полова идентичност	Identità di genere	
Reporting pathway	Canals de denúncia	Canales de denuncia	Механизъм за подаване на сигнали	Canali di segnalazione	
Restorative practice	Pràctica restaurativa	Práctica restaurativa	Възстановителна практика	Pratica riparativa	
Safeguarding	Protecció	Protección	Закрила	Salvaguardia	
Sexual orientation	Orientació sexual	Orientación sexual	Сексуална ориентация	Orientamento sessuale	
Trusted adult	Persona adulta de confiança	Persona adulta de confianza	Доверен възрастен	Adulto di fiducia	

c. Context-sensitive adaptation

Adapt wording to local comprehension levels and institutional realities.

d. Quality review for sensitive content

Apply an additional review step to content dealing with violence, reporting, confidentiality, gender identity, sexuality or discrimination.

e. User testing where feasible

Test child-friendly materials with intended users, where safe and feasible.

5. Child-friendly and safeguarding considerations

Special attention should be given to whether children can understand:

- what unsafe behaviour is;
- who they can speak to;
- what confidentiality means;
- what will happen after they raise a concern;
- that protection does not depend on publicly disclosing identity.

6. Accessibility and inclusion

Where relevant, multilingual implementation should also consider:

- simplified language versions;
- visual formats;
- child-friendly summaries;
- accessible formats for children with disabilities;
- oral explanation where appropriate.

7. Confidentiality in multilingual settings

Where disclosure or reporting happens across languages, the project should ensure that:

- children can speak in a language they understand well;
- interpretation does not compromise confidentiality;
- sensitive information is translated accurately and neutrally;
- identity-related information is not disclosed more widely than necessary.

8. Monitoring multilingual quality

Useful review questions include:

- Are materials understandable for children and families?
- Are some language versions clearer than others?
- Are there recurring misunderstandings linked to terminology?
- Are safeguarding messages consistent across languages?
- Are partners reporting difficulties with specific concepts?

9. Final note

Within 360 Safe Play, multilingual implementation should be understood as part of safe, inclusive and equitable delivery. Children cannot use safeguarding measures effectively if these are not linguistically and culturally accessible.

Evaluación del impacto en infancia, género y LGBTQI

Co-funded by
the European Union

Historial del documento

ACRÓNIMO DEL PROYECTO	360 Safe Play
Título del proyecto	Sistema integrado de protección infantil para clubes y asociaciones deportivas 360
Acuerdo de subvención n.º	101254575
Coordinador del proyecto	FPT
Duración del proyecto	24 meses
Entregable n.º	1.2
Nivel de difusión	Público
Responsable del entregable	FPT
Fecha de entrega	14/6/2026
Paquete de trabajo	WP1 Gestión y coordinación del proyecto
Responsable del paquete de trabajo	Fundació Pere Tarrés
Beneficiario(s) contribuyente(s)	Todos los socios
DoA	

Fecha	Versión	Autor	Cambios sustantivos
4/mayo/2026	v0.5	Ares Cruz Hernández	Primer borrador
7/mayo/2026	V0.6	Guillem PalàsLara Sanchez	Primera revisión y pequeños cambios
12/mayo/2026	V0.7	Aimar Rubio	Revisión
19/mayo/2026	V1	Ares Cruz	Versión final

Project consortium

Resumen ejecutivo

Este entregable evalúa cómo las normas de género, el patriarcado, la heteronormatividad y la discriminación relacionadas con la identidad de género, la expresión de género y la orientación sexual percibida pueden afectar a la seguridad, la participación y el acceso de la infancia a la protección en el deporte de base. Identifica riesgos clave, analiza su impacto diferencial en niños, niñas y adolescentes, y propone recomendaciones prácticas para integrar una protección con perspectiva de género e inclusiva con las personas LGBTQI en todo el proyecto 360 Safe Play.

La evaluación confirma que la violencia de género y la violencia LGBTQI-fóbica deben entenderse como una cuestión de protección, y no únicamente como un asunto de diversidad o inclusión. Los riesgos pueden aparecer a través de lenguaje discriminatorio, humillación corporal, exclusión entre iguales, espacios de vestuario inseguros, relaciones coercitivas entre personas adultas y menores, mecanismos de denuncia débiles y culturas de club que normalizan el silencio o la humillación.

El documento concluye que el modelo 360 Safe Play tiene un gran potencial para promover entornos deportivos más seguros e inclusivos, siempre que las consideraciones de género y LGBTQI se integren explícitamente en la formación, los materiales adaptados a la infancia, los mecanismos de denuncia, las prácticas restaurativas, los productos de comunicación y las herramientas de seguimiento. Debe prestarse especial atención a la confidencialidad, la prevención de la salida del armario no consentida, la recogida segura de datos, los canales de denuncia adaptados a la infancia y los límites adecuados de las prácticas restaurativas.

Lista de acrónimos

Acrónimo	Significado
DoA	Descripción de la Acción
GBV	Violencia de género
LGBTQI	Lesbianas, gays, bisexuales, trans, queer/en cuestionamiento e intersexuales
MoV	Medios de verificación
QA	Garantía de calidad
WP	Paquete de trabajo

índice

Historial del documento	1
Resumen ejecutivo	3
Lista de acrónimos	3
0. Introducción	7
Contexto y justificación del proyecto	7
Objetivos de este documento	9
Estructura del documento	9
1. Enfoque de la evaluación	10
1.1. Perspectiva centrada en la infancia, con enfoque de género e inclusiva con las personas LGBTQI	10
1.2. Fuentes y enfoque analítico	13
1.3. Garantías éticas, de protección y de confidencialidad	14
2. Mapeo de riesgos en el deporte de base	16
2.1. Culturas hipermasculinas y ultracompetitivas	18
2.2. Heteronormatividad y prácticas excluyentes	20
2.3. Situaciones de riesgo vinculadas a la violencia de género y LGBTQI-fóbica	21
2.4. Factores de riesgo organizativos y relacionales en los clubes deportivos	23
3. Impacto en la infancia	25
3.1. Impacto en las niñas	26
3.2. Impacto en los niños	27
3.3. Impacto en niños, niñas y adolescentes LGBTQI y con expresiones de género no normativas	28
3.4. Consideraciones interseccionales: discapacidad, vulnerabilidad socioeconómica y otros factores	29
4. Transversalización de las perspectivas de género y LGBTQI en toda la acción	31
4.1. Orientación de la formación para profesionales y entrenadores/as	32
4.2. Contenido de los materiales adaptados a la infancia	33
4.3. Mecanismos de alerta temprana y denuncia	34
4.4. Prácticas restaurativas entre iguales	35
4.5. Productos de comunicación e incidencia que abordan la identidad y la expresión de género	36
5. Alineación técnica y requisitos de seguimiento	38

5.1.	Indicadores y resultados esperados	38
5.2.	Requisitos de recogida de datos desagregados	40
5.3.	Salvaguardas: ética, confidencialidad y no hacer daño	41
5.4.	Uso de los hallazgos para el seguimiento y la mejora del proyecto	42
6.	Conclusiones y recomendaciones prioritarias	44
6.1.	Evaluación general	44
6.2.	Acciones prioritarias para un deporte de base más seguro e inclusivo	45
	Referencias	46
	Anexos	51
	Anexo 1. Indicadores y puntos de seguimiento sugeridos	51
	Anexo 2. Lista de verificación de protección y confidencialidad	55
	Anexo 3. Nota sobre la implementación multilingüe (EN, CA, ES, BG, IT)	57

Índice de tablas

Tabla 1. Conceptos clave utilizados en la evaluación	11
Tabla 2. Tabla metodológica	13
Tabla 3. Resumen de los principales riesgos de protección relacionados con el género y las personas LGBTQI	18
Tabla 4. Tipología del daño.....	22
Tabla 5. Tabla de indicadores	39

0. Introducción

Propósito y alcance

Este informe se ha elaborado como Entregable **D1.2 – Evaluación de impacto sobre infancia, género y LGBTQI** en el marco del proyecto **360 Safe Play**. Su finalidad es examinar cómo el proyecto previene, detecta y responde a la **violencia de género y LGBTQI-fóbica** en contextos de deporte de base, al tiempo que evalúa cómo se transversalizan la igualdad de género, la no discriminación y la inclusión LGBTQI en toda la acción.

Esta evaluación se basa principalmente en trabajo de gabinete y se apoya en la Descripción de la Acción del proyecto, la documentación actualizada del proyecto, el Marco Lógico, el Plan de Garantía de Calidad y la literatura relevante sobre protección, violencia de género e inclusión LGBTQI en el deporte. Proporciona un marco analítico y operativo común para la implementación del proyecto, pero no sustituye los procedimientos de protección infantil ni las obligaciones legales específicas de cada país.

Más concretamente, la evaluación pretende identificar y analizar situaciones de riesgo vinculadas a **culturas hipermasculinas, ultracompetitivas y heteronormativas** en clubes y asociaciones deportivas, y explorar cómo estas dinámicas pueden afectar de manera diferente a niños, niñas y adolescentes según el género, la expresión de género y la orientación sexual percibida.

El informe también responde a la obligación del proyecto de proporcionar **recomendaciones concretas** para componentes clave de implementación, entre ellos la formación de profesionales y entrenadores/as, los materiales adaptados a la infancia, los mecanismos de alerta temprana y denuncia, las prácticas restaurativas entre iguales y los productos de comunicación e incidencia que aborden explícitamente la violencia relacionada con **la identidad y la expresión de género**.

Esta evaluación no se concibe como un documento teórico independiente, sino como una **guía práctica y operativa** para apoyar la implementación. Por ese motivo, se alinea con el Marco Lógico y el Plan de Garantía de Calidad del proyecto y pretende orientar decisiones concretas de implementación, incluido el diseño de la formación, la comunicación adaptada a la infancia, los canales de denuncia, las actividades restaurativas entre iguales, los productos de comunicación y las medidas de seguimiento.

Contexto y justificación del proyecto

El proyecto 360 Safe Play aborda el creciente problema de la violencia contra niños, niñas y adolescentes en el deporte mediante el desarrollo de un enfoque multidimensional y comunitario para clubes y asociaciones deportivas. Su objetivo general es crear entornos más seguros mediante la sensibilización, la prevención, la detección temprana, la denuncia y las prácticas restaurativas entre iguales, con la participación de niños, niñas y adolescentes, profesionales, familias y actores locales.

El proyecto se implementa durante **24 meses** en **España, Bulgaria e Italia** y está diseñado explícitamente para incluir a niños, niñas y adolescentes con discapacidad, en situaciones de vulnerabilidad y afectados por discriminación relacionada con el género y con las personas LGBTQI.

Dentro de la arquitectura del proyecto, esta evaluación apoya la integración de los principios de igualdad, no discriminación y protección infantil en toda la acción. Resulta especialmente relevante para las actividades relacionadas con formación, sensibilización, herramientas adaptadas a la infancia, mecanismos de denuncia y alerta temprana, prácticas restaurativas, seguimiento e incorporación en políticas públicas.

La necesidad de esta evaluación se fundamenta en la propia justificación del proyecto. La Parte B actualizada identifica el deporte como un entorno que puede generar beneficios importantes para niños, niñas y adolescentes, pero también como un espacio en el que la violencia puede permanecer oculta o normalizada. Subraya que la violencia en el deporte no está vinculada únicamente a incidentes individuales, sino también a factores estructurales como las relaciones jerárquicas de poder, las normas hipermasculinas, las culturas ultracompetitivas, las expectativas heteronormativas, el silencio institucional y los mecanismos de denuncia débiles.

Esto es especialmente relevante en contextos de deporte de base y no profesional, donde los clubes pueden tener fuertes vínculos comunitarios, pero recursos limitados, capacidades desiguales de protección y estructuras informales de toma de decisiones. Estas condiciones pueden crear entornos en los que el abuso, la discriminación y la exclusión tienen más probabilidades de producirse y menos probabilidades de abordarse de manera oportuna y centrada en la infancia.

La documentación del proyecto también subraya que estos riesgos no son experimentados por todos los niños, niñas y adolescentes de la misma manera. Desde una perspectiva interseccional, los efectos de la discriminación pueden acumularse e interactuar cuando el género se cruza con la discapacidad, la desventaja socioeconómica, la sexualidad, la etnia, el origen migrante o la no conformidad con las normas de género dominantes (Crenshaw, 1989).

Los niños, niñas y adolescentes con discapacidad, procedentes de entornos socioeconómicamente desfavorecidos o que no se ajustan a las normas de género dominantes pueden enfrentarse a barreras diferentes para participar, ser reconocidos, pedir ayuda y acceder a la protección. Las familias y personas cuidadoras también se identifican como un grupo clave, aunque a menudo olvidado: se espera que apoyen la seguridad de niños, niñas y adolescentes, pero con frecuencia carecen de información clara, canales de denuncia de confianza y orientación práctica para responder a la violencia o la discriminación en contextos deportivos.

En este contexto, la Evaluación de impacto sobre infancia, género y LGBTQI funciona como una herramienta transversal para reforzar la perspectiva de igualdad del

proyecto y garantizar que el modelo 360 Safe Play no sea solo centrado en la infancia, sino también con **enfoque de género e inclusivo con las personas LGBTQI**. En la Descripción de la Acción, la evaluación se plantea explícitamente como una herramienta para definir objetivos de igualdad dentro de la evolución del proyecto y orientar las decisiones de implementación en los distintos paquetes de trabajo.

Objetivos de este documento

Esta evaluación persigue cinco objetivos interrelacionados:

1. Identificar los principales riesgos relacionados con el género y las personas LGBTQI presentes en los entornos de deporte de base, especialmente los asociados con la hipermasculinidad, la heteronormatividad y las culturas de club excluyentes;
2. Examinar el posible impacto diferencial de estos riesgos en niñas, niños y adolescentes, incluidos quienes tienen expresiones de género no normativas y quienes son, o son percibidos como, LGBTQI;
3. Traducir este análisis en recomendaciones prácticas para la implementación del proyecto 360 Safe Play;
4. Apoyar el seguimiento del proyecto y la garantía de calidad mediante la propuesta de indicadores, requisitos de recogida de evidencias y salvaguardas;
5. Ayudar a los socios a evaluar si las medidas de protección con perspectiva de género e inclusivas con las personas LGBTQI se están implementando de manera segura, coherente y eficaz en las actividades del proyecto.

En este sentido, el informe debe leerse tanto como un **documento analítico** como una **guía de implementación**. Su función es ayudar a los socios del proyecto, clubes deportivos, federaciones, entrenadores/as, puntos focales de protección y autoridades públicas a comprender mejor cómo la violencia relacionada con la identidad de género, la expresión de género y las normas heteronormativas puede aparecer en la práctica deportiva cotidiana, y cómo estos riesgos pueden prevenirse y abordarse mediante medidas concretas, viables y sensibles a la infancia. Esta orientación práctica es plenamente coherente con el diseño general del proyecto, que combina cocreación, formación, seguimiento, incorporación en políticas públicas y transferibilidad entre distintos contextos nacionales.

Estructura del documento

El público principal de esta guía incluye al consorcio de 360 Safe Play, clubes y asociaciones de deporte de base, entrenadores/as y profesionales del deporte, familias y actores locales y públicos implicados en la protección infantil y el deporte seguro.

El documento está pensado para utilizarse tanto como referencia analítica como herramienta de apoyo a la implementación. Debe ayudar a los socios a traducir los principios generales de protección, igualdad y no discriminación en la práctica

cotidiana de clubes y asociaciones, especialmente en entornos con capacidad especializada limitada.

El documento sigue una lógica progresiva: primero define el enfoque de la evaluación, después mapea los riesgos, analiza los impactos diferenciales en la infancia, traduce los hallazgos en requisitos de implementación del proyecto y, por último, propone medidas de seguimiento y protección.

El resto del informe se estructura en torno a cinco preguntas centrales:

- en primer lugar, qué riesgos relacionados con el género y las personas LGBTQI pueden identificarse en contextos de deporte de base;
- en segundo lugar, cómo afectan estos riesgos de manera diferente a niños, niñas y adolescentes;
- en tercer lugar, cómo pueden transversalizarse mejor las perspectivas de género y LGBTQI en toda la acción;
- en cuarto lugar, qué recomendaciones prácticas deben orientar la implementación en clubes y actividades del proyecto.
- y, en quinto lugar, cómo pueden reflejarse estas recomendaciones en indicadores, prácticas de seguimiento y salvaguardas alineadas con el marco de calidad y rendición de cuentas del proyecto.

1. Enfoque de la evaluación

1.1. Perspectiva centrada en la infancia, con enfoque de género e inclusiva con las personas LGBTQI

Esta evaluación se basa en un **enfoque centrado en la infancia** que reconoce a niños, niñas y adolescentes como titulares de derechos con derecho a la seguridad, la dignidad, la participación y la protección frente a todas las formas de violencia en los entornos deportivos. Dentro del proyecto 360 Safe Play, esto significa que el análisis no trata a la infancia únicamente como beneficiaria de medidas de protección diseñadas por personas adultas, sino como sujetos cuyas experiencias, percepciones y barreras para pedir ayuda deben configurar el diseño de los mecanismos de prevención, detección y respuesta. Una perspectiva centrada en la infancia exige atender a las realidades cotidianas de la participación en el deporte de base, incluidas las dinámicas entre iguales, la autoridad adulta, las culturas informales de club, las expectativas familiares y las condiciones prácticas en las que niños, niñas y adolescentes pueden sentirse seguros, silenciados, incluidos o excluidos.

Concepto	Significado en esta evaluación
Centrado en la infancia	Los niños, niñas y adolescentes son titulares de derechos cuya seguridad, dignidad, opiniones, interés superior y capacidades evolutivas deben orientar el diseño y la implementación del proyecto.
Con enfoque de género	El proyecto identifica y responde a cómo las normas de género, los estereotipos y las relaciones de poder

	desiguales configuran los riesgos, la revelación/ expresión, la participación y el acceso a la protección.
Inclusivo con las personas LGBTQI	El proyecto aborda los riesgos vinculados a la orientación sexual, la identidad de género, la expresión de género y las características sexuales, incluidos los riesgos que afectan a niños, niñas y adolescentes percibidos como no normativos.
Interseccional	El proyecto reconoce que los riesgos relacionados con el género y las personas LGBTQI pueden solaparse con la discapacidad, la edad, la vulnerabilidad socioeconómica, el origen migrante, la etnia o el contexto familiar.

Tabla 1. Conceptos clave utilizados en la evaluación

Al mismo tiempo, la evaluación adopta una **perspectiva con enfoque de género**. Esto es esencial porque la violencia en el deporte no se produce en un entorno neutral. Los contextos de deporte de base pueden reproducir desigualdades sociales más amplias vinculadas a las normas de género, las relaciones de poder desiguales y las expectativas estereotipadas sobre la fuerza, la dureza, la obediencia, la competitividad, la feminidad y la masculinidad. Estas normas pueden configurar quién se considera legítimo en el deporte, de quién se minimiza el malestar, qué tipos de abuso se normalizan y qué niños, niñas y adolescentes tienen más probabilidades de ser creídos, protegidos o culpabilizados. Por tanto, un enfoque con perspectiva de género requiere prestar atención a los riesgos específicos que enfrentan niñas y niños, junto con esfuerzos activos para abordar los supuestos, normas y relaciones de poder de género que configuran la propia práctica deportiva.

La evaluación también es explícitamente **inclusiva con las personas LGBTQI**. Esto significa que considera los riesgos que enfrentan niños, niñas y adolescentes cuya orientación sexual, identidad de género, expresión de género o características corporales no se ajustan, o se percibe que no se ajustan, a las normas heterosexuales y binarias dominantes. En el deporte de base, estos niños, niñas y adolescentes pueden estar expuestos a formas de exclusión, acoso, ridiculización, reconocimiento erróneo o presión para adaptarse a expectativas estrechas de masculinidad y feminidad. Es importante destacar que la evaluación no limita su alcance a quienes se identifican abiertamente como LGBTQI. También considera las experiencias de quienes son percibidos por otras personas como diferentes, no encajan en las expresiones de género dominantes o en las expectativas binarias, incluidos niños, niñas y adolescentes no binarios, o pueden ser objeto de ataques por su apariencia, comportamiento, amistades o rumores. En este sentido, el foco se sitúa tanto en la violencia basada en la identidad como en la basada en las normas.

Esta perspectiva está estrechamente vinculada a la identificación, por parte del proyecto, de culturas hipermasculinas, ultracompetitivas y heteronormativas como factores de riesgo estructurales. Estas culturas pueden premiar la agresividad, estigmatizar la vulnerabilidad, desalentar la expresión emocional, normalizar la humillación como disciplina y marginar a quienes no encarnan los ideales dominantes

de rendimiento o conformidad de género. Un enfoque centrado en la infancia, con perspectiva de género e inclusivo con las personas LGBTQI permite examinar estos patrones no como problemas interpersonales aislados, sino como parte del entorno en el que la violencia tiene más probabilidades de producirse y menos probabilidades de denunciarse.

La evaluación aplica además una **mirada interseccional**. Las experiencias de niños, niñas y adolescentes en el deporte están configuradas no solo por el género o la orientación sexual percibida, sino también por la discapacidad, la edad, la situación socioeconómica, el origen migrante, la etnia, el contexto familiar y la posición dentro de las jerarquías del club. Estos factores pueden solaparse e intensificar la vulnerabilidad, la exclusión o la desconfianza hacia los canales de denuncia. Por este motivo, el análisis no asume una única experiencia para todas las niñas, todos los niños o todos los niños, niñas y adolescentes LGBTQI. Reconoce, en cambio, que los riesgos y factores de protección pueden diferir según los contextos y verse agravados por otras formas de desventaja ya señaladas en la justificación del proyecto.

Esta evaluación también se informa por marcos internacionales de derechos humanos que abordan la discriminación y la violencia relacionadas con la orientación sexual, la identidad de género, la expresión de género y las características sexuales. En este sentido, los Principios de Yogyakarta (2006) y los Principios de Yogyakarta más 10 (2017) son especialmente relevantes, ya que ofrecen una interpretación influyente del derecho internacional de los derechos humanos en relación con las personas LGBTQI y los contextos de participación, inclusión, dignidad y protección.

Desde la perspectiva del deporte de base, los Principios son especialmente significativos porque reconocen explícitamente que la discriminación, la exclusión y la violencia pueden operar a través de entornos institucionales, sociales y culturales, incluidos los contextos deportivos. En particular, el Principio 2 sobre igualdad y no discriminación reclama medidas para eliminar el acoso y los comportamientos discriminatorios en el deporte por motivos de orientación sexual, identidad de género, expresión de género y características sexuales. Además, el Principio 27 sobre la promoción de los derechos humanos anima específicamente a las organizaciones deportivas a crear entornos de participación acogedores y seguros, incluidas disposiciones inclusivas en vestuarios, medidas contra la discriminación y acciones contra el acoso, el discurso de odio y la violencia en contextos deportivos.

Los Principios de Yogyakarta más 10 (2017) subrayan además que las organizaciones deportivas deben integrar estándares de igualdad y no discriminación en sus políticas y prácticas. Esto incluye garantizar el respeto a la privacidad y al género autoidentificado, prevenir tratos humillantes o discriminatorios, abordar el discurso de odio y el acoso en contextos deportivos, y adoptar medidas de protección que no expongan a las personas a estigma, coerción o revelación no deseada innecesarios.

Aunque los Principios de Yogyakarta no son jurídicamente vinculantes, son ampliamente reconocidos como un marco internacional importante de derechos humanos para interpretar las obligaciones de igualdad, dignidad, participación y protección que afectan a las personas LGBTQI en distintos entornos institucionales, incluidos la educación, la salud, la vida comunitaria y el deporte.

Por último, esta perspectiva es práctica y orientada a la implementación. Su finalidad no es solo nombrar las desigualdades, sino traducirlas en implicaciones operativas para los contenidos de formación, la comunicación adaptada a la infancia, los sistemas de denuncia, las prácticas restaurativas, las herramientas de seguimiento y los productos de incidencia. En este sentido, el enfoque apoya el objetivo del proyecto de garantizar que las medidas de protección no sean formalmente neutras, sino sustantivamente inclusivas, accesibles y sensibles a las distintas formas en que niños, niñas y adolescentes pueden experimentar la violencia y la exclusión en el deporte.

1.2. Fuentes y enfoque analítico

Esta evaluación se ha elaborado mediante un enfoque cualitativo y orientado a la práctica, basado principalmente en la documentación del proyecto 360 Safe Play, incluida la Descripción de la Acción, la Parte B actualizada del anexo, el Marco Lógico y el Plan de Garantía de Calidad. Estas fuentes proporcionan la base principal para comprender los objetivos del proyecto, el análisis de riesgos, los componentes de implementación y la estructura de seguimiento.

Elemento	Descripción
Fuentes principales	Descripción de la Acción, documentación actualizada del proyecto, Marco Lógico, Plan de Garantía de Calidad y literatura seleccionada sobre protección infantil, violencia de género e inclusión LGBTQI en el deporte.
Tipo de evaluación	Cualitativa, basada en trabajo de gabinete y orientada a la implementación.
Criterios de evaluación	Relevancia, exposición al riesgo, impacto diferencial, accesibilidad, adecuación de la protección, inclusión y viabilidad del seguimiento.
Dimensiones analíticas	Prevención, detección, denuncia, respuesta, práctica restaurativa, comunicación y seguimiento.
Limitaciones principales	No se han recopilado datos primarios con niños, niñas y adolescentes, familias o clubes específicamente para este entregable; será necesaria una adaptación legal e institucional a escala nacional durante la implementación.

Tabla 2. Tabla metodológica

El análisis parte del propio diagnóstico del proyecto, según el cual la violencia en el deporte de base no está vinculada únicamente a incidentes individuales, sino también

a condiciones culturales y estructurales más amplias, como relaciones jerárquicas de poder, agresión normalizada, silencio institucional, mecanismos de denuncia débiles y normas de género excluyentes. Estas dinámicas también se relacionan con estructuras de poder de género y heteronormativas más amplias que configuran las expectativas sobre masculinidad, feminidad, autoridad y pertenencia en los entornos deportivos. Sobre esta base, la evaluación examina cómo estas condiciones pueden afectar de manera diferente a niños, niñas y adolescentes según el género, la identidad de género, la expresión de género y la orientación sexual real o percibida.

El análisis distingue entre las obligaciones del proyecto identificadas en la documentación del proyecto, la evidencia externa sobre riesgos de protección e inclusión, y las recomendaciones operativas para la implementación y el seguimiento. Metodológicamente, la evaluación combina tres dimensiones. En primer lugar, utiliza un enfoque basado en riesgos para identificar situaciones y dinámicas en las que puede producirse violencia de género o LGBTQI-fóbica, discriminación o exclusión. En segundo lugar, aplica un enfoque de impacto diferencial, analizando cómo un mismo entorno o brecha de protección puede afectar de manera diferente a niños, niñas y adolescentes. En tercer lugar, utiliza un enfoque de transversalización orientado a la implementación, centrado en cómo la igualdad de género y la inclusión LGBTQI pueden integrarse en la formación, los materiales adaptados a la infancia, los canales de denuncia, las prácticas restaurativas, los productos de comunicación y las herramientas de seguimiento.

Por tanto, la evaluación sigue una lógica transversal. En lugar de tratar las cuestiones de género y LGBTQI como temas separados, las considera a lo largo de todo el ciclo de protección: prevención, detección, denuncia, respuesta y seguimiento. Esto es coherente con el modelo comunitario y multidimensional del proyecto.

Al mismo tiempo, el enfoque está diseñado para apoyar la implementación en España, Bulgaria e Italia. Identifica patrones y riesgos comunes relevantes para el deporte de base, al tiempo que permite la adaptación a los contextos nacionales y locales. En este sentido, la evaluación se plantea como una herramienta aplicada para la implementación, el seguimiento y la garantía de calidad.

1.3. Garantías éticas, de protección y de confidencialidad

Dado que esta evaluación aborda la violencia contra niños, niñas y adolescentes y los riesgos relacionados con la identidad de género, la expresión de género y la orientación sexual real o percibida, se guía por principios éticos, de protección y de confidencialidad claros.

En primer lugar, sigue el principio de no hacer daño. El análisis y las recomendaciones resultantes no deben exponer a niños, niñas y adolescentes a más estigma, salida del armario no consentida, represalias o malestar. Esto es especialmente importante en relación con los riesgos vinculados a las personas LGBTQI, donde niños, niñas y adolescentes pueden ser atacados por diferencias reales o percibidas.

En segundo lugar, la evaluación se basa en la protección infantil y en el interés superior de la infancia, reconociendo que las niñas, los niños, niñas y adolescentes con expresiones de género no normativas y LGBTQI pueden enfrentarse a barreras específicas para la seguridad, la participación, la solicitud de ayuda y el acceso a la protección dentro de los entornos deportivos. Cualquier recomendación sobre formación, denuncia, seguimiento o comunicación debe ser compatible con los estándares de protección infantil y con la obligación de priorizar la seguridad, la dignidad y las capacidades evolutivas de la infancia.

En tercer lugar, el enfoque respeta la confidencialidad y la minimización de datos. Cualquier recogida de información relacionada con el género y la inclusión LGBTQI debe ser proporcionada, necesaria y gestionarse con salvaguardas adecuadas. En muchos casos, la información anónima, agregada o basada en percepciones será más apropiada que la recogida de datos directamente identificables. Nunca se debe exigir a niños, niñas, adolescentes y familias que revelen información personal sobre identidad de género, expresión de género u orientación sexual para ser escuchados, apoyados o protegidos. La confidencialidad debe explicarse siempre junto con sus límites, especialmente cuando la información revelada por un niño, niña o adolescente indique riesgo inmediato, abuso o una obligación legal de denunciar. Estos límites deben adaptarse a los marcos legales y de protección infantil de cada país de implementación.

En cuarto lugar, la evaluación reconoce la necesidad de una participación voluntaria y segura. Nunca se debe presionar a niños, niñas, adolescentes y familias para que revelen información personal sobre identidad de género, expresión de género u orientación sexual, ni experiencias personales de violencia, discriminación o exclusión, para ser escuchados, apoyados o protegidos. Por tanto, los mecanismos de denuncia y retroalimentación deben ser adaptados a la infancia, accesibles y no intrusivos.

En quinto lugar, la evaluación promueve un enfoque de igualdad y no discriminación, reconociendo que los sistemas de protección deben ser accesibles, inclusivos y sensibles a niños, niñas y adolescentes afectados por el sexismo, la discriminación de género o la violencia LGBTQI-fóbica.

Por último, la evaluación exige canales seguros de respuesta y derivación. La identificación de riesgos solo tiene sentido si las preocupaciones pueden gestionarse mediante procedimientos claros, confidenciales y sensibles a la infancia. Por este motivo, las salvaguardas éticas y las garantías de confidencialidad deben integrarse en los indicadores del proyecto, los contenidos de formación, las herramientas de seguimiento y las prácticas de implementación.

Condiciones éticas mínimas para actividades de implementación con niños, niñas y adolescentes

1. Se informa a niños, niñas y adolescentes en un lenguaje adecuado a su edad sobre la finalidad de la actividad.
2. La participación es voluntaria y niños, niñas y adolescentes pueden detenerse, hacer una pausa o saltarse preguntas.
3. Ningún niño, niña o adolescente recibe presión para revelar información relacionada con su identidad.
4. Se trata a niños, niñas y adolescentes con respeto, de acuerdo con sus nombres, pronombres y formas de autoexpresión.
5. La confidencialidad y sus límites se explican con claridad.
6. Antes de que empiece la actividad se conocen el punto focal de protección y el canal de derivación.
7. Los datos se recogen solo cuando es necesario y se almacenan de forma segura.

2. Mapeo de riesgos en el deporte de base

El mapeo de riesgos en el deporte de base exige ir más allá de los incidentes aislados y examinar las condiciones más amplias que hacen más probables la violencia, la discriminación, la exclusión y el silencio. En la literatura reciente sobre protección, esto se plantea cada vez más como una cuestión sistémica y no solo individual. Rhind et al. (2022) sostienen que la protección en el deporte requiere un enfoque integrado que considere los “factores sociales, institucionales y culturales” (p. 301), mientras que la Comisión Europea (2016) señala que la violencia de género en el deporte sigue estando insuficientemente reconocida en muchos contextos. Esto es especialmente relevante para el proyecto 360 Safe Play, ya que los riesgos vinculados a las normas de género, la heteronormatividad y las culturas de club excluyentes suelen permanecer integrados en rutinas cotidianas en lugar de aparecer solo en acontecimientos excepcionales.

Como argumentó Gayle Rubin (1984), una de las autoras fundamentales de la sociología y la política de la sexualidad, en su análisis de las jerarquías sexuales, los sistemas de regulación sexual y de género operan no solo mediante castigos explícitos, sino también a través de normas cotidianas que distinguen lo que se considera “normal”, aceptable y legítimo de lo que se trata como desviado, arriesgado o inapropiado.

Esto es especialmente relevante en los entornos deportivos, donde la conformidad de género y las expectativas heteronormativas pueden moldear la pertenencia, la legitimidad y el silencio de formas sutiles pero poderosas.

Por tanto, desde una perspectiva de infancia, género y LGBTQI, el mapeo de riesgos debe incluir tanto dimensiones estructurales como situacionales. Los riesgos estructurales se refieren a las normas, jerarquías y estructuras organizativas que

configuran la cultura del club, mientras que los riesgos situacionales se refieren a los espacios e interacciones concretos en los que puede producirse el daño, como sesiones de entrenamiento, vestuarios, desplazamientos, comunicación en línea y relaciones uno a uno con personas adultas en posiciones de autoridad. Esta distinción es importante porque, como subraya la Comisión Europea (2016), la violencia de género en el deporte suele estar poco reconocida e infradenunciada, lo que significa que los entornos dañinos pueden persistir incluso cuando se presentan pocas quejas formales.

Los hallazgos recientes de la Agencia de los Derechos Fundamentales de la Unión Europea (FRA, 2024a) confirman además que la discriminación, el acoso y la infradenuncia siguen estando muy extendidos entre las personas LGBTIQ en Europa. En la tercera Encuesta LGBTIQ de la FRA, con más de 100.000 personas encuestadas en 30 países, el 67% informó haber sufrido acoso, ridiculización, insultos o amenazas durante la etapa escolar por ser LGBTIQ, mientras que solo el 18% de las víctimas de violencia física o sexual notificó los incidentes a autoridades u organizaciones. Aunque estos hallazgos se refieren principalmente a entornos educativos y sociales, son muy relevantes para los contextos de deporte de base, que a menudo reproducen dinámicas similares entre iguales, normas de género, presiones de conformidad y barreras para la revelación/ expresión. Estos hallazgos refuerzan las preocupaciones relativas al silencio, el miedo a revelar información y la desconfianza en los canales de denuncia dentro de los entornos deportivos juveniles.

Área de riesgo	Dónde puede aparecer	Niños, niñas y adolescentes más afectados	Posible impacto	Respuesta del proyecto
Lenguaje discriminatorio u homóforo y transfóbico	Entrenamientos, competiciones, grupos de iguales, espacios digitales, zonas de público y gradas	Niños, niñas y adolescentes LGBTIQ y con expresiones de género no normativas	Miedo, silencio, exclusión, normalización del daño	Formación de entrenadores/as, códigos de conducta, orientación para espectadores/familias, canales de denuncia
Humillación corporal y escrutinio de género	Entrenamiento, uniformes, comentarios de iguales, uso o asignación de vestuarios	Niñas, adolescentes, niños, niñas y adolescentes trans, con expresiones de género no normativas y	Vergüenza, retraimiento, reducción de la confianza	Formación, materiales adaptados a la infancia, orientación para clubes

		con discapacidad		
Espacios de cambio o desplazamiento inseguros	Vestuarios, duchas, viajes, competiciones	Niños, niñas y adolescentes trans, con expresiones de género no normativas y con discapacidad	Evitación, malestar, exclusión de la participación	Medidas de privacidad, supervisión, planificación inclusiva
Uso indebido de la autoridad adulta	Relaciones entrenador/a-deportista, selección, contacto uno a uno	Todos los niños, niñas y adolescentes, especialmente quienes dependen más del club o tienen alto rendimiento	Silencio, coerción, miedo a denunciar	Puntos focales de protección, procedimientos claros, gestión de casos, denuncia segura
Respuesta organizativa débil ante la violencia	Clubes informales, canales de denuncia poco claros, preocupación por la reputación	Todos los niños, niñas y adolescentes	Infradenuncia, desconfianza, daño reiterado	Mecanismos de denuncia, seguimiento, rendición de cuentas, gobernanza

Tabla 3. Resumen de los principales riesgos de protección relacionados con el género y las personas LGBTQI

Nota. Adaptado de marcos de protección infantil y deporte seguro, en particular las Salvaguardas Internacionales para la Infancia en el Deporte y la Declaración de Consenso del COI sobre acoso y abuso en el deporte, e informado por enfoques transformadores de género e inclusión LGBTQI (IGLYO, 2025; International Safeguarding Children in Sport Working Group, 2016.; Mountjoy et al., 2016; UNICEF, 2021).

2.1. Culturas hipermasculinas y ultracompetitivas

Uno de los riesgos estructurales más claros en el deporte de base es la persistencia de culturas hipermasculinas y ultracompetitivas. En la vida cotidiana del club, estas dinámicas pueden aparecer mediante frases como “no llores”, “aguanta” o “los jugadores de verdad lo soportan”; presión para jugar a pesar del dolor o la lesión; humillación utilizada como disciplina; tolerancia de comportamientos agresivos por asociarse al rendimiento; o exclusión de niños, niñas y adolescentes percibidos como débiles, sensibles o insuficientemente competitivos. Como señalan Magrath y Anderson (2022), el deporte ha socializado históricamente a niños y hombres en

normas de “dureza física, estoicismo emocional y rechazo de todo lo considerado femenino, incluida la homosexualidad” (p. 889).

Desde una perspectiva de protección, esto es significativo porque **estas normas pueden normalizar la agresión, desalentar la vulnerabilidad y difuminar la frontera entre la práctica deportiva exigente y la conducta dañina**. En estos entornos, la humillación verbal, la humillación corporal, la intimidación, la presión para continuar pese al dolor y los métodos de entrenamiento punitivos pueden interpretarse como signos de compromiso o resiliencia y no como señales de alerta de daño. Por tanto, niños, niñas y adolescentes pueden aprender que expresar malestar es una señal de debilidad, que denunciar el daño traiciona al equipo o que soportar el maltrato forma parte de hacerse más fuerte.

Estas dinámicas se refuerzan cuando el valor deportivo se vincula de forma estrecha al rendimiento, la obediencia y la victoria. En estos entornos, el comportamiento dañino puede justificarse si se considera eficaz, y los niños, niñas y adolescentes que no encajan en los ideales dominantes de dureza o competitividad pueden ser objeto de burlas, marginación o expulsión. Este patrón también se observa en el lenguaje del deporte juvenil. Denison et al. (2023) destacan la persistencia del lenguaje homófobo en el deporte masculino y muestran cómo la conformidad masculina puede ser vigilada mediante la interacción cotidiana entre iguales y no solo a través de incidentes extremos. Para la infancia, esto puede crear un entorno en el que la pertenencia depende de la conformidad y en el que la diferencia se convierte en una fuente de vulnerabilidad.

Las culturas ultracompetitivas pueden intensificar estos riesgos al situar los resultados, el prestigio o la selección por encima del bienestar de niños, niñas y adolescentes. En contextos de deporte de base, esto puede adoptar la forma de presión excesiva de entrenamiento, trato desigual hacia deportistas de alto rendimiento, tolerancia de entrenamientos abusivos si se percibe que aportan éxito, o exclusión de quienes se consideran menos competitivos o menos alineados con las normas del equipo. Cuando el rendimiento se convierte en la principal fuente de reconocimiento, los clubes pueden mostrarse menos dispuestos a cuestionar comportamientos dañinos de entrenadores/as, iguales de mayor edad o familias influyentes cuyas actitudes o conductas refuerzan normas de equipo dañinas. Esto crea condiciones en las que el abuso puede minimizarse, justificarse o ignorarse.

Es importante subrayar que la competitividad en sí misma no es el problema. El deporte puede promover el esfuerzo, la disciplina, la cooperación y la resiliencia de formas positivas. La preocupación de protección surge cuando los valores competitivos se vinculan a la humillación, el silencio, la dominación o el desprecio por el bienestar de niños, niñas y adolescentes.

Esto es especialmente importante porque el deporte también tiene el potencial de convertirse en un entorno protector en el que niños y deportistas jóvenes puedan desarrollar formas alternativas de masculinidad basadas en el respeto, la seguridad

emocional, la cooperación y la inclusión, y no en la dominación, la agresión o la supresión emocional.

2.2. Heteronormatividad y prácticas excluyentes

Una segunda gran área de riesgo se refiere a la heteronormatividad, entendida como la presunción de que la heterosexualidad y las identidades de género binarias son normales, naturales y esperadas en el deporte. En la práctica, esto determina quién es percibido como legítimo, quién se considera que “encaja” en un deporte y de quién se toma en serio el malestar. Estos riesgos pueden ser explícitos, como insultos, exclusión o comentarios discriminatorios, pero también implícitos. La exclusión implícita puede producirse cuando las rutinas del club, el lenguaje, las instalaciones, los uniformes o las expectativas del equipo asumen que todos los niños, niñas y adolescentes son heterosexuales, cisgénero o se sienten cómodos con roles de género binarios. La investigación sobre deporte sigue identificando la heteronormatividad como una característica constitutiva de muchas culturas deportivas, especialmente allí donde la masculinidad, la feminidad y la sexualidad se regulan mediante normas estrechas de apariencia, comportamiento y pertenencia (Magrath & Anderson, 2022). Estas dinámicas están estrechamente vinculadas a **estructuras patriarcales** más amplias en las que el deporte ha privilegiado históricamente la autoridad masculina, las normas masculinas y las jerarquías de género desiguales. Como resultado, la legitimidad, el liderazgo, la dureza y la competitividad suelen asociarse con más fuerza a formas dominantes de masculinidad, mientras que la feminidad, la vulnerabilidad y la no conformidad de género se devalúan, cuestionan o marginan con mayor facilidad.

Estos supuestos pueden configurar la cultura del club de maneras sutiles pero poderosas. Pueden influir en cómo se organizan los equipos, cómo se supervisan los vestuarios, cómo las personas adultas hablan con la infancia, cómo se toleran las bromas entre iguales y cómo se interpreta la diferencia. Un niño, niña o adolescente puede ser objeto de ataque no porque se identifique abiertamente como LGBTQI+, sino porque otras personas lo perciben como demasiado femenino, demasiado masculino, no suficientemente femenino, no suficientemente masculino o simplemente diferente de las expectativas dominantes. En este sentido, la heteronormatividad crea un entorno de riesgo no solo para quienes son abiertamente LGBTQI, sino también para cualquier niño, niña o adolescente cuya apariencia, comportamiento, amistades o autoexpresión sean leídos como no normativos.

Las prácticas excluyentes vinculadas a la heteronormatividad pueden incluir ridiculización, lenguaje despectivo, rumores, aislamiento social, presión para demostrar conformidad o la eliminación de las experiencias de niños, niñas y adolescentes en los procesos de protección y participación. A nivel organizativo, esto también puede aparecer mediante supuestos de género sobre qué deportes son apropiados para niñas o niños, falta de flexibilidad en torno a los uniformes, ausencia de orientación sobre nombres y pronombres, bromas sobre la sexualidad, supuestos sobre las familias de la infancia o disposiciones de vestuario que no consideran la

privacidad y la seguridad. También pueden adoptar formas institucionales, como la ausencia de lenguaje claro contra la discriminación, la falta de orientación inclusiva para entrenadores/as, medidas inflexibles sobre instalaciones y participación, o materiales de comunicación que presentan el deporte mediante estereotipos de género estrechos. Incluso cuando la discriminación abierta no es visible, la ausencia de inclusión puede funcionar en sí misma como una señal de que algunos niños, niñas y adolescentes son tolerados solo si permanecen en silencio, invisibles o adaptables.

Estas normas tienen efectos concretos en la experiencia cotidiana de participación de niños, niñas y adolescentes. Greenspan et al. (2019), en una revisión sobre jóvenes LGBTQ+ y actividad física, encontraron que las personas jóvenes transgénero se sentían “menos seguras en espacios típicamente segregados por género, como baños y vestuarios” (p. 169). Esto es muy relevante para los clubes de base, porque la exclusión suele producirse no solo mediante hostilidad explícita, sino también a través de la organización de los espacios, bromas informales, supuestos de las personas adultas, expectativas rígidas de género y ausencia de orientación inclusiva. Como resultado, niños, niñas y adolescentes pueden retirarse de la vida del equipo, evitar determinados espacios o guardar silencio sobre el maltrato porque el entorno indica que la diferencia solo se tolera si permanece invisible. A la inversa, cuando estas interseccionalidades se reconocen y se abordan de forma significativa, el deporte de base puede ofrecer a la infancia un espacio en el que identidades diversas sean afirmadas, expresadas y fortalecidas de manera empoderadora.

Desde la perspectiva de este proyecto, la heteronormatividad debe tratarse por tanto como una cuestión de protección, no solo como una cuestión de diversidad o inclusión. Cuando normas rígidas sobre género y sexualidad estructuran el entorno, afectan a la seguridad, la pertenencia y el acceso a la protección de niños, niñas y adolescentes. Abordar estos patrones es esencial para que el modelo 360 Safe Play proporcione mecanismos realmente accesibles y sensibles a la infancia para todos los niños, niñas y adolescentes, incluidos aquellos que a menudo quedan invisibilizados dentro de las culturas deportivas mayoritarias.

2.3. Situaciones de riesgo vinculadas a la violencia de género y LGBTQI-fóbica

La violencia de género y LGBTQI-fóbica en el deporte de base suele emerger en situaciones ordinarias, repetidas e insuficientemente examinadas. Las interacciones entre iguales son uno de los contextos más significativos: insultos, rumores, burlas, comentarios sexualizados y vigilancia de la expresión de género pueden descartarse como bromas, “banter” o comportamiento adolescente, incluso cuando crean un entorno hostil y degradante. La literatura sobre el lenguaje en el deporte juvenil es especialmente relevante aquí. Denison et al. (2023) subrayan que el lenguaje homófobo en el deporte es dañino para todas las personas participantes, y especialmente para jóvenes gays y bisexuales. Esto muestra que el habla cotidiana puede funcionar como un mecanismo de intimidación, exclusión y aplicación de normas, y no simplemente como comentarios descuidados.

Tipo de daño	Ejemplos en el deporte de base
Daño verbal o psicológico	Insultos, humillación, amenazas, bromas sexistas, comentarios homófobos o transfóbicos, humillación corporal, burla o negativa a respetar los pronombres o la identidad de género de una persona.
Daño físico	Disciplina agresiva, intimidación, contacto forzado, presión para entrenar o competir con dolor.
Daño sexual	Comentarios sexualizados, contacto no deseado, coerción, acoso, abuso de autoridad adulta.
Daño digital	Mensajes inapropiados, intercambio de imágenes, acoso en línea, hostigamiento en chats de equipo.
Daño institucional	Minimización de quejas, canales de denuncia poco claros, protección de la reputación por encima de la seguridad de la infancia, falta de seguimiento.

Tabla 4. Tipología del daño

Nota. Estas categorías no son mutuamente excluyentes. En la práctica, niños, niñas y adolescentes pueden experimentar varias formas de daño simultáneamente, y estos daños pueden intensificarse por factores interseccionales como género, edad, discapacidad, sexualidad, etnia, origen migrante o situación socioeconómica. Los ejemplos son ilustrativos y se informan por marcos internacionales de protección en el deporte y por investigaciones sobre acoso, abuso, violencia de género y seguridad de jóvenes LGBTQ+ en contextos de deporte y actividad física (Greenspan et al., 2019; Mountjoy et al., 2016; Safe Sport International, 2014; UN Women et al., 2023).

Otras situaciones de riesgo incluyen vestuarios, duchas, desplazamientos a competiciones, comunicación digital no supervisada, interacciones entrenador/a-deportista y procesos de selección. Son contextos en los que los cuerpos, la privacidad, la jerarquía y la pertenencia al grupo se cruzan de manera especialmente intensa. La relevancia de estos espacios también se refleja en Greenspan et al. (2019), cuya revisión destaca sentimientos de inseguridad en entornos deportivos segregados por género. Estas situaciones pueden ser especialmente difíciles para niños, niñas y adolescentes trans, no binarios y con expresiones de género no normativas cuando la organización de los vestuarios, las prácticas de supervisión o las estructuras de equipo se organizan en torno a expectativas binarias rígidas. En la práctica, los sistemas de protección deben estar atentos no solo a incidentes formalmente denunciados, sino también a situaciones recurrentes en las que la humillación, la exclusión o el miedo pueden normalizarse.

Los contextos de competición también deben considerarse un ámbito de riesgo relevante. Insultos, comentarios sexistas, homófobos o transfóbicos, humillación corporal o comportamientos intimidatorios por parte de espectadores, familias u otras personas en las gradas pueden reforzar entornos hostiles para niños, niñas y adolescentes y normalizar el trato discriminatorio o humillante como parte del deporte competitivo. Estos comportamientos pueden afectar al sentido de seguridad, pertenencia y legitimidad de la infancia, especialmente cuando las personas adultas no intervienen o cuando esa conducta se descarta como parte de la intensidad emocional de la competición.

Las relaciones de poder entre personas adultas y niños, niñas y adolescentes también deben tratarse como un área de riesgo específica. Las decisiones de selección, el acceso a competencias, la dependencia emocional respecto a entrenadores/as, la comunicación privada y las interacciones uno a uno puede dificultar que niños, niñas y adolescentes cuestionen comportamientos inapropiados o revelen malestar.

Un problema adicional es que estas formas de daño a menudo permanecen ocultas. La Comisión Europea (2016) se refiere explícitamente a la “infradenuncia general de casos de violencia de género en el deporte” (p. 13) y la vincula a obstáculos que hacen que las víctimas sean reticentes a denunciar. En contextos de base, esos obstáculos pueden incluir miedo a represalias, dependencia de entrenadores/as, preocupación por perder el lugar en el equipo, desconfianza en la confidencialidad o la creencia de que las personas adultas minimizarán lo ocurrido. Por eso el mapeo de riesgos debe incluir no solo dónde puede producirse la violencia, sino también dónde la revelación/ expresión se vuelve difícil o insegura para niños, niñas y adolescentes.

2.4. Factores de riesgo organizativos y relacionales en los clubes deportivos

Junto con los riesgos culturales y situacionales, los factores organizativos y relacionales dentro de los clubes influyen de manera importante en si la violencia se previene, se reconoce y se aborda. La literatura reciente sobre protección subraya cada vez más que el deporte seguro no puede depender solo de la buena voluntad o de protocolos aislados. Rhind et al. (2022) encontraron que una cultura de protección requiere “sistemas de gestión de la seguridad, liderazgo comprometido y participación de las partes interesadas” (p. 300). Esto es especialmente relevante para los clubes de base, donde las responsabilidades suelen ser informales, los recursos son limitados y la protección infantil puede tratarse como secundaria respecto al entrenamiento y la competición.

Un primer factor de riesgo organizativo es la ausencia de estructuras de protección visibles y de confianza, incluidos canales de denuncia poco claros, la falta de un punto focal de protección designado, códigos de conducta débiles y orientación limitada sobre la discriminación relacionada con la identidad o la expresión de género. Un segundo factor se refiere a la cultura de liderazgo y a la toma de decisiones. Los clubes con autoridad concentrada, baja transparencia o fuerte dependencia de entrenadores/as carismáticos o miembros históricos de la junta pueden tener dificultades para cuestionar prácticas dañinas. Cuando la lealtad organizativa se prioriza sobre la rendición de cuentas, las preocupaciones pueden contenerse internamente, reinterpretarse como malentendidos o silenciarse para proteger la reputación del club. Esto puede desalentar la denuncia y reforzar la percepción de que algunas personas adultas o deportistas de alto rendimiento son intocables. La Comisión Europea (2016) es relevante aquí al señalar que la violencia de género en el deporte sigue siendo “poco conocida” (p. 12) y que las responsabilidades suelen estar fragmentadas entre sectores, lo que puede traducirse en baja apropiación y respuesta débil a nivel de club.

La capacidad organizativa también está configurada por el contexto legal, institucional y cultural más amplio en el que operan los clubes. Los marcos nacionales relativos a igualdad de género, no discriminación, derechos LGBTQI y violencia de género pueden influir en si los clubes tienen acceso a formación, orientación, vías de derivación y apoyo público para prácticas de protección inclusivas. Por el contrario, allí donde las protecciones de igualdad son débiles, están políticamente disputadas o se aplican de forma incoherente, los clubes pueden disponer de menos herramientas, menor confianza institucional o menos apoyo externo para abordar la discriminación y la violencia que afectan a niñas y a niños, niñas y adolescentes LGBTQI y con expresiones de género no normativas.

Señales de alerta organizativas

- no hay una persona designada de protección;
- no hay un canal de denuncia visible o adaptado a la infancia;
- código de conducta poco claro;
- quejas gestionadas solo de manera informal;
- dependencia excesiva de un entrenador/a o de una persona adulta influyente;
- presión para proteger la reputación del club;
- falta de retroalimentación de niños, niñas, adolescentes y familias;
- no se revisan la exclusión, el abandono o las preocupaciones repetidas de bajo nivel.

Los riesgos organizativos se refieren a las estructuras, procedimientos, canales de comunicación y prácticas de liderazgo del club, incluido cómo fluye la información entre la junta directiva, entrenadores/as, voluntariado, familias y niños, niñas y adolescentes. Los riesgos relacionales se refieren a las dependencias, lealtades, miedos y relaciones informales que configuran si niños, niñas, adolescentes y familias se sienten capaces de plantear preocupaciones. El deporte de base se construye sobre relaciones estrechas, repetidas y a menudo informales entre infancia, entrenadores/as, voluntariado, iguales y familias. Estos vínculos pueden ser protectores, pero también pueden crear dependencia, ambigüedad y silencio. Niños, niñas y adolescentes pueden temer perder la selección, el estatus o la pertenencia si denuncian. Las familias pueden evitar plantear preocupaciones porque dependen de la comunidad del club o temen el conflicto. Los iguales pueden permanecer en silencio para evitar la exclusión. Una comunicación deficiente o incoherente entre los actores del club puede reforzar estas dinámicas, especialmente cuando las responsabilidades de protección, los canales de denuncia o los procedimientos de seguimiento no están claros. Por este motivo, la seguridad organizativa y la confianza relacional deben tratarse conjuntamente. Como sugieren Rhind et al. (2022), la protección solo se vuelve efectiva cuando está integrada en la cultura de la organización y no funciona como un añadido externo u opcional.

Los clubes también deben considerar si el comportamiento dañino de espectadores, incluidas familias y personas aficionadas, está claramente abordado en los códigos de conducta y en los procedimientos de respuesta, especialmente durante competiciones donde los comentarios discriminatorios o humillantes pueden normalizarse como parte de la presión deportiva.

Otro factor de riesgo relevante es la capacidad limitada para identificar experiencias diferenciales de daño. Los clubes pueden respaldar formalmente la inclusión y, aun así, carecer del lenguaje, la formación o la confianza necesarios para reconocer cómo las normas de género y los supuestos heteronormativos configuran las experiencias de niños, niñas y adolescentes. Como resultado, el comportamiento dañino puede interpretarse solo como acoso general o conflicto interpersonal, sin abordar su carácter de género o LGBTQI-fóbico. Esto no solo debilita la respuesta, sino que puede dejar a los niños, niñas y adolescentes afectados sintiéndose incomprendidos o invisibles.

Por último, el riesgo organizativo aumenta cuando los mecanismos de seguimiento, reflexión y aprendizaje son débiles. Si los clubes no recogen retroalimentación, revisan incidentes, evalúan patrones de exclusión o crean oportunidades seguras para que niños, niñas, adolescentes y familias expresen preocupaciones, las dinámicas dañinas pueden permanecer invisibles hasta que escalan. La ausencia de reflexión rutinaria también dificulta identificar si determinados grupos de niños, niñas y adolescentes participan menos, abandonan antes, evitan espacios específicos o desconfían de los canales de denuncia.

En conjunto, estos factores organizativos y relacionales muestran que la protección en el deporte de base no puede depender únicamente de la buena voluntad o de medidas reactivas. Depende de si los clubes cuentan con las estructuras, la cultura y las condiciones relacionales necesarias para hacer posible y creíble la seguridad en la práctica. Por este motivo, el proyecto 360 Safe Play debe tratar la capacidad organizativa, las relaciones de confianza y los estándares explícitos de inclusión como componentes centrales de la prevención y la respuesta a la violencia, y no como aspectos secundarios u opcionales de la implementación. Esto es especialmente importante en un proyecto transnacional, donde la capacidad de protección, los marcos de igualdad y el apoyo institucional a la inclusión de género y LGBTQI pueden diferir significativamente entre contextos nacionales.

3. Impacto en la infancia

Los riesgos identificados en el deporte de base no afectan a todos los niños, niñas y adolescentes de la misma manera. Aunque las culturas de club dañinas, las estructuras de protección débiles y las prácticas excluyentes pueden socavar la seguridad de todas las personas participantes, sus efectos concretos varían según el género, la expresión de género, la orientación sexual percibida y otros factores interseccionales. Por este motivo, la evaluación de impacto debe ir más allá de una comprensión genérica de la infancia como un único grupo y examinar cómo distintos

niños, niñas y adolescentes pueden experimentar de manera diferente la exposición, la participación, el reconocimiento, la revelación/ expresión y la protección en los entornos deportivos. Esto es coherente con la literatura sobre protección que enmarca el daño en el deporte como producto de condiciones culturales, institucionales y relacionales que interactúan, y no solo como incidentes aislados (Rhind et al., 2022). Por tanto, el impacto debe entenderse de forma amplia. Incluye no solo la victimización directa, sino también el miedo, el retraimiento, el silencio, la pérdida de confianza, la reducción de la participación, la autocensura, el malestar emocional y el acceso reducido a los beneficios del deporte.

En los contextos de base, estos efectos pueden ser especialmente significativos porque el deporte suele presentarse a niños, niñas y adolescentes como un espacio positivo, de desarrollo y de construcción comunitaria. Cuando la exclusión, el acoso o la intimidación se producen en estos entornos, el impacto puede ir más allá del incidente inmediato y afectar al sentido de pertenencia, la autoestima y la relación a largo plazo con el deporte. La investigación sobre las experiencias de jóvenes LGBTQ+ en la actividad física y el deporte, por ejemplo, muestra que los sentimientos de inseguridad e incomodidad pueden disuadir la participación y reducir el acceso a los beneficios bien documentados de la práctica deportiva (Greenspan et al., 2019).

El análisis que sigue no debe leerse como si asumiera una única experiencia para todas las niñas, todos los niños o todos los niños, niñas y adolescentes LGBTQI. Cada grupo es diverso y las experiencias de la infancia variarán según la edad, la discapacidad, el apoyo familiar, la situación socioeconómica, el origen migrante, la etnia, la cultura del club y las circunstancias personales.

3.1. Impacto en las niñas

Para las niñas, el impacto de los entornos deportivos inseguros o excluyentes suele relacionarse con los efectos combinados de los estereotipos de género, la legitimidad disminuida, el escrutinio corporal y la exposición a la violencia de género. En muchos contextos deportivos, las niñas siguen siendo evaluadas no solo en relación con el rendimiento, sino también con la apariencia, la feminidad, la obediencia o la respetabilidad. Esto puede hacer que su experiencia deportiva sea más vulnerable a la sexualización, las microagresiones sexistas, la humillación corporal y los estándares desiguales de disciplina o reconocimiento. Willson y Kerr (2023) sostienen que las niñas en el deporte están expuestas a formas de violencia psicológica de género con consecuencias para el desarrollo, mientras que Roberts y Quesnel (2023) destacan el papel dañino de las presiones sobre el peso, la insatisfacción corporal y las microagresiones de género en la experiencia de las deportistas.

Las niñas también pueden enfrentarse a barreras adicionales al denunciar preocupaciones en entornos donde la autoridad masculina es dominante, los comentarios sexistas se normalizan o las quejas se descartan como exageración, sensibilidad o conflicto interpersonal. Esto es coherente con la evidencia europea más amplia sobre violencia de género, que muestra que la revelación/ expresión suele

estar condicionada por el miedo, la vergüenza, las relaciones de dependencia y la baja confianza en las respuestas institucionales. La investigación también destaca que la violencia puede permanecer oculta o minimizarse en entornos donde las relaciones de poder desiguales y las normas de género desalientan a las víctimas a hablar abiertamente sobre sus experiencias (FRA, 2024b). En contextos deportivos, esto es especialmente relevante cuando las estructuras de autoridad, las presiones de rendimiento o el comportamiento sexista normalizado pueden reducir la confianza de las niñas para denunciar preocupaciones o buscar apoyo.

Para las participantes infantiles y adolescentes, estas dinámicas pueden traducirse en menor confianza, mayor autoobservación y más reticencia a ocupar plenamente el espacio deportivo. Las niñas pueden aprender que la visibilidad en el deporte conlleva un mayor escrutinio de sus cuerpos, comportamientos o relaciones, y que expresar malestar puede interpretarse como fragilidad o falta de resiliencia. En entornos donde la autoridad masculina sigue siendo dominante, las niñas también pueden tener menos probabilidades de verse reflejadas en estructuras de liderazgo, entrenamiento o toma de decisiones, lo que puede debilitar la confianza y reducir la disposición a revelar preocupaciones. Por tanto, el impacto no es solo inmediato sino acumulativo: la exposición repetida a un trato despectivo o marcado por el género puede estrechar el sentido de legitimidad y seguridad de las niñas en el deporte.

Las consecuencias para la participación también son relevantes. Cuando las niñas experimentan el deporte como un entorno de trato desigual, humillación, presión vinculada a la imagen corporal o credibilidad limitada al denunciar daño, pueden desvincularse gradualmente de la vida del equipo, evitar espacios específicos o abandonar el deporte por completo. Desde una perspectiva de protección, la consecuencia no es solo la experiencia inmediata de daño, sino también la pérdida de acceso a un entorno potencialmente protector y empoderador. Entre las situaciones específicas que requieren atención figuran los comentarios sexualizados, la presión en torno a uniformes o apariencia, el acceso desigual a instalaciones o visibilidad, la humillación relacionada con el cuerpo y la posibilidad de que el malestar de las niñas se minimice en lugar de reconocerse como una cuestión de protección.

3.2. Impacto en los niños

Para los niños, el impacto de los entornos deportivos inseguros suele estar mediado por normas de masculinidad que recompensan la dureza, la competitividad, el control emocional y la dominación. Como señalan Magrath y Anderson (2022), el deporte ha socializado históricamente a niños y hombres en ideales de dureza física, estoicismo emocional y rechazo de lo codificado como femenino. En términos de protección, esto puede hacer que los niños minimicen con más probabilidad el dolor, oculten el malestar y acepten la humillación, la agresión o la disciplina coercitiva como partes normales de la participación deportiva. Los niños no deben tratarse solo como posibles autores de comportamientos dañinos. También pueden ser víctimas de abuso, coerción, humillación, violencia emocional o daño sexual, mientras que las normas masculinas pueden dificultar especialmente que revelen lo ocurrido.

Un impacto especialmente importante para los niños es la inhibición de la revelación/ expresión. Cuando la masculinidad se asocia estrechamente con la fuerza y la invulnerabilidad, los niños pueden temer que denunciar el maltrato provoque burlas, pérdida de estatus o acusaciones de debilidad. Esto puede intensificarse en culturas de equipo donde el lenguaje homóforo o la vigilancia de la masculinidad entre iguales es común. Denison et al. (2023) identifican el lenguaje homóforo como una característica persistente de los contextos de deporte juvenil masculino, mientras que una revisión sistemática reciente sobre la búsqueda de ayuda de niños adolescentes y hombres jóvenes identifica el estigma, las normas de género y las preocupaciones de autopresentación como barreras significativas para buscar apoyo. En la práctica, esto significa que los niños pueden permanecer más tiempo en situaciones dañinas, revelar más tarde o interpretar el abuso como algo que se espera que soporten. Por tanto, los sistemas de denuncia deben diseñarse de manera que no dependan de que la infancia ya tenga la confianza, el vocabulario o la autopercepción necesarios para describirse como víctima.

Estos impactos también afectan a la alfabetización emocional de los niños, sus relaciones entre iguales y su capacidad para reconocer cuándo se han cruzado límites. Una cultura que equipara masculinidad con resistencia y silencio puede reducir la capacidad de los niños para pedir ayuda para sí mismos, apoyar a iguales que son objeto de ataques o cuestionar conductas dañinas de personas adultas y compañeros/as de equipo. Para el proyecto 360 Safe Play, esto significa que el trabajo sobre la seguridad de los niños debe incluir no solo la protección frente a la violencia, sino también el cuestionamiento activo de las normas que dificultan el reconocimiento y la revelación/ expresión.

3.3. Impacto en niños, niñas y adolescentes LGBTQI y con expresiones de género no normativas

Los niños, niñas y adolescentes LGBTQI y con expresiones de género no normativas probablemente experimenten algunos de los impactos más agudos de las culturas deportivas excluyentes, porque los riesgos que enfrentan están relacionados tanto con la identidad como con las normas. Pueden ser objeto de ataques por su orientación sexual o identidad de género real, pero también porque otras personas los perciben como insuficientemente masculinos, insuficientemente femeninos o de alguna otra forma no normativos. En entornos deportivos estructurados en torno a expectativas binarias rígidas, estos niños, niñas y adolescentes pueden encontrar ridiculización, lenguaje hostil, aislamiento social, reconocimiento erróneo o presión para ocultar aspectos de sí mismos con el fin de permanecer seguros o aceptados (Magrath & Anderson, 2022).

Para estos niños, niñas y adolescentes, uno de los riesgos de protección más graves no es solo el daño original, sino la posibilidad de que buscar ayuda exponga información personal a iguales, familias, entrenadores/as u otras personas adultas sin el consentimiento del niño, niña o adolescente.

El impacto suele ser especialmente visible en la participación cotidiana. Greenspan et al. (2019) encontraron que jóvenes LGBTQ+ pueden evitar contextos de deporte y actividad física porque se sienten inseguros o incómodos, y que los jóvenes transgénero en particular se sentían menos seguros en espacios segregados por género como vestuarios y baños. Evidencia más reciente también muestra que las personas deportistas transgénero enfrentan una discriminación sustancial en la participación deportiva, con daños asociados para la salud mental. En su revisión sistemática y metaanálisis, Chan et al. (2024) encontraron discriminación e inequidad significativas en la participación deportiva de deportistas transgénero, junto con consecuencias negativas para la salud mental. Aunque esta evidencia no se limita a la infancia, es muy relevante para los contextos de base porque muestra cómo las estructuras deportivas ordinarias pueden convertirse en fuentes de estrés crónico, miedo, malestar emocional y retraimiento para jóvenes cuyas identidades o expresiones no encajan en las normas dominantes.

Para niños, niñas y adolescentes en concreto, esto puede traducirse en ocultación, autocensura, evitación de vestuarios o desplazamientos, no participación en rituales de equipo o abandono completo del deporte. También puede socavar la confianza en las personas adultas cuando entrenadores/as y personal del club carecen del lenguaje, la confianza o la disposición para responder adecuadamente. Por tanto, el impacto no es solo personal sino institucional: cuando niños, niñas y adolescentes perciben que los clubes no pueden protegerlos sin exponerlos aún más, los canales de protección pierden credibilidad. Desde la perspectiva de este proyecto, la inclusión LGBTQI debe tratarse por tanto como una cuestión central de protección infantil y no como una preocupación secundaria de diversidad. La protección no debe depender de que un niño, niña o adolescente se identifique públicamente como LGBTQI o explique su identidad. El proyecto debe responder al daño LGBTQI-fóbico o de género sobre la base del comportamiento experimentado, presenciado o temido, en lugar de exigir una revelación de identidad.

3.4. Consideraciones interseccionales: discapacidad, vulnerabilidad socioeconómica y otros factores

Los impactos descritos anteriormente están además configurados por factores interseccionales. El género, la expresión de género y la orientación sexual percibida no operan de forma aislada; se cruzan con la discapacidad, la situación socioeconómica, el origen migrante, la etnia, la edad, el apoyo familiar y la posición dentro de las jerarquías del club. Por tanto, una perspectiva interseccional es necesaria para evitar asumir que todas las niñas, todos los niños o todos los niños, niñas y adolescentes LGBTQI experimentan el deporte de manera similar. En la investigación deportiva, la interseccionalidad se utiliza explícitamente para comprender cómo múltiples formas de desigualdad se combinan y se reproducen en los entornos deportivos (Pape et al., 2023). La edad también es relevante. Los niños y niñas más pequeños pueden carecer del lenguaje para describir malestar, vulneraciones de límites o comportamientos discriminatorios, mientras que

adolescentes pueden afrontar presiones más fuertes relacionadas con cuerpos, expresión de género, sexualidad, pertenencia entre iguales y reputación.

La discapacidad es un factor especialmente importante. Los niños, niñas y adolescentes con discapacidad pueden enfrentar ya barreras para la participación deportiva vinculadas a entornos inaccesibles, personal insuficientemente formado, actitudes discriminatorias, falta de información y adaptación organizativa débil. Una revisión sistemática reciente de Elípe-Lorenzo et al. (2025) encontró que la participación de personas con discapacidad en el deporte ordinario sigue siendo limitada por múltiples barreras estructurales y actitudinales. Cuando la discapacidad se cruza con la no conformidad de género, la dependencia de personas adultas o las barreras de comunicación, el riesgo de exclusión, malentendido o no revelación puede volverse aún mayor.

La vulnerabilidad socioeconómica también afecta al impacto. La investigación sobre participación juvenil en el deporte muestra que niños, niñas y adolescentes de hogares con menor nivel de recursos participan menos, enfrentan más barreras vinculadas al coste y al transporte, y tienen más probabilidades de informar que no se sienten bienvenidos en los entornos deportivos. Tandon et al. (2021) encontraron que el estatus socioeconómico se asociaba inversamente con la actividad física y la participación deportiva juvenil, y que los niños, niñas y adolescentes de familias con menor nivel de recursos indicaban más barreras prácticas y relacionales para el deporte. En términos de protección, esto importa porque niños, niñas y adolescentes de hogares con dificultades económicas pueden tener menos alternativas si un club se vuelve inseguro, y pueden depender más de un único entrenador/a, ruta de transporte o estructura deportiva local.

Otros factores pueden agravar aún más estos efectos, incluidos el origen étnico minoritario, la situación migratoria, el conocimiento limitado del sistema deportivo por parte de la familia o la dependencia de la autoridad adulta relacionada con la edad. Los niños, niñas y adolescentes que viven en acogimiento residencial, separados de sus familias o implicados en sistemas de protección infantil también pueden afrontar vulnerabilidades adicionales vinculadas a la inestabilidad, la dependencia de instituciones, redes de apoyo interrumpidas o menor acceso a personas adultas de confianza capaces de apoyar la revelación/ expresión, la participación y la búsqueda de ayuda. Estos factores no hacen que la infancia sea inherentemente vulnerable, pero pueden aumentar la exposición al daño cuando los entornos deportivos no reconocen sus circunstancias, no adaptan los mecanismos de apoyo o no crean rutas accesibles y de confianza para la participación y la revelación/ expresión.

La implicación práctica para el proyecto 360 Safe Play es que las medidas de protección no deben asumir una experiencia infantil uniforme. La formación, la comunicación, los sistemas de denuncia y las herramientas de seguimiento deben diseñarse de modo que niños, niñas y adolescentes que enfrentan vulnerabilidades múltiples y solapadas puedan acceder a la protección sin tener que superar barreras

culturales, lingüísticas, económicas o de accesibilidad adicionales. En este sentido, la interseccionalidad no es una capa analítica abstracta, sino una condición necesaria para hacer que la protección infantil sea creíble y eficaz en el deporte de base.

Implicaciones para la implementación

- utilizar formatos accesibles y lenguaje sencillo;
- evitar asumir que el apoyo familiar siempre está disponible;
- ofrecer más de un canal de denuncia;
- adaptar los materiales por edad y discapacidad;
- considerar las barreras lingüísticas y culturales;
- monitorizar si algunos niños, niñas y adolescentes participan menos, evitan determinados espacios o abandonan antes el deporte.

4. Transversalización de las perspectivas de género y LGBTQI en toda la acción

Transversalizar las perspectivas de género y LGBTQI en toda la acción 360 Safe Play exige algo más que añadir referencias aisladas a la igualdad o la inclusión. Significa garantizar que los componentes centrales del proyecto —formación, materiales adaptados a la infancia, canales de denuncia, enfoques restaurativos, comunicación e incidencia— se diseñen desde el inicio de forma que reconozcan cómo las normas de género, la heteronormatividad y la discriminación vinculada a la identidad o expresión de género configuran las experiencias de seguridad de niños, niñas y adolescentes en el deporte. En la orientación sobre protección en el deporte, la educación, los procedimientos y la comunicación se tratan como partes centrales de la prevención y no como añadidos secundarios, y se espera que los sistemas efectivos tengan en cuenta factores que pueden dejar a algunos niños, niñas y adolescentes en una situación de mayor vulnerabilidad (Council of Europe, n.d.; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Para este proyecto, la transversalización tiene por tanto dos dimensiones complementarias. En primer lugar, la acción debe abordar explícitamente los riesgos vinculados al sexismo, la homofobia, la bifobia, la transfobia y las expectativas rígidas de género, en lugar de apoyarse solo en referencias genéricas al acoso o la inclusión.

En segundo lugar, debe garantizar que todas las herramientas del proyecto sean utilizables, creíbles y seguras para los niños que puedan encontrarse en situaciones diferentes dentro del ámbito deportivo, incluidas las niñas, los niños, los niños que no se conforman a las normas de género, los niños LGBTQI, los niños con discapacidad y los niños que se enfrentan a otras vulnerabilidades.

El trabajo reciente centrado en jóvenes sobre inclusión LGBTQI en el deporte refuerza esta necesidad al poner el énfasis en las experiencias vividas por jóvenes en “el deporte escolar y comunitario” y al tratar dichas experiencias como centrales para el desarrollo de entornos inclusivos (IGLYO, 2025).

4.1. Orientación de la formación para profesionales y entrenadores/as

La formación de profesionales y entrenadores/as debe concebirse como una medida central de protección y no como una sesión puntual de sensibilización. La orientación del Consejo de Europa sobre programas y materiales educativos subraya que todas las personas con responsabilidades hacia la infancia en el deporte deben tener acceso a educación en protección, mientras que quienes desempeñan funciones especializadas de protección requieren un nivel más alto de formación. La misma orientación recomienda que la formación se integre en programas educativos más amplios para entrenadores/as, responsables y líderes deportivos, se adapte a responsabilidades específicas, se actualice regularmente y se imparta con el apoyo de especialistas relevantes. La formación introductoria en protección en el deporte también suele incluir la capacidad de reconocer, responder, denunciar y registrar preocupaciones, y de aplicar la práctica de protección a las realidades específicas de los entornos deportivos.

Contenido mínimo de la formación

- La formación debe cubrir al menos:
- reconocimiento del daño de género y LGBTQI-fóbico;
- lenguaje sexista, homófobo, bifóbico y transfóbico;
- respuestas seguras ante revelaciones/ expresiones;
- confidencialidad y prevención de la salida del armario no consentida;
- riesgos en vestuarios, desplazamientos y comunicación digital;
- límites entre personas adultas y niños, niñas y adolescentes e interacciones uno a uno;
- cuando el conflicto entre iguales se convierte en una preocupación de protección;
- procedimientos de denuncia y derivación;
- uso apropiado e inapropiado de las prácticas restaurativas.

Desde una perspectiva de género y LGBTQI, el contenido de la formación debe cubrir explícitamente cómo el daño está configurado por normas de género y culturas excluyentes. Esto incluye reconocer lenguaje sexista, homófobo, bifóbico y transfóbico; comprender cómo los supuestos hipermasculinos o heteronormativos pueden afectar a la participación y la revelación/ expresión; y aprender a responder a las preocupaciones sin provocar una salida del armario no consentida, patologizar o estereotipar a niños, niñas y adolescentes. La orientación práctica para el entrenamiento inclusivo indica además que entrenadores/as deben modelar un lenguaje respetuoso, evitar supuestos sobre la identidad, respetar nombres y pronombres elegidos, proteger la privacidad en torno a la identidad de género y la sexualidad, intervenir ante comentarios discriminatorios y prever con antelación la organización de instalaciones, desplazamientos y vestuarios para que la seguridad no dependa de que un niño, niña o adolescente tenga que revelarse públicamente.

La metodología de la formación también importa. Dado que estos temas se refieren a comportamientos cotidianos, normas de grupo y decisiones difíciles, el formato más útil probablemente sea interactivo y basado en escenarios, más que puramente descriptivo. Los casos específicos por rol deben incluir, por ejemplo, bromas sexistas u homófobas presentadas como “banter”, exclusión en vestuarios, presión sobre uniformes, comunicación inapropiada entre personas adultas y niños, niñas y adolescentes a través de redes sociales e incertidumbre sobre cuándo un conflicto entre iguales requiere una respuesta formal de protección. La orientación del Consejo de Europa también recomienda formación interactiva y orientada a resultados, apoyo a participantes que puedan verse afectados por el material y sistemas para registrar la finalización y el aprendizaje continuo.

4.2. Contenido de los materiales adaptados a la infancia

Los materiales adaptados a la infancia deben traducir los principios de protección e inclusión a un lenguaje y formatos que niños, niñas y adolescentes puedan comprender y utilizar realmente. La orientación específica para el deporte del Consejo de Europa establece que la infancia y los/as jóvenes deportistas deben tener acceso a información sobre sus derechos y los riesgos de violencia y abuso, adaptada a sus capacidades evolutivas. De manera más amplia, la orientación sobre comunicación de protección adaptada a la infancia recomienda que se proporcione a niños, niñas y adolescentes información adecuada a la edad sobre qué son el daño y el abuso, qué comportamientos de las personas adultas son apropiados o inapropiados, dónde y cómo denunciar preocupaciones, y dónde se puede encontrar apoyo.

Para este proyecto, los materiales adaptados a la infancia deben explicar por tanto con un lenguaje sencillo y directo que todas las personas tienen derecho a participar en el deporte de forma segura y sin humillación, acoso o discriminación. Deben nombrar formas de comportamiento que a menudo se normalizan, pero no son aceptables, incluidos insultos sexistas, comentarios homófobos o transfóbicos, humillación corporal, presión para ocultar la diferencia y contacto digital inapropiado. También deben explicar qué pueden hacer niños, niñas y adolescentes si les ocurre algo a ellos/as o a un/a compañero/a de equipo, con quién pueden hablar y qué tipo de apoyo pueden esperar. La orientación reciente de UNICEF es útil aquí porque subraya que los sistemas de retroalimentación y denuncia orientados a la infancia funcionan mejor cuando son “accesibles y seguros”, “sensibles a la confidencialidad” y ofrecen “múltiples opciones” para que niños, niñas y adolescentes puedan expresarse (UNICEF, 2026).

Los mensajes dirigidos a niños, niñas y adolescentes deben incluir enunciados sencillos como:

- “Nadie tiene derecho a humillarte, insultarte o burlarse de quién eres.”
- “Las bromas que hacen que alguien se sienta inseguro o excluido no están bien.”
- “Puedes pedir ayuda, aunque no tengas claro si algo es grave.”

- “No tienes que compartir información privada sobre ti para ser respetado/a o protegido/a.”
- “Hay más de una persona adulta con la que puedes hablar.”
- “Si te pasa algo a ti o a un/a compañero/a de equipo, puedes pedir ayuda y se te tomará en serio.”

Los materiales también deben diseñarse de manera genuinamente adaptada a la infancia e inclusiva. La orientación sobre comunicación de protección adaptada a la infancia recomienda implicar a niños, niñas y adolescentes en el proceso de diseño, adaptar los materiales a la edad, el género, la discapacidad, la lengua y la cultura, y utilizar elementos visuales y ejemplos que favorezcan la comprensión sin generar miedo innecesario. También recomienda incluir recursos de apoyo como líneas de ayuda, puntos focales y contactos de confianza. Aplicado a este proyecto, esto significa que los materiales deben representar experiencias diversas de infancia y deporte, evitar representaciones estereotipadas de niñas y niños y reconocer formas diversas de expresar el género, la participación y la pertenencia en el deporte. Los materiales también deben incluir ejemplos que conecten con las realidades de niños, niñas y adolescentes que se sienten diferentes, excluidos o inseguros, sin exigirles que se definan públicamente.

Los materiales deben adaptarse según la edad y las necesidades de comunicación. Para la infancia más pequeña, los formatos visuales, escenarios sencillos y ejemplos concretos pueden ser los más adecuados. Para adolescentes, los materiales deben abordar también privacidad, relaciones, contacto en línea, discriminación, consentimiento y presión entre iguales, así como el respeto por los límites personales y las identidades. Para niños, niñas y adolescentes con discapacidad, deben considerarse desde el inicio formatos accesibles y comunicación con apoyos.

También deben considerarse, cuando proceda, formatos de lectura fácil, lenguaje claro y apoyos visuales para hacer que la información de protección sea más accesible y comprensible para todos los niños, niñas y adolescentes.

4.3. Mecanismos de alerta temprana y denuncia

Los mecanismos de alerta temprana y denuncia deben diseñarse de modo que sean creíbles, accesibles y seguros para niños, niñas y adolescentes. Las Salvaguardas Internacionales para la Infancia en el Deporte establecen que debe haber “procedimientos claros que proporcionen orientación paso a paso” sobre qué acción tomar cuando surjan preocupaciones (International Safeguards for Children in Sport, 2021). Este es un punto clave para el proyecto, porque los sistemas de denuncia solo funcionan cuando niños, niñas, adolescentes, familias y personal entienden qué cuenta como preocupación, dónde puede plantearse, quién responderá y qué ocurrirá después.

Para el proyecto 360 Safe Play, esto significa que los canales de denuncia no deben limitarse a un único canal formal ni a casos de abuso grave definidos de manera estrecha. Niños, niñas, adolescentes y familias deben poder plantear preocupaciones

a través de múltiples puntos de entrada, incluidos un punto focal de protección, otra persona adulta de confianza, formatos de denuncia accesibles y, cuando proceda, vías de baja exigencia o anónimas. La orientación de UNICEF adaptada a la infancia es especialmente relevante aquí porque señala que es menos probable que niños, niñas y adolescentes utilicen mecanismos cuando no los comprenden, no confían en ellos o temen consecuencias negativas. En cambio, los mecanismos diseñados pensando en la infancia tienen más probabilidades de ser seguros, confidenciales y utilizables en la práctica (UNICEF, 2026).

Niños, niñas y adolescentes no deben tener que utilizar un procedimiento formal de queja como única vía de protección. Las oportunidades de baja exigencia para hablar con una persona adulta de confianza son esenciales, porque la infancia puede revelar de forma gradual, indirecta o mediante señales de malestar, y no a través de una denuncia formal completa.

Desde una perspectiva de género y LGBTQI, el diseño de la denuncia también debe abordar barreras vinculadas a la privacidad, la desconfianza y el miedo a una salida del armario no consentida. El recurso de entrenamiento de viaSport es especialmente claro en este punto cuando afirma que la comunicación en torno al género y la sexualidad es “la historia que cada participante decide contar” (viaSport, 2023). Aplicado a los sistemas de denuncia, esto significa que niños, niñas y adolescentes deben poder describir el daño sin ser presionados para revelar más información personal de la necesaria para su protección. Esto es especialmente importante en contextos que implican identidad de género, expresión de género u orientación sexual, donde la confidencialidad y la protección frente a la revelación no deseada son consideraciones esenciales de protección, como reflejan los Principios de Yogyakarta más 10 (2017). También significa que quienes reciben denuncias deben distinguir entre la información necesaria para la actuación de protección y la información relacionada con la identidad que debe permanecer privada salvo que el niño, niña o adolescente elija otra cosa.

4.4. Prácticas restaurativas entre iguales

Las prácticas restaurativas entre iguales pueden ser un componente útil del proyecto, especialmente para abordar el daño entre iguales, reconstruir la confianza y fortalecer la responsabilidad grupal, pero deben enmarcarse cuidadosamente dentro de un modelo de protección. La base de evidencia más sólida procede de entornos educativos y no del deporte. Una revisión sistemática reciente encontró que las prácticas restaurativas se han utilizado para “reducir la violencia escolar y mejorar el bienestar emocional y la cohesión grupal” (Alonso-Rodríguez et al., 2025). Esto es relevante para 360 Safe Play porque muchos de los daños que el proyecto busca abordar —exclusión, bromas humillantes, lenguaje discriminatorio e intimidación entre iguales— son de naturaleza relacional y pueden beneficiarse de respuestas estructuradas y no punitivas que reconstruyan la rendición de cuentas. Las prácticas restaurativas solo deben considerarse después de que una evaluación de riesgo de

protección haya confirmado que el proceso es seguro, voluntario y apropiado para los niños, niñas y adolescentes implicados.

En términos prácticos, el trabajo restaurativo entre iguales puede ser apropiado en casos como insultos repetidos, exclusión de la vida del equipo, “banter” discriminatorio, conflicto entre iguales o rituales de humillación, siempre que se evalúe primero la seguridad y que la participación sea voluntaria y apoyada. Se requiere especial cautela en situaciones que implican daño sexista, homófobo o transfóbico, donde niños, niñas y adolescentes pueden sentir presión para minimizar el impacto de la discriminación, proteger la pertenencia al grupo o evitar la revelación no deseada de información personal.

La evidencia procedente de revisiones basadas en escuelas también sugiere que los enfoques restaurativos son más efectivos cuando están integrados en una cultura más amplia de construcción de relaciones y responsabilidad compartida, y no se utilizan solo después de que ocurran incidentes. Esto apoya la idea de que, dentro del proyecto, las prácticas restaurativas deben vincularse a un trabajo más amplio sobre clima de equipo, empatía, escucha y normas colectivas. Las prácticas restaurativas no deben utilizarse cuando existe abuso perpetrado por personas adultas, violencia sexual, coerción, intimidación grave, miedo a represalias, desequilibrio severo de poder o riesgo continuo. En estos casos, los procedimientos formales de protección deben tener prioridad.

Al mismo tiempo, las prácticas restaurativas deben posicionarse como un complemento de la protección, no como una alternativa a la denuncia, la derivación o la acción protectora. La literatura sobre enfoques restaurativos subraya la importancia del contexto, la preparación y los límites adecuados, y esto es especialmente importante cuando niños, niñas y adolescentes pueden sentirse presionados a reconciliarse en situaciones inseguras o desiguales. Por este motivo, dentro del modelo 360 Safe Play, las prácticas restaurativas entre iguales deben posicionarse como un complemento de la protección, no como una alternativa a la denuncia, la derivación o la acción protectora. Cuando se utilicen enfoques restaurativos, las salvaguardas mínimas deben incluir facilitación formada, participación voluntaria, ausencia de presión para perdonar o reconciliarse, preparación separada con cada niño, niña o adolescente, posibilidad de detener el proceso, seguimiento posterior y documentación de cualquier preocupación adicional de protección.

4.5. Productos de comunicación e incidencia que abordan la identidad y la expresión de género

Los productos de comunicación e incidencia deben abordar explícitamente la identidad de género, la expresión de género y la discriminación relacionada con las personas LGBTQI, en lugar de depender únicamente de referencias generales a la inclusión. Un trabajo reciente de IGLYO centrado en jóvenes presenta las experiencias de jóvenes LGBTQI en el deporte como centrales para comprender qué requieren los entornos inclusivos, y las enmarca como relevantes tanto para el

deporte escolar como comunitario (IGLYO, 2025). Esto es importante porque el lenguaje genérico de “inclusión para todos” puede dejar sin nombrar la identidad y la expresión de género y, por tanto, abordarlas de forma insuficiente en la práctica.

Lista de verificación para una comunicación segura

Antes de la publicación, la comunicación del proyecto debe comprobar:

- ¿El mensaje evita estereotipos?
- ¿Nombra claramente la discriminación y la violencia cuando es relevante?
- ¿Evita exponer la identidad o las experiencias personales de niños, niñas y adolescentes?
- ¿Utiliza un lenguaje basado en derechos y centrado en la infancia?
- ¿Muestra dónde pueden buscar apoyo niños, niñas, adolescentes o familias?
- ¿Ha sido revisado respecto a riesgos de protección, privacidad y consentimiento?

En términos prácticos, los productos de comunicación del proyecto deben dejar claro que el sexismo, la homofobia, la bifobia y la transfobia son cuestiones de protección, no asuntos marginales o privados. Deben comunicar que el respeto a los nombres y pronombres elegidos, la privacidad, las instalaciones seguras y la ausencia de trato humillante o discriminatorio forman parte del deporte seguro. La orientación sobre entrenamiento inclusivo apoya este enfoque al enfatizar el lenguaje respetuoso, la privacidad y la adaptación práctica, mientras que recursos más amplios de inclusión en el deporte subrayan que las organizaciones deben crear entornos acogedores “por razón de orientación sexual, identidad de género o expresión de género” (viaSport, 2023). Esto proporciona al proyecto una base sólida para producir una comunicación tanto centrada en la infancia como explícita sobre las formas de daño que busca prevenir.

Estos productos también deben desarrollarse con atención a la representación segura. Las herramientas de protección infantil en el deporte subrayan la necesidad de estándares claros sobre comunicación, imágenes, interacción en línea y protección frente al acoso o el contacto inapropiado. En un marco sensible al género y a las personas LGBTQI, esto significa que la comunicación del proyecto nunca debe exponer a niños, niñas y adolescentes de formas que comprometan la privacidad o la seguridad, y debe evitar mensajes que conviertan la identidad o la expresión de género en espectáculo o controversia. Los materiales de incidencia deben enmarcar estas cuestiones desde los derechos, la dignidad, la participación y la protección.

En este sentido, la comunicación y la incidencia no son solo herramientas de difusión, sino también herramientas preventivas: ayudan a establecer normas, visibilizar los canales de denuncia, reducir el silencio en torno a la discriminación y mostrar que la protección inclusiva forma parte de la buena práctica ordinaria.

Los productos de comunicación que impliquen a niños, niñas y adolescentes deben seguir estándares estrictos sobre uso de imágenes, consentimiento, privacidad y seguridad digital. Nunca se debe presentar visual o narrativamente a la infancia de maneras que la expongan a estigma, identificación, represalias o visibilidad no deseada.

5. Alineación técnica y requisitos de seguimiento

A los efectos del proyecto 360 Safe Play, los hallazgos de esta evaluación no deben quedarse en el nivel de recomendaciones generales. Deben traducirse en requisitos de seguimiento técnicamente alineados con el Marco Lógico del proyecto, el Plan de Garantía de Calidad y las rutinas de recogida de evidencias. En términos prácticos, esto significa que las consideraciones de género y LGBTQI deben reflejarse no solo en productos narrativos, sino también en indicadores, herramientas de recogida de datos, procedimientos de protección y procesos de revisión. Este enfoque es coherente con la orientación actual en protección en el deporte y protección infantil, que trata el seguimiento y la evaluación como componentes centrales de un sistema de protección funcional y no como tareas administrativas secundarias. UNICEF también afirma que la protección debe estar “integrada en procesos, planes y acciones”, mientras que las Salvaguardas Internacionales para la Infancia en el Deporte incluyen “monitorizar y evaluar” como una de las salvaguardas centrales esperadas de las organizaciones que trabajan con infancia. (UNICEF, 2025; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Desde esta perspectiva, la alineación técnica requiere atención a cuatro elementos vinculados. En primer lugar, el proyecto debe definir indicadores capaces de mostrar si las medidas de protección con perspectiva de género e inclusivas con las personas LGBTQI se están implementando y utilizando realmente. En segundo lugar, debe establecer requisitos de recogida de datos proporcionados y seguros, incluida la desagregación adecuada cuando sea relevante. En tercer lugar, debe integrar salvaguardas sólidas de ética, confidencialidad y no hacer daño en todas las actividades de seguimiento y generación de evidencias que impliquen a niños, niñas y adolescentes. En cuarto lugar, debe garantizar que las evidencias resultantes se utilicen no solo para la rendición de cuentas, sino también para la adaptación, el aprendizaje y la mejora a lo largo de la vida de la acción. De este modo, el seguimiento se convierte en un mecanismo para fortalecer la calidad de la implementación y no en un ejercicio puramente orientado a la elaboración de informes.

5.1. Indicadores y resultados esperados

Los indicadores deben organizarse en tres niveles: indicadores de proceso, indicadores de producto e indicadores de resultado. Esta distinción ayuda al proyecto a monitorizar no solo si las actividades se han llevado a cabo, sino también si las herramientas están disponibles y si niños, niñas, adolescentes y personas adultas experimentan cambios significativos.

Tipo de indicador	Finalidad	Ejemplo
Proceso	Hace seguimiento de si las actividades se implementan	Número y % de entrenadores/as formados/as.
Producto	Hace seguimiento de si existen herramientas o sistemas	Clubes con canales de denuncia visibles.
Resultado	Hace seguimiento de si el cambio se experimenta	Niños, niñas y adolescentes que informan de que saben dónde pedir ayuda.

Tabla 5. Tabla de indicadores

Los indicadores relacionados con la transversalización de género y LGBTQI deben combinar dimensiones de proceso, producto y resultado. Los indicadores de proceso son necesarios para hacer seguimiento de si se están produciendo pasos clave de implementación, como la proporción de profesionales y entrenadores/as que reciben formación sobre violencia de género y LGBTQI-fóbica, el número de clubes que revisan o adoptan procedimientos de protección que abordan explícitamente la discriminación vinculada a la identidad y la expresión de género, o el número de materiales adaptados a la infancia que incorporan contenido de protección inclusiva. Los indicadores de producto deben evaluar después si las estructuras y herramientas relevantes existen y funcionan, por ejemplo, si los canales de denuncia están disponibles de forma visible, si existen puntos focales de protección designados y si los clubes pueden demostrar que sus códigos de conducta, orientación y materiales de comunicación reflejan los estándares del proyecto de protección con perspectiva de género e inclusiva con las personas LGBTQI. Esta lógica es coherente con la orientación de UNICEF según la cual la igualdad de género debe integrarse en el “alcance del análisis y los indicadores”, y los métodos de recogida y análisis de datos deben ser sensibles al género y a los derechos humanos, incluidos los derechos de la infancia. (UNICEF, 2021).

Los indicadores de resultado son igualmente importantes porque el proyecto no debe monitorizar solo si existen herramientas, sino si son fiables, accesibles y significativas para niños, niñas y adolescentes. Por este motivo, los resultados esperados deben incluir cambios en el conocimiento que la infancia tiene de sus derechos y opciones de denuncia, cambios en la confianza de profesionales para identificar y responder a preocupaciones de protección relacionadas con el género y las personas LGBTQI, y cambios en las percepciones infantiles de seguridad, inclusión y respeto dentro de los entornos de club. También es recomendable incluir indicadores relacionados con la confianza para pedir ayuda, el conocimiento de personas adultas de confianza y la percepción de niños, niñas y adolescentes de que el comportamiento discriminatorio o humillante se toma en serio. De acuerdo con las Salvaguardas Internacionales, las opiniones de la infancia deben considerarse en el diseño, la implementación y la evaluación de estas salvaguardas para que el seguimiento no dependa solo de percepciones adultas de mejora. (International Safeguards for Children in Sport, 2021). El proyecto debe distinguir entre indicadores básicos requeridos en todos los

contextos de implementación e indicadores opcionales de aprendizaje que puedan adaptarse a realidades nacionales, de club o de piloto.

Un punto adicional es que los resultados esperados deben interpretarse con cuidado. En el trabajo de protección, un aumento de las preocupaciones denunciadas no indica automáticamente que las condiciones hayan empeorado; también puede sugerir mayor conciencia, más confianza en los mecanismos de denuncia o mejor acceso al apoyo. Por este motivo, el seguimiento debe leer los datos de denuncia junto con datos de percepción, finalización de formación, retroalimentación cualitativa y evidencia sobre la gestión de casos. Un marco de seguimiento técnicamente robusto combinará por tanto indicadores cuantitativos con evidencias cualitativas de niños, niñas, adolescentes, familias, profesionales y clubes, permitiendo al proyecto distinguir entre cumplimiento formal y cambio significativo en la práctica cotidiana. Esto es coherente con enfoques de programación basados en evidencia y adaptativos que utilizan el seguimiento y el aprendizaje no solo para registrar productos, sino para evaluar avances, identificar retos y mejorar la eficacia.

5.2. Requisitos de recogida de datos desagregados

El sistema de seguimiento del proyecto debe incluir recogida de datos desagregados para que las diferentes experiencias y resultados no desaparezcan dentro de informes agregados. Como mínimo, cuando sea relevante y viable, el proyecto debe procurar desagregar los datos por sexo o género según corresponda en el contexto, grupo de edad, situación de discapacidad, país, tipo de actor y, cuando sea relevante, rol dentro del club. La orientación de UNICEF sobre evaluación sensible al género se refiere explícitamente a la desagregación de datos por género, edad y grupos de discapacidad, así como por grupos socialmente excluidos, mientras que ONU Mujeres señala que captar desigualdades interseccionales requiere desagregación por sexo, edad y otras características relevantes, incluidas discapacidad, clase, ubicación, educación y situación migratoria. (UNICEF, 2021)

Al mismo tiempo, la desagregación en este ámbito debe ser proporcionada y sensible. La información sobre orientación sexual e identidad de género puede ser muy sensible, y la Oficina del Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Derechos Humanos ha subrayado que la recogida de estos datos plantea preocupaciones relativas a “privacidad, identidad, autodeterminación y seguridad”, especialmente porque el estigma puede amplificar los daños causados por la revelación o el uso indebido. Por este motivo, el proyecto no debe asumir que la recogida directa de datos identificables sobre orientación sexual o identidad de género sea siempre necesaria, apropiada o segura. (OHCHR, 2019). Los datos directos sobre la orientación sexual o la identidad de género de niños, niñas y adolescentes no deben recogerse por defecto. Solo deben recogerse cuando exista una finalidad clara de protección o seguimiento, cuando la participación sea voluntaria, cuando sea posible el anonimato o la agregación y cuando el proyecto pueda garantizar una gestión segura, acceso restringido y no divulgación.

En términos prácticos, esto significa que el proyecto debe adoptar un enfoque de minimización de datos. Cuando sea posible, el seguimiento debe priorizar datos anonimizados y agregados, autoidentificación voluntaria y preguntas basadas en experiencias o percepciones en lugar de una revelación directa de identidad. En muchos casos, será más seguro y útil preguntar si niños, niñas y adolescentes han presenciado o experimentado exclusión, lenguaje humillante, falta de privacidad, miedo en espacios de vestuario o incertidumbre sobre en quién confiar, en lugar de exigirles que se clasifiquen en categorías de identidad. Las decisiones sobre qué recoger deben estar también informadas por el uso probable de los datos, el nivel de riesgo implicado y la medida en que la recogida sea realmente necesaria para mejorar la práctica de protección. Esto es coherente con enfoques de derechos de la infancia y derechos humanos sobre generación de evidencias que enfatizan la relevancia, la proporcionalidad y la participación de grupos marginados en decidir qué datos importan. Alternativas más seguras pueden incluir preguntar a niños, niñas y adolescentes si han presenciado o experimentado lenguaje discriminatorio, si se sienten respetados, si saben dónde buscar ayuda, si los espacios de cambio se sienten seguros o si confían en que las personas adultas respondan adecuadamente.

5.3. Salvaguardas: ética, confidencialidad y no hacer daño

Todas las actividades de seguimiento, consulta y recogida de datos vinculadas a esta evaluación deben guiarse por principios de ética, confidencialidad y no hacer daño. Dado que el proyecto trata con niños, niñas y adolescentes, violencia, discriminación y cuestiones potencialmente sensibles relacionadas con la identidad y la expresión de género, la generación de evidencias debe tratarse como una actividad de protección en sí misma. La política de protección de UNICEF enfatiza un enfoque proactivo para prevenir y gestionar riesgos de daño, y la orientación ética de UNICEF deja claro que la recogida de datos con infancia o datos secundarios sensibles debe cumplir estándares éticos elevados. (UNICEF, 2025; UNICEF, 2021).

En términos operativos, esto significa que la participación en actividades de retroalimentación o seguimiento debe ser voluntaria, adecuada a la edad y basada en información clara sobre finalidad, confidencialidad y seguimiento. Debe explicarse a niños, niñas y adolescentes, en un lenguaje que puedan comprender, qué información se recoge, por qué se recoge, quién tendrá acceso a ella y cuáles son los límites de la confidencialidad. Este último punto es especialmente importante cuando una revelación puede activar una denuncia obligatoria o una escalada de protección. La orientación reciente de UNICEF Innocenti sobre investigación de temas sensibles con infancia subraya la necesidad de un plan claro de gestión de datos que reconozca cualquier limitación de la confidencialidad derivada de la denuncia obligatoria o de la revelación de daño inminente. También destaca la importancia de comprender el contexto legal y político local sobre consentimiento, asentimiento, intercambio de datos y cualquier ley o práctica que pueda aumentar los riesgos para determinados grupos, incluidos jóvenes LGBTQI+. (UNICEF, 2025). Ninguna actividad de seguimiento o consulta con niños, niñas y adolescentes debe realizarse salvo que

quienes la faciliten sepan cómo responder si un niño, niña o adolescente revela daño, malestar, miedo o riesgo inmediato durante la actividad.

Por tanto, las salvaguardas de confidencialidad deben incluir minimización de datos, acceso restringido a información identificable, almacenamiento seguro, normas claras de conservación y eliminación, y separación de los datos de seguimiento respecto a identificadores personales innecesarios siempre que sea posible. Se requiere especial cautela en relación con la identidad de género, la orientación sexual y las experiencias de discriminación de niños, niñas y adolescentes, ya que una gestión descuidada de esta información puede exponerlos a salida del armario no consentida, estigma, represalias o más exclusión. El proyecto también debe garantizar que el personal de seguimiento, las personas facilitadoras y los puntos focales de protección estén formados para responder adecuadamente si niños, niñas y adolescentes revelan daño durante procesos de recogida de evidencias. La orientación ética de UNICEF sobre información centrada en la infancia también enfatiza que la dignidad, la privacidad y la protección frente al daño y las represalias deben prevalecer sobre los objetivos de incidencia o comunicación. (UNICEF, n.d.).

Las medidas de protección de datos deben incluir almacenamiento seguro, acceso restringido, periodos claros de conservación, anonimización cuando sea posible, seudonimización cuando sea necesario, procedimientos seguros de eliminación y normas claras sobre quién puede acceder a información identificable.

Por último, el principio de no hacer daño exige que la recogida de datos solo se lleve a cabo cuando exista una capacidad realista para responder de forma segura a lo que pueda revelarse. La identificación de riesgos sin seguimiento seguro puede socavar la confianza y crear nuevos daños. Por este motivo, los planes de seguimiento deben estar vinculados a canales de derivación, procedimientos de protección y responsabilidades designadas para la escalada de casos, al tiempo que deben permitir ajustes rápidos si la implementación revela riesgos imprevistos o debilidades en los sistemas de respuesta. La orientación de UNICEF sobre investigación sensible con infancia recomienda específicamente responsabilidades claras de seguimiento y mecanismos de supervisión para que las preocupaciones puedan registrarse y los protocolos ajustarse rápidamente cuando sea necesario. (UNICEF, 2025).

5.4. Uso de los hallazgos para el seguimiento y la mejora del proyecto

Los hallazgos generados mediante esta evaluación y el sistema de seguimiento relacionado deben utilizarse como una fuente viva de evidencia para la gestión del proyecto, la garantía de calidad y la mejora de la implementación. No deben tratarse únicamente como material de cumplimiento para los entregables. La orientación de UNICEF sobre seguimiento, evaluación y aprendizaje describe las funciones de MEL como centrales para una “programación basada en evidencia, equitativa y adaptativa”, mientras que la orientación de revisión anual vincula explícitamente la revisión periódica con la evaluación de avances, la identificación de retos y la mejora de la eficacia de los programas. En el contexto de 360 Safe Play, esto significa que la

evidencia sobre protección relacionada con el género y las personas LGBTQI debe revisarse de forma rutinaria y traducirse en medidas correctivas o de fortalecimiento durante la implementación, y no solo al final del proyecto. (UNICEF, 2025).

Los hallazgos deben utilizarse mediante un ciclo sencillo de aprendizaje:

1. recoger evidencias de la formación, los materiales, los sistemas de denuncia y la retroalimentación de niños, niñas, adolescentes y familias;
2. revisar los hallazgos internamente;
3. identificar brechas de protección, inclusión o implementación;
4. adaptar la formación, los materiales, los canales de denuncia o el apoyo a los clubes;
5. documentar los cambios realizados;
6. revisar de nuevo durante el siguiente ciclo de seguimiento.

En términos prácticos, los hallazgos del proyecto deben alimentar al menos cuatro bucles de mejora. En primer lugar, deben orientar el refinamiento del contenido de la formación, por ejemplo, identificando brechas recurrentes en la confianza de entrenadores/as o malentendidos recurrentes sobre confidencialidad, discriminación o daño entre iguales. En segundo lugar, deben guiar la revisión de materiales adaptados a la infancia y productos de comunicación cuando la retroalimentación de niños, niñas y adolescentes sugiera que los mensajes son poco claros, demasiado centrados en personas adultas o insuficientemente inclusivos. En tercer lugar, deben apoyar el fortalecimiento de los canales de denuncia cuando las preocupaciones sigan estando infradenunciadas, mal comprendidas o insuficientemente fiables. En cuarto lugar, deben informar el apoyo a nivel nacional y de socios, ayudando al consorcio a identificar dónde algunos clubes o contextos requieren acompañamiento más específico para cumplir los estándares de protección del proyecto. La lógica de autoevaluación de las Salvaguardas Internacionales es útil aquí porque enmarca el seguimiento como una forma de identificar fortalezas y áreas en las que las organizaciones pueden mejorar.

Un requisito adicional es que los hallazgos deben discutirse de maneras que preserven las voces de niños, niñas y adolescentes sin comprometer su seguridad. Las Salvaguardas Internacionales enfatizan que implicar a la infancia en el diseño, la implementación y la evaluación de las salvaguardas ayuda a garantizar que estas medidas sean significativas y promueve una cultura en la que personas adultas e infancia valoran lo que niños, niñas y adolescentes tienen que decir. Para 360 Safe Play, esto sugiere que el seguimiento del proyecto debe incluir retroalimentación infantil no solo como datos brutos, sino como parte de la interpretación de hallazgos y de la definición de prioridades de mejora. Esto ayudará a garantizar que el seguimiento no se vuelva excesivamente técnico o dirigido por personas adultas, y que las dimensiones de género y LGBTQI de la seguridad sigan siendo visibles en la práctica. (International Safeguards for Children in Sport, 2021).

En conjunto, el valor técnico de esta evaluación reside en su capacidad para fortalecer tanto el aprendizaje como la rendición de cuentas del proyecto. Al integrar indicadores específicos, desagregación proporcionada, salvaguardas éticas sólidas y procesos estructurados de revisión, el proyecto puede garantizar que la protección con perspectiva de género e inclusiva con las personas LGBTQI se monitorice como parte de la calidad de implementación, y no como un añadido temático aislado. Esta es también la manera más efectiva de asegurar que los hallazgos de la evaluación sigan orientando la toma de decisiones, la adaptación y la transferibilidad en los distintos contextos en los que se implementa el proyecto.

6. Conclusiones y recomendaciones prioritarias

6.1. Evaluación general

Esta Evaluación de impacto sobre infancia, género y LGBTQI confirma que el proyecto 360 Safe Play está bien posicionado para abordar una dimensión relevante y a menudo insuficientemente reconocida de la violencia contra niños, niñas y adolescentes en el deporte de base. El análisis muestra que los riesgos vinculados a las normas de género, la heteronormatividad y la discriminación basada en la identidad o expresión de género no son cuestiones periféricas, sino preocupaciones estructurales de protección que pueden configurar las experiencias cotidianas de participación, confianza, revelación/ expresión y protección de la infancia. En el deporte de base, estos riesgos suelen estar integrados en culturas ordinarias de club, dinámicas informales entre iguales, relaciones de autoridad adulta y sistemas organizativos débiles, en lugar de aparecer solo a través de incidentes excepcionales. Por este motivo, una perspectiva con enfoque de género e inclusiva con las personas LGBTQI es necesaria si el proyecto quiere alcanzar su objetivo de crear entornos deportivos más seguros para todos los niños, niñas y adolescentes.

La evaluación también confirma que estos riesgos no afectan a todos los niños, niñas y adolescentes por igual. Las niñas pueden estar expuestas a una legitimidad disminuida, escrutinio corporal y formas de violencia de género que socavan tanto la seguridad como la participación. Los niños pueden verse afectados por expectativas hipermasculinas que normalizan la agresión, desalientan la expresión emocional y dificultan la búsqueda de ayuda. Los niños, niñas y adolescentes LGBTQI y con expresiones de género no normativas pueden enfrentar algunos de los riesgos más agudos, especialmente cuando normas binarias rígidas, lenguaje hostil, falta de privacidad y respuestas adultas débiles se combinan para hacer que los espacios deportivos se sientan inseguros o excluyentes. Estos impactos pueden intensificarse además por discapacidad, vulnerabilidad socioeconómica, origen migrante, contexto familiar u otros factores interseccionales. Esto confirma la importancia de tratar las cuestiones de género y LGBTQI no como añadidos temáticos separados, sino como elementos transversales de la práctica de protección infantil.

Desde una perspectiva de implementación, el proyecto ya contiene puntos de entrada sólidos para este trabajo de transversalización. Su enfoque multidimensional,

orientación centrada en la infancia, atención a la sensibilización, prevención, detección temprana, denuncia y prácticas restaurativas entre iguales, y su énfasis en herramientas prácticas para clubes y asociaciones proporcionan un marco adecuado para integrar estas perspectivas de manera significativa. Al mismo tiempo, la evaluación muestra que la transversalización efectiva dependerá de cuán explícita y coherentemente se integren las consideraciones de género y LGBTQI en toda la acción. Un modelo de protección formalmente neutral probablemente no será suficiente si no nombra y aborda las formas específicas de exclusión, violencia y silencio vinculadas a la identidad de género, la expresión de género y las normas heteronormativas en el deporte.

En conjunto, la evaluación es positiva pero condicional. El modelo 360 Safe Play tiene un claro potencial para contribuir a entornos de deporte de base más seguros e inclusivos, pero este potencial solo se realizará plenamente si las consideraciones de género y LGBTQI se integran como requisitos operativos de protección y no se tratan solo como referencias temáticas. Esto significa que deben ser visibles en herramientas, formación, canales de denuncia, indicadores de seguimiento, estándares de comunicación y orientación para la implementación por parte de los socios. En este sentido, igualdad y protección deben tratarse como dimensiones mutuamente reforzadoras de la calidad del proyecto, y no como objetivos paralelos.

6.2. Acciones prioritarias para un deporte de base más seguro e inclusivo

A partir del análisis desarrollado en este informe, se recomiendan las siguientes acciones prioritarias.

Prioridades inmediatas

1. Finalizar una terminología común y un glosario multilingüe sobre protección, identidad de género, expresión de género, revelación/ expresión, denuncia y confidencialidad.
2. Integrar explícitamente la violencia de género y LGBTQI-fóbica en los contenidos de formación, materiales adaptados a la infancia y orientación sobre denuncia.
3. Definir estándares mínimos de confidencialidad y denuncia, incluidas salvaguardas para prevenir la salida del armario no consentida, el estigma o las represalias.
4. Establecer un marco mínimo de seguimiento con indicadores básicos sobre formación, denuncia, conocimiento infantil, percepción de seguridad y gestión de casos.

Prioridades de implementación

5. Adaptar los materiales adaptados a la infancia por edad, lengua, discapacidad y necesidades de comunicación.
6. Formar a los puntos focales de protección en respuesta a casos, confidencialidad, derivación y documentación.

7. Garantizar que las prácticas restaurativas se utilicen solo después de una evaluación de riesgo de protección y nunca en casos de abuso por parte de personas adultas, daño sexual, coerción, intimidación grave o riesgo continuo.
8. Proporcionar apoyo adicional a los clubes de deporte de base con capacidad limitada de protección.

Prioridades de seguimiento y aprendizaje

9. Hacer seguimiento de las percepciones de niños, niñas y adolescentes sobre seguridad, respeto, pertenencia y confianza en los canales de denuncia.
10. Utilizar datos desagregados de forma segura y evitar recoger datos sobre orientación sexual o identidad de género de niños, niñas y adolescentes salvo que sea claramente necesario, voluntario, proporcionado y seguro.
11. Revisar los hallazgos durante la implementación, no solo al final del proyecto.
12. Ajustar la formación, los materiales, los sistemas de denuncia y el apoyo a los clubes sobre la base de evidencias de seguimiento y retroalimentación de niños, niñas, adolescentes, familias y profesionales.

En conjunto, estas acciones prioritarias sugieren que un deporte de base más seguro e inclusivo depende no solo de la existencia de herramientas de protección, sino de la calidad y la inclusividad de su implementación. La contribución de esta evaluación consiste, por tanto, en aclarar dónde puede el proyecto 360 Safe Play fortalecer más eficazmente su enfoque para que la prevención, la detección, la respuesta y la participación sean genuinamente accesibles para todos los niños, niñas y adolescentes, incluidos quienes corren mayor riesgo de exclusión, silencio o protección desigual.

Referencias

- Alonso-Rodríguez, I., Pérez-Jorge, D., Pérez-Pérez, I., & Olmos-Raya, E. (2025). Restorative practices in reducing school violence: A systematic review of positive impacts on emotional wellbeing. *Frontiers in Education*, 10, Article 1520137. <https://doi.org/10.3389/feduc.2025.1520137>
- Chan, A. S. W., Choong, A., Phang, K. C., Leung, L. M., Tang, P. M. K., & Yan, E. (2024). Societal discrimination and mental health among transgender athletes: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*, 12, Article 24. <https://doi.org/10.1186/s40359-023-01493-9>
- Council of Europe. (s.f.). *Educational programmes and materials*. *Child Safeguarding in Sport*. <https://pjp-eu.coe.int/en/web/pss/educational-programmes-materials>
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- Denison, E., Faulkner, N., O'Brien, K. S., Jeanes, R., & Canning, M. (2023). Effectiveness of an educational intervention targeting homophobic language use

- by young male athletes: A cluster randomised controlled trial. *British Journal of Sports Medicine*, 57(9), 515–520. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2022-106429>
- Elipe-Lorenzo, P., Diez-Fernández, P., Ruibal-Lista, B., & López-García, S. (2025). Barriers faced by people with disabilities in mainstream sports: A systematic review. *Frontiers in Sports and Active Living*, 7, Article 1520962. <https://doi.org/10.3389/fspor.2025.1520962>
- European Commission. (2016). *Study on gender-based violence in sport*. Publications Office of the European Union. https://sport.ec.europa.eu/sites/default/files/gender-based-violence-sport-study-2016_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024a). *EU LGBTIQ Survey III: Key findings report*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-lgbtiq-equality_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024b). *Violence against women survey: Key findings*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/eu-gender-based-violence-survey-key-results.pdf
- FIFA. (2019). *Child safeguarding toolkit for member associations*. <https://www.icmec.org/wp-content/uploads/2019/12/toolkit-fifa-guardians.pdf>
- Greenspan, S. B., Griffith, C., & Watson, R. J. (2019). LGBTQ+ youth's experiences and engagement in physical activity: A comprehensive content analysis. *Adolescent Research Review*, 4, 169–185. <https://doi.org/10.1007/s40894-019-00110-4>
- IGLYO. (2025). *From the sidelines to the playing field: LGBTQI youth perspectives on inclusion in school and community sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021a). *A guide for organisations working in sport in a governance capacity*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021b). *International safeguards for children in sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021c). *International safeguards for children in sport self-audit*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (n.d.). *International safeguards for children in sport*. Safe in Sport. <https://safeinsport.org/wp-content/uploads/2021/11/International-Safeguards-for-Children-in-Sport-English.pdf>

- Lodi, E., Perrella, L., Lepri, G. L., Scarpa, M. L., & Patrizi, P. (2022). Use of restorative justice and restorative practices at school: A systematic literature review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), Article 96. <https://doi.org/10.3390/ijerph19010096>
- Magrath, R., & Anderson, E. (2022). Sport, masculinities, and heteronormativity. A L. A. Wenner (Ed.), *The Oxford handbook of sport and society* (pp. 889–906). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780197519011.013.47>
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M., Blauwet, C., Carska-Sheppard, A., Fasting, K., Kirby, S., Leahy, T., Marks, S., Martin, K., Starr, K., Tiivas, A., & Budgett, R. (2016). International Olympic Committee consensus statement: Harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2016-096121>
- Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. (2019, 14 de mayo). *Report on data collection and management*.
- Pape, M., Schoch, L., & Carter-Francique, A. (2023). Editorial: Thinking and doing intersectionality in sociology of sport. *Frontiers in Sports and Active Living*, 5, Article 1212457. <https://doi.org/10.3389/fspor.2023.1212457>
- Rhind, D. J. A., Owusu-Sekyere, F., & Hills, L. (2022). Safeguarding culture: Towards a new approach to preventing child maltreatment in sport. *Sport Management Review*, 25(2), 300–322. <https://doi.org/10.1080/14413523.2021.1930951>
- Roberts, C.-M., & Quesnel, D. A. (2023). The psychology of female sport performance from a gender perspective. A J. J. Robert-McComb, M. Zumwalt, & M. Fernández-del-Valle (Eds.), *The active female* (pp. 55–67). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-15485-0_3
- Rubin, G. S. (1984). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In C. Vance (Ed.), *Pleasure and danger: Exploring female sexuality* (pp. 267–319). Routledge.
- Safe Sport International. (2014). *International Safeguards for Children in Sport*. <https://www.safesportinternational.com/standards/international-safeguards-for-children-in-sport/>
- Tandon, P. S., Kroshus, E., Olsen, K., Garrett, K., Qu, P., & McCleery, J. (2021). Socioeconomic inequities in youth participation in physical activity and sports. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(13), Article 6946. <https://doi.org/10.3390/ijerph18136946>

- UN Women. (2020). *Integrate intersecting inequalities to leave no one behind*. <https://data.unwomen.org/features/integrate-intersecting-inequalities-leave-no-one-behind>
- UN Women, UNESCO, & Spotlight Initiative. (2023). *Tackling violence against women and girls in sport: A handbook for policy makers and sports practitioners*. United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women; United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. https://knowledge.unwomen.org/sites/default/files/2023-07/3343_unwomen_unesco_vawg_handbook_6a_singlepage.pdf
- UNICEF. (2026). *Child safeguarding toolkit for business* (ed. 2026). <https://www.unicef.org/childrightsandbusiness/media/1681/file/Child-Safeguarding-Toolkit-2026.pdf>
- UNICEF. (2021). *Gender transformative education: Reimagining education for a more just and inclusive world*. United Nations Children's Fund. <https://www.unicef.org/media/113166/file/GenderTransformativeEducation.pdf>
- UNICEF. (s.f.-a). *Delivering results for children through evidence: UNICEF's Evaluation policy and practice*. <https://www.unicef.org/evaluation/policy-and-practice>
- UNICEF. (s.f.-b). *Ethical reporting guidelines*. <https://www.unicef.org/media/reporting-guidelines>
- UNICEF. (2025, january). *Researching sensitive topics involving children*. <https://www.unicef.org/innocenti/media/10406/file/UNICEF-Innocenti-EthicsOutcomesPaper-2025.pdf>
- United Nations Children's Fund. (2019, septiembre). *UNICEF guidance on gender integration in evaluation*.
- United Nations Children's Fund. (2025a, 6 de juny). *UNICEF policy on safeguarding*.
- United Nations Children's Fund. (2025b, 11 de juny). *Annual review guidance*.
- viaSport. (2023a). *LGBTQI2S resource: Creating inclusive environments*. https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Creating_Inclusive_Environments.pdf
- viaSport. (2023b). *LGBTQI2S resource: Inclusion in sport coaching resource*. https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Inclusion_in_Sport_Coaching_Resource_05-26.pdf
- Willson, E., & Kerr, G. (2023). Gender-based violence in girls' sports. *Adolescents*, 3(2), 278–289. <https://doi.org/10.3390/adolescents3020020>

Yogyakarta Principles plus 10. (2017). *Additional principles and state obligations on the application of international human rights law in relation to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics to complement the Yogyakarta Principles*. <https://yogyakartaprinciples.org/>

Anexo 1. Indicadores y puntos de seguimiento sugeridos

Este anexo ofrece un conjunto práctico de indicadores y puntos de seguimiento sugeridos para apoyar la implementación de la Evaluación de impacto sobre infancia, género y LGBTQI dentro del proyecto 360 Safe Play. La lista es indicativa y debe leerse como una herramienta de apoyo para la alineación con el Marco Lógico del proyecto, el Plan de Garantía de Calidad y las realidades de implementación a escala nacional. Es recomendable combinar indicadores cuantitativos y cualitativos para que el seguimiento capte no solo si existen herramientas y procedimientos, sino también si se comprenden, son fiables y se utilizan en la práctica.

Para apoyar la implementación, los indicadores se dividen en tres niveles: indicadores básicos, indicadores recomendados e indicadores opcionales de aprendizaje. Los indicadores básicos deben monitorizarse en todo el proyecto, los indicadores recomendados deben utilizarse cuando sea viable y los indicadores opcionales pueden apoyar la adaptación local o un aprendizaje más profundo.

A. Formación para profesionales y entrenadores/as

Área	Indicador sugerido	Categoría	MoV	Frecuencia
Cobertura de la formación	Número y % de entrenadores/as/profesionales formados/as	Básico	Registros de asistencia	Por ciclo de formación
Calidad del contenido	La formación incluye contenido sobre género, LGBTQI, confidencialidad y respuesta	Básico	Agenda/materiales de formación	Por ciclo de formación
Resultados de aprendizaje	% de participantes que informan de una mejora de conocimientos/confianza	Recomendado	Formularios pre/post formación	Por ciclo de formación
Aplicación práctica	Número y % de clubes que introducen o revisan medidas de protección, denuncia o inclusión después de la formación	Recomendado	Encuesta/entrevistas de seguimiento	Intermedio/final

B. Materiales adaptados a la infancia

Área	Indicador sugerido	Categoría	MoV	Frecuencia
Disponibilidad	Número de materiales adaptados a la infancia producidos	Básico	Registros del proyecto	Periódica
Calidad de la inclusión	Los materiales incluyen referencias claras a seguridad, discriminación y rutas de apoyo	Básico	Revisión de contenido	Antes de la difusión

Accesibilidad	Materiales adaptados a la edad, lengua y necesidades de inclusión	Básico	Lista de verificación interna	Antes de la difusión
Utilidad	% de niños, niñas y adolescentes que indican que los materiales son comprensibles y útiles	Recomendado	Retroalimentación infantil	Periódica

C. Mecanismos de alerta temprana y denuncia

Área	Indicador sugerido	Categoría	MoV	Frecuencia
Visibilidad	Número y % de clubes con canales de denuncia y puntos focales visibles	Básico	Lista de verificación del club	Periódica
Accesibilidad	% de niños, niñas, adolescentes/familias capaces de identificar al menos un canal de denuncia	Básico	Encuestas/grupos focales	Intermedio/final
Uso	Número de preocupaciones planteadas a través de los canales disponibles	Básico	Registros de protección	Intermedio/final
Confianza	% de niños, niñas y adolescentes que informan de que sabrían qué hacer si se sintieran inseguros/as	Básico	Encuesta infantil	Intermedio/final
Calidad de la respuesta	% de niños, niñas, adolescentes/familias que informan de que las preocupaciones de protección se gestionaron de forma clara, respetuosa y adecuada	Recomendado	Lista de verificación del club	Periódica

Nota de interpretación: un aumento de las preocupaciones denunciadas puede indicar mayor confianza y mejor conciencia, no solo mayor incidencia.

D. Prácticas restaurativas entre iguales

Área	Indicador sugerido	Categoría	MoV	Frecuencia
Disponibilidad	Número y % de clubes/facilitadores/as formados/as para aplicar enfoques restaurativos	Básico	Registros de formación	Periódica
Uso apropiado	Número de casos de daño entre iguales evaluados y, cuando corresponde, abordados de forma restaurativa	Recomendado	Revisión de casos	Periódica

Beneficio percibido	% de participantes que informan de una mejora en la comprensión, la rendición de cuentas o el clima de equipo	Aprendizaje opcional	Formularios de retroalimentación	Después de la actividad
Límite de protección	Número de casos graves no redirigidos a procesos restaurativos inapropiados	Básico	Revisión interna	Periódica

E. Productos de comunicación e incidencia

Área	Indicador sugerido	Categoría	MoV	Frecuencia
Contenido explícito	Número y % de productos de comunicación que abordan explícitamente sexismo, homofobia, bifobia, transfobia o exclusión de género	Básico	Revisión de contenido	Periódica
Representación segura	Número y % de productos revisados conforme a estándares de privacidad y protección	Básico	Lista de verificación editorial	Antes de la publicación
Alcance	Número de actores/clubes/participantes alcanzados	Básico	Registros de difusión	Periódica
Utilidad percibida	% de actores que informan de una mayor claridad sobre derechos, seguridad e inclusión	Recomendado	Formularios de retroalimentación	Intermedio/final

F. Indicadores transversales centrados en la infancia

Los indicadores transversales sugeridos incluyen:

Indicador sugerido	Categoría
% de niños, niñas y adolescentes que dicen sentirse seguros/as en su entorno deportivo	Básico
% de niños, niñas y adolescentes que conocen al menos una persona adulta de confianza con la que podrían hablar	Básico
% de niños, niñas y adolescentes que consideran que el comportamiento humillante o discriminatorio se toma en serio en su club	Básico
% de niños, niñas y adolescentes que se sienten respetados/as independientemente de su expresión de género o diferencia percibida	Básico

retroalimentación cualitativa de niños, niñas y adolescentes sobre si los entornos deportivos se sienten más inclusivos y fiables con el tiempo	Recomendado
---	-------------

G. Desagregación mínima a considerar

Cuando sea relevante, seguro y viable, los datos deben desagregarse por:

Indicador sugerido	Categoría
país	Básico
rol de la persona encuestada	Básico
grupo de edad	Básico
sexo/género, cuando corresponda	Recomendado
situación de discapacidad	Recomendado
tipo de actor	Básico
club o contexto de implementación	Básico

La recogida directa de datos sobre orientación sexual o identidad de género solo debe realizarse cuando esté claramente justificada y sea voluntaria, proporcionada y segura.

Anexo 2. Lista de verificación de protección y confidencialidad

Esta lista de verificación está pensada como una herramienta práctica de apoyo para socios del proyecto, facilitadores/as, formadores/as, puntos focales de protección y otro personal implicado en actividades de implementación, consulta, seguimiento o comunicación. Puede utilizarse antes, durante y después de actividades con niños, niñas y adolescentes.

A. Antes de la actividad

Pregunta	Sí/No	Notas
¿La actividad es necesaria y proporcionada?		
¿Se ha realizado una revisión de riesgos de protección?		
¿Están claros los roles y responsabilidades?		
¿Existe una persona de contacto de protección designada?		
¿Existe un canal de derivación conocido si se revela una preocupación?		
¿Se han considerado las necesidades de accesibilidad e inclusión?		
¿Se han considerado los riesgos vinculados al género, la expresión de género y la discriminación relacionada con las personas LGBTQI?		

B. Participación infantil

Pregunta	Sí/No	Notas
¿Se ha informado a niños, niñas y adolescentes en un lenguaje adecuado a su edad sobre la actividad?		
¿La participación es voluntaria?		
¿Pueden niños, niñas y adolescentes saltarse preguntas, hacer una pausa o dejar de participar?		
¿Se han explicado claramente los límites de la confidencialidad?		
¿Existen formas seguras y privadas de plantear preocupaciones?		
¿Se protege a niños, niñas y adolescentes frente a la presión para revelar información relacionada con su identidad?		

C. Datos y confidencialidad

Pregunta	Sí/No	Notas
¿Se recoge solo la información necesaria?		
¿Las preguntas relacionadas con la identidad son estrictamente necesarias y voluntarias?		
¿Se evitan los datos identificables cuando no son esenciales?		
¿Los registros se almacenan de forma segura?		

¿El acceso está limitado a personas autorizadas?		
¿Están claras las normas de conservación y eliminación?		
¿La información personal se comparte solo según el principio de necesidad de conocimiento?		

D. Seguridad durante la implementación

Pregunta	Sí/No	Notas
¿Hay personal formado disponible para responder a malestar o revelaciones/ expresiones?		
¿Hay opciones de apoyo disponibles si un niño, niña o adolescente se altera?		
¿Las herramientas digitales y los espacios en línea se moderan de forma segura?		
¿Se protegen la privacidad y la dignidad durante toda la actividad?		
¿Las medidas previstas son seguras para niños, niñas y adolescentes que ya pueden sentirse excluidos o atacados?		

E. Seguimiento

Pregunta	Sí/No	Notas
¿Se recogió retroalimentación de niños, niñas, adolescentes y/o familias después de la actividad?		
¿Existe un proceso para documentar y escalar preocupaciones?		
¿Las preocupaciones se siguen de forma rápida y adecuada?		
¿Se informa al niño, niña o adolescente, según corresponda, sobre lo que sucede después?		
¿Se ha evaluado la necesidad de derivación a servicios externos?		
¿Se ha revisado la actividad posteriormente para extraer aprendizajes?		

Condiciones mínimas

1. Ninguna actividad debe llevarse a cabo salvo que existan las siguientes condiciones mínimas:
2. un punto focal de protección claro;
3. un canal de respuesta conocido;
4. medidas de confidencialidad viables;
5. ningún riesgo evitable de daño, salida del armario no consentida o represalias.

Anexo 3. Nota sobre la implementación multilingüe (EN, CA, ES, BG, IT)

Esta nota proporciona orientación básica para la implementación multilingüe del proyecto 360 Safe Play en inglés, catalán, español, búlgaro e italiano.

1. Principio general

La implementación multilingüe debe buscar equivalencia de significado, y no solo traducción literal. Esto es especialmente importante para términos relacionados con protección, confidencialidad, denuncia, revelación/ expresión, identidad de género, expresión de género, discriminación y prácticas restaurativas.

2. Por qué es importante

- La calidad lingüística afecta a:
- la comprensión de sus derechos por parte de niños, niñas y adolescentes;
- la usabilidad de los canales de denuncia;
- la claridad del contenido de formación;
- la coherencia de los mensajes de protección;
- la inclusividad de los materiales de comunicación.

Una traducción deficiente o incoherente puede debilitar tanto la protección como la inclusión.

3. Requisitos mínimos del proyecto

- El proyecto debe garantizar que:
- los materiales básicos estén disponibles en las lenguas relevantes del proyecto;
- los materiales dirigidos a la infancia se adapten, no solo se traduzcan;
- la información sobre denuncia sea comprensible para niños, niñas, adolescentes y familias;
- los términos clave se utilicen de forma coherente en todas las lenguas;
- la terminología sensible se revise para evitar formulaciones obsoletas o estigmatizantes.

4. Pasos prácticos recomendados

a. Versiones fuente maestras

Utilizar una versión fuente acordada para cada documento básico antes de la traducción.

b. Glosario compartido

Mantener un glosario común en EN, CA, ES, BG e IT para términos clave como:

- protección;
- protección infantil;
- confidencialidad;

- revelación/ expresió;
- canales de denuncia;
- identidad de género;
- expresió de género;
- orientación sexual;
- discriminació;
- práctica restaurativa;
- no hacer daño.

English	Catalan	Spanish	Bulgarian	Italian	Notes
Child protection	Protecció infantil	Protección infantil	Закрила на детето	Tutela/ Protezione dell'infanzia	
Confidentiality	Confidencialitat	Confidencialidad	Поверителност	Riservatezza	
Disclosure	Revelació/ Expressió	Revelación/ Expresión	Разкриване на информация / Споделяне на притеснение	Divulgazione	
Discrimination	Discriminació	Discriminación	Дискриминация	Discriminazione	
Do no harm	No fer mal	No hacer daño	Да не се вреди	Non nuocere	
Gender expression	Expressió de gènere	Expresión de género	Полово изразяване	Espressione di genere	
Gender identity	Identitat de gènere	Identidad de género	Полова идентичност	Identità di genere	
Reporting pathway	Canals de denúncia	Canales de denuncia	Механизъм за подаване на сигнали	Canali di segnalazione	
Restorative practice	Pràctica restaurativa	Práctica restaurativa	Възстановителна практика	Pratica riparativa	
Safeguarding	Protecció	Protección	Закрила	Salvaguardia	
Sexual orientation	Orientació sexual	Orientación sexual	Сексуална ориентация	Orientamento sessuale	
Trusted adult	Persona adulta de confiança	Persona adulta de confianza	Доверен възрастен	Adulto di fiducia	

c. Adaptación sensible al contexto

Adaptar la redacción a los niveles de comprensión locales y a las realidades institucionales.

d. Revisión de calidad para contenido sensible

Aplicar un paso adicional de revisión al contenido que aborde violencia, denuncia, confidencialidad, identidad de género, sexualidad o discriminación.

e. Prueba con usuarios cuando sea viable

Probar los materiales adaptados a la infancia con sus usuarios previstos, cuando sea seguro y viable.

5. Consideraciones de protección y adaptación a la infancia

Debe prestarse especial atención a si niños, niñas y adolescentes pueden comprender:

- qué es un comportamiento inseguro;
- con quién pueden hablar;
- qué significa la confidencialidad;
- qué ocurrirá después de que planteen una preocupación;
- que la protección no depende de revelar públicamente la identidad.

6. Accesibilidad e inclusión

Cuando sea relevante, la implementación multilingüe también debe considerar:

- versiones en lenguaje simplificado;
- formatos visuales;
- resúmenes adaptados a la infancia;
- formatos accesibles para niños, niñas y adolescentes con discapacidad;
- explicación oral cuando corresponda.

7. Confidencialidad en contextos multilingües

Cuando la revelación/ expresión o la denuncia se produzca entre lenguas, el proyecto debe garantizar que:

- niños, niñas y adolescentes puedan hablar en una lengua que entiendan bien;
- la interpretación no comprometa la confidencialidad;
- la información sensible se traduzca de forma precisa y neutral;
- la información relacionada con la identidad no se divulgue más ampliamente de lo necesario.

8. Seguimiento de la calidad multilingüe

Entre las preguntas útiles de revisión se incluyen:

- ¿Los materiales son comprensibles para niños, niñas, adolescentes y familias?
- ¿Algunas versiones lingüísticas son más claras que otras?
- ¿Existen malentendidos recurrentes vinculados a la terminología?
- ¿Los mensajes de protección son coherentes en todas las lenguas?
- ¿Los socios informan de dificultades con conceptos específicos?

9. Nota final

Dentro de 360 Safe Play, la implementación multilingüe debe entenderse como parte de una ejecución segura, inclusiva y equitativa. Los niños, niñas y adolescentes no pueden utilizar eficazmente las medidas de protección si estas no son accesibles desde el punto de vista lingüístico y cultural.

Avaluació de l'impacte en la infància, el gènere i el col·lectiu LGBTQI

Co-funded by
the European Union

Historial del document

Acrònim del projecte	360 Safe Play
Títol del projecte	360 Sistema Integrat de Protecció Infantil per a clubs i associacions esportives
Acord de subvenció núm.	101254575
Coordinador del projecte	FPT
Durada del projecte	24 months
Nº lliurable	1.2
Nivell de difusió	Public
Líder del lliurable	FPT
Data de venciment	14/6/2026
Paquet de treball	WP1 Project management and coordination
Líder del paquet de treball	Fundació Pere Tarrés
Beneficiaris col·laboradors	All partners
DoA	

Data	Versió	Autor	Canvis substantius
4/May/2026	v0.5	Ares Cruz Hernández	Primer esborrany
7/May/2026	V0.6	Guillem Palàs Lara Sánchez	Primera revisió i petits canvis
12/May/2026	V0.7	Aimar Rubio	Revisió de qualitat
19/May/2026	V1	Ares Cruz	Versió final

Project consortium

Resum executiu

Aquest entregable avalua com les normes de gènere, el patriarcat, l'heteronormativitat i la discriminació relacionada amb la Identitat de gènere, l'expressió de gènere i l'orientació sexual percebuda poden afectar la seguretat dels infants, la seva participació i el seu accés a la protecció en l'esport de base. Identifica els principals riscos, n'analitza l'impacte diferencial en els infants i proposa recomanacions pràctiques per integrar una protecció sensible al gènere i inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI en tot el projecte 360 Safe Play.

L'avaluació confirma que la violència basada en el gènere i la violència LGBTQI-fòbica s'han d'entendre com una qüestió de protecció, i no només com un aspecte de diversitat o inclusió. Els riscos poden aparèixer a través del llenguatge discriminatori, la humiliació corporal, l'exclusió entre iguals, espais de vestidor insegurs, relacions coercitives entre persones adultes i infants, mecanismes de denúncia febles i cultures de club que normalitzen el silenci o la humiliació.

El document conclou que el model 360 Safe Play té un fort potencial per promoure entorns esportius més segurs i inclusius, sempre que les consideracions de gènere i LGBTQI s'incorporin explícitament en la formació, els materials adaptats als infants, els mecanismes de denúncia, les pràctiques restauratives, els materials de comunicació i les eines de seguiment. Cal prestar una atenció especial a la confidencialitat, la prevenció de la revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual, la recollida segura de dades, els canals de denúncia adaptats als infants i els límits adequats de les pràctiques restauratives.

Llistat d'acrònims

Acrònim	Significa
DoA	Descripció de l'acció
GBV	Violència basada en el gènere
LGBTQI	Lesbianes, gais, bisexuals, trans, queer/en qüestionament i intersexuals
MoV	Mitjans de verificació
QA	Garantia de qualitat
WP	Paquet de treball

Índex

Historial del document.....	1
Resum executiu	2
0. Introducció	8
Finalitat i abast	8
Context i justificació del projecte	9
Objectius del document	10
Estructura del document.....	10
1. Enfocament de l'avaluació	12
1.1. Perspectiva centrada en l'infant, sensible al gènere i inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI	12
1.2. Fonts i enfocament analític	14
1.3. Garanties ètiques, de protecció i de confidencialitat	16
2. Mapatge de riscos en l'esport base.....	18
2.1. Cultures hipermasculines i ultracompetitives	21
2.2. Heteronormativitat i pràctiques excloents	22
2.3. Situacions de risc vinculades a la violència basada en el gènere i LGBTQI-fòbia	23
2.4. Factors de risc organitzatius i relacionals en els clubs esportius	25
3. Impacte en els infants	28
3.1. Impacte en les nenes	28
3.2. Impacte en els nens.....	29
3.3. Impacte en infants que no s'ajusten a les normes de gènere i infants LGBTQI	30
3.4. Consideracions interseccionals: discapacitat, vulnerabilitat socioeconòmica i altres factors	31
4. Integració transversal de les perspectives de gènere i LGBTQI en el conjunt de l'acció	34
4.1. Orientació de la formació per a professionals i entrenadors/es	34
4.2. Contingut dels materials adaptats als infants.....	35
4.3. Mecanismes d'alerta primerenca i denúncia	37
4.4. Pràctiques restauratives entre iguals	38
4.5. Materials de comunicació i incidència que aborden la identitat de gènere i l'expressió de gènere.....	39
5. Alineament tècnic i requisits de seguiment	41

5.1.	Indicadors i resultats esperats	41
5.2.	Requisits de recollida de dades desagregades.....	43
5.3.	Salvaguardes: ètica, confidencialitat i no fer mal	44
5.4.	Ús de les conclusions per al seguiment i la millora del projecte	45
6.	Conclusions i recomanacions prioritàries	48
6.1.	Avaluació general	48
6.2.	Accions prioritàries per a un esport base més segur i inclusiu.....	49
	Referències bibliogràfiques	51
	Annexos	55
	Annex 1. Indicadors i punts de seguiment suggerits.....	55
	Annex 2. Llista de comprovació de protecció i confidencialitat	59
	Annex 3. Nota sobre la implementació multilingüe (EN, CA, ES, BG, IT)	62

Índex de taules

Taula 1. Conceptes clau utilitzats en l'avaluació	12
Taula 2. Taula metodològica	15
Taula 3. Visió general dels riscos clau de salvaguarda relacionats amb el gènere i la LGBTQI	20
Taula 4. Tipologia del dany	24
Taula 5. Taula d'indicadors	42

0. Introducció

Finalitat i abast

Aquest informe s'ha elaborat com a **entregable D1.2 – Avaluació de l'impacte en la infància, el gènere i el col·lectiu LGBTQI** en el marc del projecte **360 Safe Play**. La seva finalitat és examinar com el projecte prevé, detecta i respon a **la violència de gènere i a la violència LGBTQI-fòbica** en contextos d'esport de base, alhora que avalua com s'integren de manera transversal la igualtat de gènere, la no-discriminació i la inclusió LGBTQI en el conjunt de l'acció.

Aquesta avaluació es basa principalment en una revisió documental i parteix de la descripció de l'acció del projecte, la documentació actualitzada del projecte, el marc lògic, el Pla de garantia de qualitat i la literatura rellevant sobre protecció, violència basada en el gènere i inclusió LGBTQI en l'esport. El document, proporciona un marc analític i operatiu comú per a la implementació del projecte, però no substitueix els procediments de protecció infantil específics de cada país ni les obligacions legals corresponents.

Més concretament, l'avaluació té com a objectiu identificar i analitzar situacions de risc vinculades a **cultures hipermasculines, ultracompetitives i heteronormatives** en clubs i associacions esportives, així com explorar com aquestes dinàmiques poden afectar els infants de manera diferent segons el gènere, l'expressió de gènere i la identitat sexual percebuda.

L'informe també dona resposta a l'obligació del projecte d'aportar **recomanacions concretes** per als principals components d'implementació, inclosa la formació per a professionals i entrenadors/es, els materials adaptats als infants, els mecanismes d'alerta primerenca i denúncia, les pràctiques restauratives entre iguals, i els materials de comunicació i incidència que abordin explícitament la violència relacionada amb la **identitat de gènere i l'expressió de gènere**.

Aquesta avaluació no es concep com un document teòric independent, sinó com una **guia pràctica i operativa** per donar suport a la implementació. Per aquest motiu, està alineada amb el marc lògic i el Pla de garantia de qualitat del projecte, i està pensada per orientar decisions concretes d'implementació, inclosos el disseny de la formació, la comunicació adaptada als infants, els canals de denúncia, les activitats de pràctica restaurativa entre iguals, els materials de comunicació i els mecanismes de seguiment.

Context i justificació del projecte

El projecte 360 Safe Play aborda el problema creixent de la violència contra infants i adolescents en l'esport mitjançant el desenvolupament d'un enfocament multidimensional i comunitari per a clubs i associacions esportives. El seu objectiu general és crear entorns més segurs a través de la sensibilització, la prevenció, la detecció precoç, la denúncia i les Pràctiques restauratives entre iguals, alhora que implica activament infants, professionals, famílies i agents locals. El projecte s'implementa durant **vint-i quatre mesos a Espanya, Bulgària i Itàlia**, i està dissenyat explícitament per ser inclussiu amb els infants amb discapacitat, els infants en situació de vulnerabilitat i els infants afectats per la Discriminació relacionada amb el gènere i amb el col·lectiu LGBTQI.

Dins de l'arquitectura del projecte, aquesta avaluació dona suport a la integració dels principis d'igualtat, no-discriminació i Protecció infantil en el conjunt de l'acció. És especialment rellevant per a les activitats relacionades amb la formació, la sensibilització, les eines adaptades als infants, els mecanismes de denúncia i d'alerta primerenca, les Pràctiques restauratives, el seguiment i la incorporació a les polítiques públiques.

La necessitat d'aquesta avaluació es fonamenta en la mateixa justificació del projecte. La Part B actualitzada identifica l'esport com un àmbit que pot generar beneficis importants per als infants, però també com un espai on la violència pot romandre oculta o normalitzada. Subratlla que la violència en l'esport no està vinculada únicament a incidents individuals, sinó també a factors estructurals com les relacions jeràrquiques de poder, les normes hipermasculines, les cultures ultracompetitives, les expectatives heteronormatives, el silenci institucional i uns mecanismes de denúncia febles.

Això és especialment rellevant en contextos d'esport de base i no professional, on els clubs poden tenir vincles comunitaris sòlids, però recursos limitats, una capacitat desigual en matèria de Protecció i estructures informals de presa de decisions. Aquestes condicions poden generar entorns en què l'abús, la Discriminació i l'exclusió tenen més probabilitats de produir-se i menys probabilitats de ser abordats de manera oportuna i centrada en l'infant.

La documentació del projecte també subratlla que aquests riscos no són viscuts de la mateixa manera per tots els infants. Des d'una perspectiva interseccional, els efectes de la Discriminació es poden acumular i interactuar quan el gènere s'entrecreu amb la discapacitat, el desavantatge socioeconòmic, la sexualitat, l'origen ètnic, el context migratori o la no-conformitat amb les normes de gènere dominants (Crenshaw, 1989).

Els infants amb discapacitat, els infants provinents de contextos socioeconòmicament desfavorits i els infants que no s'ajusten a les normes de gènere dominants poden trobar barreres diferents per a la participació, el reconeixement, la cerca d'ajuda i la Protecció. Les famílies i les persones cuidadores també s'identifiquen com un grup clau, però sovint poc tingut en compte: s'espera que donin suport a la seguretat dels

infants, però sovint no disposen d'informació clara, Canals de denúncia de confiança ni orientacions pràctiques per respondre a la violència o la Discriminació en contextos esportius.

En aquest context, l'*Avaluació de l'impacte en la infància, el gènere i el col·lectiu LGBTQI* funciona com una eina transversal per reforçar la perspectiva d'igualtat del projecte i garantir que el model 360 Safe Play no només estigui centrat en els infants, sinó que també sigui **sensible al gènere i inclusiu amb el col·lectiu LGBTQI**. A la Descripció de l'acció, l'avaluació s'emmarca explícitament com una eina per definir objectius d'igualtat en l'evolució del projecte i per orientar les decisions d'implementació en els diferents paquets de treball.

Objectius del document

Aquesta avaluació persegueix cinc objectius interrelacionats:

1. Identificar els principals riscos relacionats amb el gènere i el col·lectiu LGBTQI presents en els entorns d'esport de base, especialment aquells associats amb la hipermasculinitat, l'heteronormativitat i les cultures de club excloents.
2. Examinar l'impacte diferencial potencial d'aquests riscos en nenes, nens, infants que no s'ajusten a les normes de gènere i infants que són, o són percebuts com a, LGBTQI.
3. Traduir aquesta anàlisi en recomanacions pràctiques per a la implementació del projecte 360 Safe Play.
4. Donar suport al seguiment i a la garantia de qualitat del projecte mitjançant la proposta d'indicadors, requisits de recollida d'evidències i salvaguardes.
5. Ajudar els socis a avaluar si les mesures de Protecció sensibles al gènere i inclusives amb el col·lectiu LGBTQI s'estan implementant de manera segura, coherent i efectiva en el conjunt de les activitats del projecte.

En aquest sentit, l'informe s'ha de llegir tant com **un document analític com una guia d'implementació**. La seva funció és ajudar els socis del projecte, els clubs esportius, les federacions, els entrenadors i entrenadores, els punts focals de protecció i les administracions públiques a comprendre millor com la violència relacionada amb la Identitat de gènere, l'expressió de gènere i les normes heteronormatives pot aparèixer en la pràctica esportiva quotidiana, i com aquests riscos es poden prevenir i abordar mitjançant mesures concretes, viables i sensibles als infants. Aquesta orientació pràctica és plenament coherent amb el disseny global del projecte, que combina cocreació, formació, seguiment, incorporació a les polítiques públiques i transferibilitat entre diferents contextos nacionals.

Estructura del document

El públic principal d'aquesta guia inclou el consorci de 360 Safe Play, els clubs i associacions d'esport de base, els entrenadors i entrenadores i professionals de l'esport, les famílies, i els actors locals i públics implicats en la Protecció infantil i l'esport segur.

El document està pensat per ser utilitzat tant com una referència analítica com una eina de suport a la implementació. Ha d'ajudar els socis a traduir els principis generals de protecció, igualtat i no-discriminació en pràctiques quotidianes en clubs i associacions, especialment en contextos amb una capacitat especialitzada limitada.

El document segueix una lògica progressiva: primer defineix l'enfocament de l'avaluació, després identifica els riscos, analitza els impactes diferencials en els infants, tradueix els resultats en requisits per a la implementació del projecte i, finalment, proposa mesures de seguiment i protecció.

La resta de l'informe s'estructura al voltant de cinc preguntes centrals:

- en primer lloc, quins riscos relacionats amb el gènere i el col·lectiu LGBTQI es poden identificar en contextos d'esport de base;
- en segon lloc, com afecten aquests riscos els infants de manera diferent;
- en tercer lloc, com es poden integrar millor les perspectives de gènere i LGBTQI en el conjunt de l'acció;
- en quart lloc, quines recomanacions pràctiques han d'orientar la implementació en els clubs i en les activitats del projecte;
- i, en cinquè lloc, com es poden reflectir aquestes recomanacions en indicadors, pràctiques de seguiment i salvaguardes alineades amb el marc de qualitat i rendició de comptes del projecte.

1. Enfocament de l'avaluació

1.1. Perspectiva centrada en l'infant, sensible al gènere i inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI

Aquesta avaluació es fonamenta en un **enfocament centrat en l'infant** que reconeix els infants i adolescents com a titulars de drets, amb dret a la seguretat, la dignitat, la participació i la Protecció davant de totes les formes de violència en contextos esportius. En el marc del projecte 360 Safe Play, això significa que l'anàlisi no tracta els infants simplement com a beneficiaris de mesures de Protecció dissenyades per persones adultes, sinó com a subjectes les experiències, percepcions i barreres a l'hora de buscar ajuda dels quals han de contribuir a definir com es dissenyen els mecanismes de prevenció, detecció i resposta. Una perspectiva centrada en l'infant requereix prestar atenció a les realitats quotidianes de la participació en l'esport de base, incloses les dinàmiques entre iguals, l'autoritat adulta, les cultures informals dels clubs, les expectatives familiars i les condicions pràctiques en què els infants poden sentir-se segurs, silenciats, inclosos o exclosos.

Concepte	Significat en aquesta avaluació
Centrat en l'infant	Els infants són titulars de drets i la seva seguretat, dignitat, opinió, interès superior i capacitats evolutives han d'orientar el disseny i la implementació del projecte.
Sensible al gènere	El projecte identifica i respon a la manera com les normes de gènere, els estereotips i les relacions de poder desiguals configuren els riscos, l'expressió, la participació i l'accés a la protecció.
Inclusiu amb el col·lectiu LGBTQI	El projecte aborda els riscos vinculats a l'Orientació sexual, la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere i les característiques sexuals, inclosos els riscos que afecten infants percebuts com no conformes amb les normes dominants.
Interseccional	El projecte reconeix que els riscos relacionats amb el gènere i el col·lectiu LGBTQI poden entrecreuar-se amb la discapacitat, l'edat, la vulnerabilitat socioeconòmica, el context migratori, l'origen ètnic o el context familiar.

Taula 1. Conceptes clau utilitzats en l'avaluació

Al mateix temps, l'avaluació adopta una **perspectiva sensible al gènere**. Això és essencial perquè la violència en l'esport no es produeix en un entorn neutre. Els contextos d'esport de base poden reproduir desigualtats socials més àmplies vinculades a les normes de gènere, les relacions de poder desiguals i les expectatives estereotipades sobre la força, la duresa, l'obediència, la competitivitat, la feminitat i la masculinitat. Aquestes normes poden determinar qui és considerat legítim en l'esport, de qui es minimitza el malestar, quines formes d'abús es normalitzen i quins infants tenen més probabilitats de ser creguts, protegits o culpabilitzats. Per tant, un

enfocament sensible al gènere requereix prestar atenció als riscos específics que afronten nenes i nens, juntament amb esforços actius per abordar els supòsits, les normes i les relacions de poder marcades pel gènere que configuren la mateixa pràctica esportiva.

L'avaluació també és **explícitament inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI**. Això significa que té en compte els riscos que afronten els infants i adolescents l'Orientació sexual, la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere o les característiques corporals dels quals no s'ajusten, o es percep que no s'ajusten, a les normes heterosexuales i binàries dominants. En l'esport de base, aquests infants poden estar exposats a formes d'exclusió, assetjament, burla, reconeixement erroni o pressió per adaptar-se a expectatives estretes de masculinitat i feminitat. És important destacar que l'avaluació no limita el seu abast als infants que s'identifiquen obertament com a LGBTQI. També té en compte les experiències dels infants que són percebuts pels altres com a diferents, que no encaixen en les expressions de gènere dominants o en les expectatives binàries, inclosos els infants i adolescents no-binariis, o que poden ser objecte d'atacs per la seva aparença, comportament, amistats o rumors. En aquest sentit, el focus se situa tant en la violència basada en la identitat com en la violència basada en les normes.

Aquesta perspectiva està estretament vinculada a la identificació, per part del projecte, de les cultures hipermasculines, ultracompetitives i heteronormatives com a factors estructurals de risc. Aquestes cultures poden premiar l'agressivitat, estigmatitzar la vulnerabilitat, desincentivar l'expressió emocional, normalitzar la humiliació com a disciplina i marginar aquells infants que no encarnen els ideals dominants de rendiment o de conformitat de gènere. Un enfocament centrat en l'infant, sensible al gènere i incliusu amb el col·lectiu LGBTQI permet examinar aquests patrons no com a problemes interpersonals aïllats, sinó com a part de l'entorn en què és més probable que es produeixi la violència i menys probable que es denunciï.

L'avaluació aplica, a més, una **mirada interseccional**. Les experiències dels infants en l'esport no estan configurades només pel gènere o per la identitat sexual percebuda, sinó també per la discapacitat, l'edat, la situació socioeconòmica, el context migratori, l'origen ètnic, el context familiar i la posició dins de les jerarquies del club. Aquests factors poden entrecreuar-se i intensificar la vulnerabilitat, l'exclusió o la desconfiança envers els canals de denúncia. Per aquest motiu, l'anàlisi no pressuposa una experiència única per a totes les nenes, tots els nens o tots els infants LGBTQI. Al contrari, reconeix que els riscos i els factors de protecció poden variar segons els contextos i es poden veure agreujats per altres formes de desavantatge ja assenyalats en la justificació del projecte.

Aquesta avaluació també es fonamenta en marcs internacionals de drets humans que aborden la discriminació i la violència relacionades amb l'orientació sexual, la Identitat de gènere, l'expressió de gènere i les característiques sexuals. En aquest sentit, els Principis de Yogyakarta (2006) i els Principis de Yogyakarta més 10 (2017) són

especialment rellevants, ja que ofereixen una interpretació influent del dret internacional dels drets humans en relació amb les persones LGBTQI i amb contextos de participació, inclusió, dignitat i protecció.

Des de la perspectiva de l'esport de base, els Principis són especialment significatius perquè reconeixen explícitament que la Discriminació, l'exclusió i la violència poden operar a través d'entorns institucionals, socials i culturals, inclosos els contextos esportius. En particular, el Principi 2, sobre igualtat i no-discriminació, demana mesures per eliminar l'assetjament i els comportaments discriminatoris en l'esport per motius d'Orientació sexual, Identitat de gènere, Expressió de gènere i característiques sexuals. A més, el Principi 27, sobre la promoció dels drets humans, anima específicament les organitzacions esportives a crear entorns de participació acollidors i segurs, incloses disposicions inclusives en els vestidors, mesures contra la Discriminació i actuacions davant l'assetjament, el discurs d'odi i la violència en contextos esportius.

Els Principis de Yogyakarta més 10 (2017) subratllen, a més, que les organitzacions esportives han d'integrar els estàndards d'igualtat i no-discriminació en les seves polítiques i pràctiques. Això inclou garantir el respecte a la privacitat i al gènere autoidentificat, prevenir tractes humiliants o discriminatoris, abordar el discurs d'odi i l'assetjament en contextos esportius, i adoptar mesures de Protecció que no exposin les persones a estigmes, coaccions o Revelacions/Expressions no desitjades innecessàries.

Tot i que els Principis de Yogyakarta no són jurídicament vinculants, són àmpliament reconeguts com un marc internacional important de drets humans per interpretar les obligacions d'igualtat, dignitat, participació i protecció que afecten les persones LGBTQI en diferents entorns institucionals, inclosos l'educació, la salut, la vida comunitària i l'esport.

Finalment, aquesta perspectiva és **pràctica i orientada a la implementació**. La seva finalitat no és només anomenar les desigualtats, sinó traduir-les en implicacions operatives per als continguts formatius, la comunicació adaptada als infants, els sistemes de denúncia, les Pràctiques restauratives, les eines de seguiment i els materials d'incidència. En aquest sentit, l'enfocament dona suport a l'objectiu del projecte de garantir que les mesures de Protecció no siguin formalment neutres, sinó substancialment inclusives, accessibles i capaces de respondre a les diferents maneres en què els infants poden viure la violència i l'exclusió en l'esport.

1.2. Fonts i enfocament analític

Aquesta avaluació s'ha elaborat mitjançant un enfocament qualitatiu i orientat a la pràctica, basat principalment en la documentació del projecte 360 Safe Play, inclosa la Descripció de l'acció, l'annex Part B actualitzat, el marc lògic i el Pla de garantia de qualitat. Aquestes fonts proporcionen la base principal per comprendre els objectius del projecte, l'anàlisi de riscos, els components d'implementació i l'estructura de seguiment.

Element	Descripció
Fonts principals	Descripció de l'acció, documentació actualitzada del projecte, marc lògic, Pla de garantia de qualitat i literatura seleccionada sobre Protecció infantil, violència basada en el gènere i inclusió LGBTQI en l'esport.
Tipus d'avaluació	Qualitativa, basada en revisió documental i orientada a la implementació.
Criteris d'avaluació	Pertinència, exposició al risc, impacte diferencial, accessibilitat, adequació de la Protecció, inclusió i viabilitat del seguiment.
Dimensions analítiques	Prevenició, detecció, denúncia, resposta, Pràctica restaurativa, comunicació i seguiment.
Principals limitacions	No s'han recollit dades primàries amb infants, famílies o clubs específicament per a aquest entregable; durant la implementació caldrà una adaptació jurídica i institucional a escala nacional.

Taula 2. Taula metodològica

L'anàlisi parteix de la diagnosi pròpia del projecte segons la qual la **violència en l'esport de base** no està vinculada únicament a incidents individuals, sinó també a **condicions culturals i estructurals** més àmplies, com ara les relacions jeràrquiques de poder, l'agressivitat normalitzada, el silenci institucional, uns mecanismes de denúncia febles i normes de gènere excloents. Aquestes dinàmiques també estan vinculades a estructures de poder més àmplies, marcades pel gènere i l'heteronormativitat, que configuren les expectatives al voltant de la masculinitat, la feminitat, l'autoritat i el sentiment de pertinença dins dels entorns esportius. A partir d'aquesta base, l'avaluació examina com aquestes condicions poden afectar els infants de manera diferent segons el gènere, la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere i l'Orientació sexual real o percebuda.

L'anàlisi distingeix entre les obligacions del projecte identificades en la documentació del projecte, l'evidència externa sobre riscos relacionats amb la Protecció i la inclusió, i les recomanacions operatives per a la implementació i el seguiment. Metodològicament, l'avaluació combina tres dimensions. En primer lloc, utilitza un **enfocament basat en el risc** per identificar situacions i dinàmiques en què es poden produir violència basada en el gènere o violència LGBTQI-fòbica, Discriminació o exclusió. En segon lloc, aplica un **enfocament d'impacte diferencial**, que analitza com un mateix entorn o una mateixa mancança en matèria de Protecció pot afectar els infants de manera diferent. En tercer lloc, utilitza un **enfocament d'integració transversal orientat a la implementació**, centrat en com la igualtat de gènere i la inclusió LGBTQI es poden incorporar en la formació, els materials adaptats als infants, els Canals de denúncia, les Pràctiques restauratives, els materials de comunicació i les eines de seguiment.

Per tant, l'avaluació segueix una lògica transversal. En lloc de tractar les qüestions de gènere i LGBTQI com a temes separats, les considera al llarg de tot el cicle de Protecció: prevenció, detecció, denúncia, resposta i seguiment posterior. Això és coherent amb el model comunitari i multidimensional del projecte.

Al mateix temps, l'enfocament està dissenyat per donar suport a la implementació a Espanya, Bulgària i Itàlia. Identifica patrons i riscos comuns rellevants per a l'esport de base, alhora que permet l'adaptació als contextos nacionals i locals. En aquest sentit, l'avaluació es concep com una eina aplicada per a la implementació, el seguiment i la garantia de qualitat.

1.3. Garanties ètiques, de protecció i de confidencialitat

Atès que aquesta avaluació aborda la violència contra els infants i els riscos relacionats amb la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere i l'Orientació sexual real o percebuda, es guia per principis ètics, de Protecció i de Confidencialitat clars.

En primer lloc, segueix el principi de **No fer mal**. L'anàlisi i les recomanacions resultants no han d'exposar els infants a més estigma, revelació no consentida de la seva identitat o orientació sexual, represàlies o malestar. Això és especialment important en relació amb els riscos vinculats al col·lectiu LGBTQI, en què els infants poden ser objecte d'atacs per una diferència real o percebuda.

En segon lloc, l'avaluació es fonamenta en la **protecció infantil i en l'interès superior de l'infant**, i reconeix que les nenes, els infants que no s'ajusten a les normes de gènere i els infants LGBTQI poden afrontar barreres específiques per a la seguretat, la participació, la cerca d'ajuda i l'accés a la Protecció dins dels entorns esportius. Qualsevol recomanació sobre formació, denúncia, seguiment o comunicació ha de ser compatible amb els estàndards de Protecció infantil i amb l'obligació de prioritzar la seguretat, la dignitat i les capacitats evolutives dels infants.

En tercer lloc, l'enfocament respecta la **confidencialitat i la minimització de dades**. Qualsevol recollida d'informació relacionada amb el gènere i la inclusió LGBTQI ha de ser proporcionada, necessària i gestionada amb les salvaguardes adequades. En molts casos, la informació anònima, agregada o basada en percepcions serà més adequada que la recollida de dades directament identificatives. Els infants i les famílies no han d'estar mai obligats a revelar informació personal sobre la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere o l'Orientació sexual per poder ser escoltats, acompanyats o protegits. La Confidencialitat s'ha d'explicar sempre juntament amb els seus límits, especialment quan la informació revelada per un infant indica un risc immediat, abús o una obligació legal de denúncia. Aquests límits s'han d'adaptar als marcs jurídics i de Protecció infantil de cada país d'implementació.

En quart lloc, l'avaluació reconeix la necessitat d'una **participació voluntària i segura**. Els infants i les famílies no han de ser mai pressionats per revelar informació personal sobre la Identitat de gènere, l'Expressió de gènere o l'Orientació sexual, ni experiències personals de violència, Discriminació o exclusió, per poder ser escoltats,

acompanyats o protegits. Per tant, els mecanismes de denúncia i retroalimentació han de ser adaptats als infants, accessibles i no intrusius.

En cinquè lloc, l'avaluació promou un **enfocament d'igualtat i no-discriminació**, i reconeix que els sistemes de Protecció han de ser accessibles, inclusivament i capaços de respondre als infants afectats pel sexisme, la Discriminació basada en el gènere o la violència LGBTQI-fòbica.

Finalment, l'avaluació requereix **canals de resposta i derivació segurs**. La identificació de riscos només té sentit si les preocupacions es poden gestionar mitjançant procediments clars, confidencials i sensibles als infants. Per aquest motiu, les garanties ètiques i de Confidencialitat s'han d'integrar en els indicadors del projecte, els continguts formatius, les eines de seguiment i les pràctiques d'implementació.

Condicions ètiques mínimes per a les activitats d'implementació amb infants.

1. Els infants són informats, amb un llenguatge adequat a la seva edat, sobre la finalitat de l'activitat.
2. La participació és voluntària i els infants poden aturar-se, fer una pausa o saltar-se preguntes.
3. Cap infant és pressionat per revelar informació relacionada amb la seva identitat.
4. Els infants són tractats amb respecte d'acord amb els seus noms, pronoms i formes d'autoexpressió.
5. La Confidencialitat i els seus límits s'expliquen clarament.
6. Abans que comenci l'activitat, es coneixen el punt focal de Protecció i el canal de derivació.
7. Les dades només es recullen quan és necessari i s'emmagatzemen de manera segura.

2. Mapatge de riscos en l'esport base

El mapatge de riscos en l'esport de base exigeix anar més enllà dels incidents aïllats i examinar les condicions més àmplies que fan més probable la violència, la Discriminació, l'exclusió i el silenci. En la literatura recent sobre Protecció, aquesta qüestió es planteja cada vegada més com un problema sistèmic i no només individual. Rhind et al. (2022) sostenen que la Protecció en l'esport requereix un enfocament integrat que tingui en compte "els factors socials, institucionals i culturals" (p. 301), mentre que la Comissió Europea (2016) assenyala que la violència basada en el gènere en l'esport continua sent insuficientment reconeguda en molts contextos. Això és especialment rellevant per al projecte 360 Safe Play, ja que els riscos vinculats a les normes de gènere, l'heteronormativitat i les cultures de club excloents sovint romanen integrats en les rutines quotidianes, en lloc d'aparèixer només a través d'esdeveniments excepcionals.

Tal com va argumentar Gayle Rubin (1984), una de les autores fonamentals en la sociologia i la política de la sexualitat, en la seva anàlisi de les jerarquies sexuals, els sistemes de regulació sexual i de gènere operen no només a través del càstig explícit, sinó també mitjançant normes quotidianes que distingeixen allò que es considera "normal", acceptable i legítim d'allò que es tracta com a desviat, arriscat o inadequat.

Això és especialment rellevant en els contextos esportius, on la conformitat de gènere i les expectatives heteronormatives poden configurar el sentiment de pertinença, la legitimitat i el silenci de maneres subtils però poderoses.

Des d'una perspectiva d'infància, gènere i LGBTQI, el mapatge de riscos ha d'incloure, per tant, tant dimensions estructurals com situacionals. Els riscos estructurals fan referència a les normes, jerarquies i disposicions organitzatives que configuren la cultura del club, mentre que els riscos situacionals fan referència als espais i interaccions concrets en què es pot produir el dany, com ara els entrenaments, els vestidors, els desplaçaments, la comunicació en línia i les relacions individuals amb persones adultes en posicions d'autoritat. Aquesta distinció és important perquè, tal com subratlla la Comissió Europea (2016), la violència basada en el gènere en l'esport sovint és poc reconeguda i poc denunciada, cosa que significa que els entorns perjudicials poden persistir fins i tot quan hi ha poques queixes formals.

Les conclusions recents de l'Agència dels Drets Fonamentals de la Unió Europea (FRA, 2024a) confirmen, a més, que la Discriminació, l'assetjament i la infradenúncia continuen estant molt estesos entre les persones LGBTIQ a Europa. En la tercera Enquesta LGBTIQ de la UE del FRA, amb més de 100.000 persones enquestades de 30 països, el 67% va declarar haver patit assetjament, burles, insults o amenaces durant els anys escolars pel fet de ser LGBTIQ, mentre que només el 18% de les víctimes de violència física o sexual van denunciar els incidents a les autoritats o a

organitzacions. Tot i que aquestes conclusions fan referència principalment a entorns educatius i socials, són molt rellevants per als contextos d'esport de base, que sovint reproduïxen dinàmiques similars entre iguals, normes de gènere, pressions al voltant de la conformitat i barreres a l'expressió. Aquestes conclusions reforcen les preocupacions relatives al silenci, la por a l'expressió i la desconfiança envers els Canals de denúncia en els entorns esportius juvenils.

Àrea de risc	On pot aparèixer	Infants més afectats	Possible impacte	Resposta del projecte
Llenguatge discriminatori, homòfob i transfòbic	Entrenaments, competicions, grups d'iguals, espais digitals, zones d'espectadors i grades.	Nens, infants LGBTQI i infants que no s'ajusten a les normes de gènere	Por, silenci, exclusió, normalització del dany	Formació d'entrenadors/es, codis de conducta, orientacions per a espectadors/es i famílies, Canals de denúncia.
Humiliació corporal i escrutini marcat pel gènere	Entrenament, uniformes, comentaris entre iguals, selecció als vestidors	Nenes, adolescents, infants trans, infants que no s'ajusten a les normes de gènere i infants amb discapacitat	Vergonya, abandonament, reducció de la confiança	Formació, materials adaptats als infants, orientacions per als clubs
Espais de vestidor o de desplaçament insegurs	Vestidors, dutxes, sortides, competicions	Infants trans, infants que no s'ajusten a les normes de gènere i infants amb discapacitat	Evitació, malestar, exclusió de la participació	Mesures de privacitat, supervisió, planificació inclusiva
Ús inadequat de l'autoritat adulta	Relacions entrenador/a-esportista, selecció, contacte individual	Tots els infants, especialment els infants dependents o d'alt rendiment	Silenci, coacció, por a denunciar	Punts focals de Protecció, procediments clars, gestió de casos, denúncia segura
Resposta organitzativa feble davant la violència	Clubs informals, denúncies poc clares, preocupacions reputacionals	Tots els infants	Infradenúncia, desconfiança, repetició del dany	Mecanismes de denúncia, seguiment, rendició de comptes i governança

Taula 3. Visió general dels riscos clau de salvaguarda relacionats amb el gènere i la LGBTQI

Nota. Adaptat de marcs de **Protecció infantil** i d'esport segur, especialment les *Salvaguardes internacionals per a infants en l'esport* i la Declaració de consens del COI sobre assetjament i abús en l'esport, i informat per enfocaments transformadors de gènere i d'inclusió LGBTQI (IGLYO, 2025; International Safeguarding Children in Sport Working Group, 2016; Mountjoy et al., 2016; UNICEF, 2021).

2.1. Cultures hipermasculines i ultracompetitives

Un dels riscos estructurals més clars en l'esport de base és la persistència de cultures hipermasculines i ultracompetitives. En la vida quotidiana dels clubs, aquestes dinàmiques poden aparèixer a través de frases com “no ploris”, “fes-te fort” o “els jugadors de debò ho aguanten”; la pressió per jugar malgrat el dolor o una lesió; l'ús de la humiliació com a disciplina; la tolerància del comportament agressiu perquè s'associa amb el rendiment; o l'exclusió dels infants que són percebuts com a febles, sensibles o insuficientment competitius. Tal com assenyalen Magrath i Anderson (2022), històricament l'esport ha socialitzat nens i homes en normes de “duresa física, estoïcisme emocional i rebuig de tot el que s'ha considerat femení, inclosa l'homosexualitat” (p. 889).

Des d'una perspectiva de protecció, això és significatiu perquè **aquestes normes poden normalitzar l'agressivitat, desincentivar la vulnerabilitat i difuminar la frontera entre una pràctica esportiva exigent i una conducta perjudicial**. En aquests contextos, la humiliació verbal, la humiliació corporal, la intimidació, la pressió per continuar malgrat que el dolor i els mètodes d'entrenament punitius poden ser interpretats com a signes de compromís o resiliència, en lloc de senyals d'alerta de dany. Per tant, els infants poden aprendre que expressar malestar és un signe de feblesa, que denunciar el dany és traïr l'equip o que suportar el maltractament forma part del procés de fer-se més fort.

Aquestes dinàmiques es reforcen quan el valor esportiu queda vinculat de manera estreta al rendiment, l'obediència i la victòria. En aquests entorns, els comportaments perjudicials poden ser excusats si es consideren efectius, i els infants que no encaixen amb els ideals dominants de duresa o competitivitat poden ser ridiculitzats, marginats o expulsats de facto. Aquest patró també és visible en el llenguatge de l'esport juvenil. Denison et al. (2023) destaquen la persistència del llenguatge homòfob en l'esport masculí, i mostren com la conformitat masculina pot ser controlada a través de la interacció quotidiana entre iguals, i no només mitjançant incidents extrems. Per als infants, això pot crear un entorn en què la pertinença depèn de la conformitat i en què la diferència esdevé una font de vulnerabilitat.

Les cultures ultracompetitives poden intensificar aquests riscos situant els resultats, el prestigi o la selecció per sobre del benestar dels infants. En contextos de base, això es pot traduir en una pressió excessiva d'entrenament, un tracte desigual envers els infants amb alt rendiment, la tolerància d'entrenaments abusius si es percep que aporten èxit, o l'exclusió dels infants considerats menys competitius o menys alineats amb les normes de l'equip. Quan el rendiment esdevé la principal font de reconeixement, els clubs poden estar menys disposats a qüestionar comportaments perjudicials per part d'entrenadors/es, iguals de més edat o famílies influents les actituds o conductes de les quals reforcen normes d'equip nocives. Això crea condicions en què l'abús pot ser minimitzat, justificat o ignorat.

És important subratllar que la competitivitat en si mateixa no és el problema. L'esport pot promoure l'esforç, la disciplina, la cooperació i la resiliència de maneres positives. La preocupació des de la protecció apareix quan els valors competitius queden vinculats a la humiliació, el silenci, la dominació o el menyspreu pel benestar dels infants.

Això és especialment important perquè l'esport també té el potencial d'esdevenir un entorn protector en què els nens i els joves esportistes poden desenvolupar formes alternatives de masculinitat basades en el respecte, la seguretat emocional, la cooperació i la inclusió, en lloc de la dominació, l'agressivitat o la repressió emocional.

2.2. Heteronormativitat i pràctiques excloents

Una segona gran àrea de risc fa referència a l'heteronormativitat, entesa com la presumpció que l'heterosexualitat i les identitats de gènere binàries són normals, naturals i esperades dins de l'esport. A la pràctica, això configura qui és percebut com a legítim, qui es considera que "encaixa" en un esport i de qui es pren seriosament el malestar. Aquests riscos poden ser explícits, com ara insults, exclusió o comentaris discriminatoris, però també poden ser implícits. L'exclusió implícita es pot produir quan les rutines, el llenguatge, les instal·lacions, els uniformes o les expectatives d'equip d'un club assumeixen que tots els infants són heterossexuals, cisgènere o se senten còmodes amb rols de gènere binaris. La recerca en l'àmbit de l'esport continua identificant l'heteronormativitat com un element constitutiu de moltes cultures esportives, especialment quan la masculinitat, la feminitat i la sexualitat són regulades mitjançant normes estretes d'aparença, comportament i pertinença (Magrath i Anderson, 2022). Aquestes dinàmiques estan estretament vinculades a **estructures patriarcales** més àmplies en què l'esport ha privilegiat històricament l'autoritat masculina, les normes masculines i les jerarquies de gènere desiguals. Com a resultat, la legitimitat, el lideratge, la duresa i la competitivitat sovint s'associen més fortament amb formes dominants de masculinitat, mentre que la feminitat, la vulnerabilitat i la no-conformitat de gènere són més fàcilment desvalorades, qüestionades o marginades.

Aquests supòsits poden configurar la cultura del club de maneres subtils però poderoses. Poden influir en com s'organitzen els equips, com se supervisen els vestidors, com les persones adultes parlen als infants, com es toleren les bromes entre iguals i com s'interpreta la diferència. Un infant pot ser objecte d'atacs no perquè s'identifiqui obertament com a LGBTQI+, sinó perquè altres persones el perceben com a massa femení, massa masculí, no prou femení, no prou masculí o simplement diferent de les expectatives dominants. En aquest sentit, l'heteronormativitat crea un entorn de risc no només per als infants obertament LGBTQI, sinó també per a qualsevol infant l'aparença, el comportament, les amistats o l'autoexpressió del qual siguin llegits com a no conformes.

Les pràctiques excloents vinculades a l'heteronormativitat poden incloure la ridiculització, el llenguatge despectiu, els rumors, l'aïllament social, la pressió per

demostrar conformitat o l'esborrament de les experiències dels infants en els processos de Protecció i participació. A escala organitzativa, això també pot aparèixer a través de supòsits marcats pel gènere sobre quins esports són adequats per a nenes o nens, la manca de flexibilitat en relació amb els uniformes, l'absència d'orientacions sobre noms i pronoms, les bromes sobre la sexualitat, els supòsits sobre les famílies dels infants o l'organització dels vestidors sense tenir en compte la privacitat i la seguretat. També poden adoptar formes institucionals, com ara l'absència d'un llenguatge clar contra la Discriminació, la manca d'orientacions inclusives per als entrenadors i entrenadores, la rigidesa en l'organització de les instal·lacions i la participació, o materials de comunicació que presenten l'esport a través d'estereotips de gènere estrets. Fins i tot quan la Discriminació oberta no és visible, l'absència d'inclusió pot funcionar en si mateixa com un senyal que alguns infants només són tolerats si romanen en silenci, invisibles o capaços d'adaptar-se.

Aquestes normes tenen efectes concrets en l'experiència quotidiana de participació dels infants. Greenspan et al. (2019), en una revisió sobre joves LGBTQ+ i activitat física, van trobar que els joves transgènere se sentien "menys segurs en espais habitualment segregats per gènere, com ara lavabos i vestidors" (p. 169). Això és molt rellevant per als clubs de base, perquè l'exclusió sovint no es produeix només a través de l'hostilitat explícita, sinó també mitjançant l'organització dels espais, les bromes informals, els supòsits de les persones adultes, les expectatives rígides marcades pel gènere i l'absència d'orientacions inclusives. Com a resultat, els infants poden retirar-se de la vida de l'equip, evitar determinats espais o romandre en silenci davant del maltractament perquè l'entorn transmet que la diferència només és tolerada si es manté invisible. Per contra, quan aquestes interseccionalitats són reconegudes i abordades de manera significativa, l'esport de base pot oferir als infants un espai en què les identitats diverses siguin afirmades, expressades i enfortides de manera empoderadora.

Des de la perspectiva d'aquest projecte, l'heteronormativitat s'ha de tractar, per tant, com una qüestió de protecció, i no només com una qüestió de diversitat o inclusió. Quan les normes rígides sobre gènere i sexualitat estructurin l'entorn, afecten la seguretat dels infants, el seu sentiment de pertinença i l'accés a la protecció. Abordar aquests patrons és essencial perquè el model 360 Safe Play pugui oferir mecanismes realment accessibles i sensibles als infants per a tots els infants, inclosos aquells que sovint queden invisibilitzats dins de les cultures esportives dominants.

2.3. Situacions de risc vinculades a la violència basada en el gènere i LGBTQI-fòbia

La violència basada en el gènere i la violència LGBTQI-fòbica en l'esport de base sovint emergeixen en situacions ordinàries, repetides i insuficientment examinades. Les interaccions entre iguals són un dels contextos més significatius: els insults, els rumors, les burles, els comentaris sexualitzats i el control de l'**Expressió de gènere** poden ser desestimats com a bromes, comentaris informals o comportaments

adolescents, fins i tot quan creen un entorn hostil i degradant. La literatura sobre el llenguatge en l'esport juvenil és especialment rellevant en aquest punt. Denison et al. (2023) subratllen que el llenguatge homòfob en l'esport és perjudicial per a tots els participants, i especialment per als joves gais i bisexuals. Això mostra que el llenguatge quotidià pot funcionar com un mecanisme d'intimidació, exclusió i imposició de normes, i no simplement com una manera descuidada de parlar.

Tipus de dany	Exemples en l'esport de base
Dany verbal o psicològic	Insults, humiliació, amenaces, bromes sexistes, comentaris homòfobs o transfòbics, humiliació corporal, burla o negativa a respectar els pronoms o la identitat de gènere d'algú.
Dany físic	Disciplina agressiva, intimidació, contacte forçat, pressió per entrenar o competir malgrat el dolor.
Dany sexual	Comentaris sexualitzats, tocaments no desitjats, coacció, assetjament, abús de l'autoritat adulta.
Dany digital	Missatges inapropiats, compartició d'imatges, assetjament en línia, assetjament en xats d'equip.
Dany institucional	Minimització de les queixes, canals de denúncia poc clars, protecció de la reputació per sobre de la seguretat dels infants, manca de seguiment.

Taula 4. Tipologia del dany

Nota. Aquestes categories no són mútuament excloents. A la pràctica, els infants poden experimentar diverses formes de dany simultàniament, i aquests danys es poden veure intensificats per factors interseccionals com el gènere, l'edat, la discapacitat, la sexualitat, l'origen ètnic, el context migratori o la situació socioeconòmica. Els exemples són il·lustratius i es basen en marcs internacionals de protecció en l'esport i en recerques sobre assetjament, abús, violència basada en el gènere i seguretat de joves LGBTQ+ en contextos esportius i d'activitat física (Greenspan et al., 2019; Mountjoy et al., 2016; Safe Sport International, 2014; UN Women et al., 2023).

Altres situacions de risc inclouen els vestidors, les dutxes, els desplaçaments a competicions, la comunicació digital no supervisada, les interaccions entrenador/a-esportista i els processos de selecció. Es tracta d'espais en què els cossos, la privacitat, la jerarquia i el sentiment de pertinença al grup s'entrecreen de maneres especialment intenses. La rellevància d'aquests espais també queda reflectida a Greenspan et al. (2019), la revisió dels quals destaca els sentiments d'inseguretat en entorns esportius segregats per gènere. Aquestes situacions poden ser especialment difícils per a infants trans, no binaris i infants que no s'ajusten a les normes de gènere quan l'organització dels vestidors, les pràctiques de supervisió o les estructures d'equip es configuren al voltant d'expectatives rígides de gènere binari. A la pràctica, els sistemes de protecció han d'estar atents no només als incidents denunciats formalment, sinó també a situacions recurrents en què la humiliació, l'exclusió o la por es poden arribar a normalitzar.

Els contextos de competició també s'han de considerar un àmbit de risc rellevant. Els insults, els comentaris sexistes, homòfobs o transfòbics, la humiliació corporal o els comportaments intimidatoris per part d'espectadors/es, famílies o altres persones a les grades poden reforçar entorns hostils per als infants i normalitzar el tracte discriminatori o humiliant com a part de l'esport competitiu. Aquests comportaments poden afectar el sentiment de seguretat, pertinença i legitimitat dels infants, especialment quan les persones adultes no intervenen o quan aquestes conductes es desestimen com a part de la intensitat emocional de la competició.

Les relacions de poder entre persones adultes i infants també s'han de tractar com una àrea de risc específica. Les decisions de selecció, l'accés a les competicions, la dependència emocional respecte dels entrenadors i entrenadores, la comunicació privada i les interaccions individuals poden dificultar que els infants qüestionin comportaments inadequats o expressin malestar.

Un problema afegit és que aquestes formes de dany sovint romanen ocultes. La Comissió Europea (2016) fa referència explícita a la "infradenúncia general dels casos de violència basada en el gènere en l'esport" (p. 13) i la vincula amb obstacles que fan que les víctimes siguin reticents a denunciar. En els contextos de base, aquests obstacles poden incloure la por a represàlies, la dependència respecte dels entrenadors i entrenadores, la preocupació per perdre el lloc a l'equip, la desconfiança en la confidencialitat o la creença que les persones adultes minimitzaran el que ha passat. Per això, el mapa de riscos ha d'incloure no només els espais on pot produir-se la violència, sinó també aquells en què l'expressió esdevé difícil o insegura per als infants.

2.4. Factors de risc organitzatius i relacionals en els clubs esportius

Juntament amb els riscos culturals i situacionals, els factors organitzatius i relacionals dins dels clubs influeixen de manera important en si la violència es prevé, es reconeix i s'aborda. La literatura recent sobre protecció subratlla cada vegada més que l'esport segur no pot dependre només de la bona voluntat o de protocols aïllats. Rhind et al. (2022) van constatar que una cultura de protecció requereix "sistemes de gestió de la seguretat, lideratge compromès i implicació de les parts interessades" (p. 300). Això és especialment rellevant per als clubs de base, on les responsabilitats sovint són informals, els recursos són limitats i la protecció infantil pot ser tractada com a secundària respecte de l'entrenament i la competició.

Un primer factor de risc organitzatiu és l'absència d'estructures de protecció visibles i de confiança, inclosos canals de denúncia poc clars, la inexistència d'un punt focal de protecció, codis de conducta febles i orientacions limitades sobre la discriminació relacionada amb la identitat de gènere o l'expressió de gènere. Un segon factor fa referència a la cultura de lideratge i a la presa de decisions. Els clubs amb una autoritat concentrada, poca transparència o una forta dependència d'entrenadors/es carismàtics o de membres històrics de la junta poden tenir dificultats per qüestionar pràctiques perjudicials. Quan la lleialtat organitzativa es prioritza per sobre de la

rendició de comptes, les preocupacions poden quedar contingudes internament, reformulades com a malentesos o silenciades per protegir la reputació del club. Això pot desincentivar la denúncia i reforçar la percepció que algunes persones adultes o esportistes d'alt rendiment són intocables. La Comissió Europea (2016) és rellevant en aquest punt quan assenyala que la violència basada en el gènere en l'esport encara és "poc coneguda" (p. 12) i que les responsabilitats sovint estan fragmentades entre sectors, cosa que pot traduir-se en una baixa assumpció de responsabilitat i una resposta feble a escala de club.

La capacitat organitzativa també està condicionada pel context jurídic, institucional i cultural més ampli en què operen els clubs. Els marcs nacionals relatius a la igualtat de gènere, l'antidiscriminació, els drets LGBTQI i la violència basada en el gènere poden influir en el fet que els clubs tinguin accés a formació, orientació, canals de derivació i suport públic per a pràctiques de protecció inclusives. Per contra, quan les proteccions en matèria d'igualtat són febles, estan políticament qüestionades o s'implementen de manera inconsistent, els clubs poden disposar de menys eines, menys confiança institucional o menys suport extern per abordar la discriminació i la violència que afecten les nenes, els infants LGBTQI i els infants que no s'ajusten a les normes de gènere.

Senyals d'alerta organitzatius

- absència d'una persona designada per a la protecció;
- absència d'un canal de denúncia visible o adaptat als infants;
- codi de conducta poc clar;
- queixes gestionades només de manera informal;
- dependència excessiva d'un sol entrenador/a o d'una persona adulta influent;
- pressió per protegir la reputació del club;
- manca de retroalimentació per part dels infants i les famílies;
- absència de revisió de l'exclusió, l'abandonament o les preocupacions recurrents de baixa intensitat.

Els riscos organitzatius fan referència a les estructures, els procediments, els canals de comunicació i les pràctiques de lideratge del club, incloent-hi com circula la informació entre la junta directiva, els entrenadors i entrenadores, les persones voluntàries, les famílies i els infants. Els riscos relacionals fan referència a les dependències, lleialtats, pors i relacions informals que configuren si els infants i les famílies se senten capaços de plantejar preocupacions. L'esport de base es construeix sobre relacions properes, repetides i sovint informals entre infants, entrenadors/es, voluntariat, iguals i famílies. Aquests vincles poden ser protectors, però també poden generar dependència, ambigüitat i silenci. Els infants poden tenir por de perdre la selecció, l'estatus o el sentiment de pertinença si denuncien. Les famílies poden evitar plantejar preocupacions perquè depenen de la comunitat del club o temen el conflicte. Els iguals poden romandre en silenci per evitar l'exclusió. Una comunicació deficient o inconsistent entre els actors del club pot reforçar

aquestes dinàmiques, especialment quan les responsabilitats de protecció, els canals de denúncia o els procediments de seguiment no són clars. Per aquest motiu, la seguretat organitzativa i la confiança relacional s'han de tractar conjuntament. Tal com suggereixen Rhind et al. (2022), la protecció només esdevé efectiva quan està integrada en tota la cultura de l'organització, en lloc de funcionar com un afegit extern o opcional.

Els clubs també haurien de considerar si els comportaments perjudicials per part d'espectadors/es, incloses les famílies i les persones seguidores, estan clarament abordats en els codis de conducta i els procediments de resposta, especialment durant les competicions, on els comentaris discriminatoris o humiliants es poden normalitzar com a part de la pressió esportiva.

Un altre factor de risc rellevant és la capacitat limitada per identificar experiències diferencials de dany. Els clubs poden defensar formalment la inclusió i, alhora, no disposar del llenguatge, la formació o la confiança necessaris per reconèixer com les normes de gènere i els supòsits heteronormatius configuren les experiències dels infants. Com a resultat, els comportaments perjudicials poden interpretar-se només com a assetjament general o conflicte interpersonal, sense abordar-ne el caràcter marcat pel gènere o LGBTQI-fòbic. Això no només debilita la resposta, sinó que pot fer que els infants afectats se sentin incompresos o invisibilitzats.

Finalment, el risc organitzatiu augmenta quan els mecanismes de seguiment, reflexió i aprenentatge són febles. Si els clubs no recullen retorn, no revisen incidents, no avaluen patrons d'exclusió ni creen oportunitats segures perquè infants i famílies expressin preocupacions, les dinàmiques perjudicials poden romandre invisibles fins que s'agreugen. L'absència de reflexió rutinària també dificulta identificar si determinats grups d'infants participen menys, abandonen abans, eviten espais específics o desconfien dels canals de denúncia.

En conjunt, aquests factors organitzatius i relacionals mostren que la protecció en l'esport de base no pot basar-se només en la bona voluntat o en mesures reactives. Depèn de si els clubs disposen de les estructures, la cultura i les condicions relacionals necessàries perquè la seguretat sigui possible i creïble a la pràctica. Per aquest motiu, el projecte 360 Safe Play ha de tractar la capacitat organitzativa, les relacions de confiança i els estàndards explícits d'inclusió com a components centrals de la prevenció i la resposta davant la violència, i no com a aspectes secundaris o opcionals de la implementació. Això és especialment important en el context d'un projecte transnacional, en què la capacitat de protecció, els marcs d'igualtat i el suport institucional a la inclusió de gènere i LGBTQI poden variar significativament entre contextos nacionals.

3. Impacte en els infants

Els riscos identificats en l'esport de base no afecten tots els infants de la mateixa manera. Tot i que les cultures de club perjudicials, les estructures febles de Protecció i les pràctiques excloents poden comprometre la seguretat de tots els participants, els seus efectes concrets varien segons el gènere, l'expressió de gènere, la identitat sexual percebuda i altres factors interseccionals. Per aquest motiu, l'avaluació d'impacte ha d'anar més enllà d'una comprensió genèrica dels infants com un únic grup i examinar com diferents infants poden experimentar de manera diferent l'exposició, la participació, el reconeixement, la revelació i la protecció en contextos esportius. Això és coherent amb la literatura sobre protecció, que entén el dany en l'esport com el resultat de la interacció de condicions culturals, institucionals i relacionals, i no només com a incidents aïllats (Rhind et al., 2022). Per tant, l'impacte s'ha d'entendre en un sentit ampli. Inclou no només la victimització directa, sinó també la por, l'abandonament, el silenci, la pèrdua de confiança, la reducció de la participació, l'autocensura, el malestar emocional i la disminució de l'accés als beneficis de l'esport.

En contextos de base, aquests efectes poden ser especialment significatius perquè l'esport es presenta habitualment als infants com un espai positiu, de desenvolupament i de construcció comunitària. Quan l'exclusió, l'assetjament o la intimidació es produeixen en aquests entorns, l'impacte pot anar més enllà de l'incident immediat i afectar el sentiment de pertinença dels infants, la seva autoestima i la seva relació a llarg termini amb l'esport. La recerca sobre les experiències de joves LGBTQ+ en l'activitat física i l'esport, per exemple, mostra que els sentiments d'inseguretat i incomoditat poden dissuadir de la participació i reduir l'accés als beneficis àmpliament documentats de la pràctica esportiva (Greenspan et al., 2019).

L'anàlisi següent no s'ha de llegir com si assumís una experiència única per a totes les nenes, tots els nens o tots els infants LGBTQI. Cada grup és divers, i les experiències dels infants variaran segons l'edat, la discapacitat, el suport familiar, la situació socioeconòmica, el context migratori, l'origen ètnic, la cultura del club i les circumstàncies personals.

3.1. Impacte en les nenes

Per a les nenes, l'impacte dels entorns esportius insegurs o excloents sovint està relacionat amb els efectes combinats dels estereotips de gènere, la disminució de la legitimitat, l'escrutini corporal i l'exposició a la violència basada en el gènere. En molts contextos esportius, les nenes encara són avaluades no només en relació amb el rendiment, sinó també en relació amb l'aparença, la feminitat, l'obediència o la respectabilitat. Això pot fer que la seva experiència esportiva sigui més vulnerable a la sexualització, les microagressions sexistes, la humiliació corporal i els estàndards desiguals de disciplina o reconeixement. Willson i Kerr (2023) sostenen que les nenes en l'esport estan exposades a formes de violència psicològica basada en el gènere amb conseqüències en el desenvolupament, mentre que Roberts i Quesnel (2023)

destaquen el paper perjudicial de les pressions relacionades amb el pes, la insatisfacció corporal i les microagressions de gènere en la configuració de les experiències de les esportistes.

Les nenes també poden afrontar barreres addicionals a l'hora de denunciar preocupacions en entorns on l'autoritat masculina és dominant, els comentaris sexistes estan normalitzats o les queixes es desestimen com a exageració, sensibilitat o conflicte interpersonal. Això és coherent amb l'evidència europea més àmplia sobre la violència basada en el gènere, que mostra que l'expressió sovint està condicionada per la por, la vergonya, les relacions de dependència i la baixa confiança en les respostes institucionals. La recerca també destaca que la violència pot romandre oculta o minimitzada en entorns on les relacions de poder desiguals i les normes de gènere desincentiven que les víctimes parlin obertament de les seves experiències (FRA, 2024b). En contextos esportius, això és especialment rellevant quan les estructures d'autoritat, les pressions de rendiment o el comportament sexista normalitzat poden reduir la confiança de les nenes a l'hora de denunciar preocupacions o buscar suport.

Per als infants i adolescents participants, aquestes dinàmiques poden traduir-se en una reducció de la confiança, una autovigilància més elevada i una reticència més gran a ocupar plenament l'espai esportiu. Les nenes poden aprendre que la visibilitat en l'esport comporta més escrutini dels seus cossos, comportaments o relacions, i que expressar malestar pot ser interpretat com a fragilitat o manca de resiliència. En entorns on l'autoritat masculina continua sent dominant, les nenes també poden tenir menys probabilitats de veure's reflectides en estructures de lideratge, entrenament o presa de decisions, cosa que pot afeblir la confiança i reduir la disposició a revelar preocupacions. L'impacte, per tant, no és només immediat sinó acumulatiu: l'exposició repetida a un tracte desconsiderat o marcat pel gènere pot limitar el sentiment de legitimitat i seguretat de les nenes dins de l'esport.

Les conseqüències per a la participació també són rellevants. Quan les nenes viuen l'esport com un entorn de tracte desigual, humiliació, pressió vinculada a la imatge corporal o credibilitat limitada a l'hora de denunciar el dany, poden desvincular-se gradualment de la vida de l'equip, evitar espais específics o abandonar completament l'esport. Des d'una perspectiva de protecció, la conseqüència no és només l'experiència immediata de dany, sinó també la pèrdua d'accés a un entorn potencialment protector i empoderador. Les situacions específiques que requereixen atenció inclouen els comentaris sexualitzats, la pressió al voltant dels uniformes o l'aparença, l'accés desigual a les instal·lacions o a la visibilitat, la humiliació relacionada amb el cos i la possibilitat que el malestar de les nenes sigui minimitzat en lloc de reconegut com una qüestió de protecció.

3.2. Impacte en els nens

Per als nens, l'impacte dels entorns esportius insegurs sovint està mediat per normes de masculinitat que premien la duresa, la competitivitat, el control emocional i la

dominació. Tal com assenyalen Magrath i Anderson (2022), històricament l'esport ha socialitzat nens i homes en ideals de duresa física, estoïcisme emocional i rebuig del que s'ha codificat com a femení. En termes de protecció, això pot fer que els nens tinguin més probabilitats de minimitzar el dolor, ocultar el malestar i acceptar la humiliació, l'agressivitat o la disciplina coercitiva com a parts normals de la participació esportiva. Els nens no han de ser tractats només com a possibles autors de comportaments perjudicials. També poden ser víctimes d'abús, coacció, humiliació, violència emocional o dany sexual, mentre que les normes masculines poden fer que els resulti especialment difícil revelar què ha passat.

Un impacte especialment important per als nens és el desincentiu de la Revelació. Quan la masculinitat s'associa estretament amb la força i la invulnerabilitat, els nens poden témer que denunciar un maltractament comporti burles, pèrdua d'estatus o acusacions de feblesa. Això es pot intensificar en cultures d'equip on el llenguatge homòfob o el control entre iguals de la masculinitat són habituals. Denison et al. (2023) identifiquen el llenguatge homòfob com una característica persistent dels entorns d'esport juvenil masculí, mentre que una revisió sistemàtica recent sobre adolescents nois i homes joves i la seva cerca d'ajuda identifica l'estigma, les normes de gènere i les preocupacions sobre l'autopresentació com a barreres significatives per buscar suport. A la pràctica, això significa que els nens poden romandre més temps en situacions perjudicials, revelar-les més tard o interpretar l'abús com una cosa que s'espera que suportin. Per tant, els sistemes de denúncia s'han de dissenyar de manera que no depenguin del fet que els infants ja tinguin la confiança, el vocabulari o l'autopercepció necessaris per descriure's com a víctimes.

Aquests impactes també afecten l'alfabetització emocional dels nens, les seves relacions entre iguals i la capacitat de reconèixer quan s'han traspassat límits. Una cultura que equipara la masculinitat amb la resistència i el silenci pot reduir la capacitat dels nens de buscar ajuda per a si mateixos, de donar suport a companys que són objecte d'atacs o de qüestionar conductes perjudicials per part de persones adultes i companys d'equip. Per al projecte 360 Safe Play, això significa que el treball sobre la seguretat dels nens ha d'incloure no només la protecció davant la violència, sinó també el qüestionament actiu de les normes que fan més difícil el reconeixement i l'expressió.

3.3. Impacte en infants que no s'ajusten a les normes de gènere i infants LGBTQI

És probable que els infants que no s'ajusten a les normes de gènere i els infants LGBTQI experimentin alguns dels impactes més intensos de les cultures esportives excloents perquè els riscos que afronten estan relacionats tant amb la identitat com amb les normes. Poden ser objecte d'atacs per la seva orientació sexual o identitat de gènere real, però també perquè altres persones els perceben com a insuficientment masculins, insuficientment femenins o, en general, no conformes. En entorns esportius estructurats al voltant d'expectatives binàries rígides, aquests

infants poden trobar-se amb burles, llenguatge hostil, aïllament social, reconeixement erroni o pressió per ocultar aspectes de si mateixos per tal de mantenir-se segurs o acceptats (Magrath i Anderson, 2022).

Per a aquests infants, un dels riscos de protecció més greus no és només el dany original, sinó la possibilitat que buscar ajuda exposi informació personal a iguals, famílies, entrenadors/es o altres persones adultes sense el consentiment de l'infant.

L'impacte sovint és especialment visible en la participació quotidiana. Greenspan et al. (2019) van trobar que els joves LGBTQ+ poden evitar contextos esportius i d'activitat física perquè se senten insegurs o incòmodes, i que els joves transgènere, en particular, se sentien menys segurs en espais segregats per gènere com ara vestidors i lavabos. Evidències més recents també mostren que els esportistes transgènere afronten una discriminació substancial en la participació esportiva, amb danys associats per a la salut mental. En la seva revisió sistemàtica i metaanàlisi, Chan et al. (2024) van identificar una discriminació i una desigualtat significatives en la participació esportiva entre esportistes transgènere, juntament amb conseqüències negatives per a la salut mental. Tot i que aquesta evidència no es limita als infants, és molt rellevant per als contextos de base perquè mostra com les estructures esportives ordinàries poden esdevenir fonts d'estrès crònic, por, malestar emocional i abandonament per a joves les identitats o expressions dels quals no encaixen amb les normes dominants.

En el cas concret dels infants, això pot donar lloc a ocultació, autocensura, evitació dels vestidors o de les situacions de desplaçament, no participació en rituals d'equip o abandonament complet de l'esport. També pot socavar la confiança en les persones adultes quan els entrenadors i el personal del club no tenen el llenguatge, la confiança o la voluntat de respondre adequadament. L'impacte, per tant, no és només personal sinó institucional: quan els infants perceben que els clubs no poden protegir-los sense exposar-los encara més, els canals de denúncia perden credibilitat. Des de la perspectiva d'aquest projecte, la inclusió LGBTQI s'ha de tractar, doncs, com una qüestió central de protecció infantil i no com una preocupació secundària de diversitat. La protecció no ha de dependre del fet que un infant s'identifiqui públicament com a LGBTQI o expliqui la seva identitat. El projecte ha de respondre al dany LGBTQI-fòbic o basat en el gènere a partir del comportament experimentat, presenciado o temut, i no exigir revelar la identitat.

3.4. Consideracions interseccionals: discapacitat, vulnerabilitat socioeconòmica i altres factors

Els impactes descrits anteriorment estan condicionats, a més, per factors interseccionals. El gènere, l'expressió de gènere i la identitat sexual percebuda no operen de manera aïllada; s'entrecreuen amb la discapacitat, la situació socioeconòmica, el context migratori, l'origen ètnic, l'edat, el suport familiar i la posició dins de les jerarquies del club. Per tant, és necessària una perspectiva interseccional per evitar assumir que totes les nenes, tots els nens o tots els infants LGBTQI

experimenten l'esport de manera similar. En la recerca esportiva, la interseccionalitat s'utilitza explícitament per comprendre com múltiples formes de desigualtat es combinen i es reproduïen en els entorns esportius (Pape et al., 2023). L'edat també és rellevant. Els infants més petits poden no tenir el llenguatge per descriure el malestar, les vulneracions de límits o els comportaments discriminatoris, mentre que els adolescents poden afrontar pressions més fortes relacionades amb els cossos, l'expressió de gènere, la sexualitat, la pertinença al grup d'iguals i la reputació.

La discapacitat és un factor especialment important. Els infants amb discapacitat poden afrontar ja barreres per a la participació esportiva vinculades a entorns inaccessibles, personal insuficientment format, actituds discriminatòries, manca d'informació i adaptació organitzativa feble. Una revisió sistemàtica recent d'Elípe-Lorenzo et al. (2025) va trobar que la participació de persones amb discapacitat en l'esport generalista continua sent limitada a causa de múltiples barreres estructurals i actitudinals. Quan la discapacitat s'entrecreu amb la no-conformitat de gènere, la dependència de persones adultes o les barreres de comunicació, el risc d'exclusió, incomprensió o no expressió, pot ser encara més gran.

La vulnerabilitat socioeconòmica també afecta l'impacte. La recerca sobre la participació esportiva juvenil mostra que els infants de llars amb menys recursos participen menys, afronten més barreres relacionades amb el cost i el transport, i tenen més probabilitats d'afirmar que no se senten benvinguts en entorns esportius. Tandon et al. (2021) van trobar que l'estatus socioeconòmic s'associava inversament amb l'activitat física i la participació esportiva juvenil, i que els infants de famílies amb menys recursos reportaven més barreres pràctiques i relacionals a l'esport. En termes de protecció, això és important perquè els infants de llars amb dificultats econòmiques poden tenir menys alternatives si un club esdevé insegur, i poden dependre més d'un únic entrenador/a, d'una ruta de transport o d'una estructura esportiva local.

Altres factors poden agreujar encara més aquests efectes, com ara pertànyer a una minoria ètnica, la situació migratòria, el coneixement limitat per part de la família del sistema esportiu o la dependència de l'autoritat adulta relacionada amb l'edat. Els infants que viuen en acolliment residencial, separats de les seves famílies o dins de sistemes de protecció infantil també poden afrontar vulnerabilitats addicionals vinculades a la inestabilitat, la dependència d'institucions, la interrupció de les xarxes de suport o un accés reduït a persones adultes de confiança capaces de donar suport a l'expressió, la participació i la cerca d'ajuda. Aquests factors no fan que els infants siguin inherentment vulnerables, però poden augmentar l'exposició al dany quan els entorns esportius no reconeixen les seves circumstàncies, no adapten els mecanismes de suport o no creen vies accessibles i de confiança per a la participació i l'expressió.

La implicació pràctica per al projecte 360 Safe Play és que les mesures de protecció no han d'assumir una experiència infantil uniforme. La formació, la comunicació, els sistemes de denúncia i les eines de seguiment s'han de dissenyar de manera que els

infants que afronten vulnerabilitats múltiples i superposades puguin accedir a la protecció sense haver de superar barreres culturals, lingüístiques, econòmiques o d'accessibilitat addicionals. En aquest sentit, la interseccionalitat no és una capa analítica abstracta, sinó una condició necessària perquè la protecció infantil sigui creïble i efectiva en l'esport de base.

Implicacions per a la implementació

- utilitzar formats accessibles i llenguatge senzill;
- evitar assumir que el suport familiar sempre està disponible,
- oferir més d'un canal de denúncia;
- adaptar els materials segons l'edat i la discapacitat;
- tenir en compte les barreres lingüístiques i culturals,
- fer seguiment de si alguns infants participen menys, eviten determinats espais o abandonen l'esport abans.

4. Integració transversal de les perspectives de gènere i LGBTQI en el conjunt de l'acció

Integrar transversalment les perspectives de gènere i LGBTQI en l'acció 360 Safe Play requereix més que afegir referències aïllades a la igualtat o la inclusió. Vol dir garantir que els components centrals del projecte (formació, materials adaptats als infants, canals de denúncia, enfocaments restauratius, comunicació i incidència) es dissenyin des de l'inici de manera que reconeixin com les normes de gènere, l'heteronormativitat i la discriminació vinculada a la Identitat de gènere o l'expressió de gènere configuren les experiències de seguretat dels infants en l'esport. En les orientacions sobre protecció en l'esport, l'educació, els procediments i la comunicació es tracten com a parts centrals de la prevenció, i no com a afegits secundaris, i s'espera que els sistemes efectius tinguin en compte els factors que poden fer que alguns infants siguin més vulnerables (Council of Europe, n.d.; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Per a aquest projecte, la integració transversal té, per tant, dues dimensions complementàries. En primer lloc, l'acció ha d'abordar explícitament els riscos vinculats al sexisme, l'homofòbia, la bifòbia, la transfòbia i les expectatives de gènere rígides, en lloc de basar-se només en referències genèriques a l'assetjament o la inclusió. En segon lloc, ha de garantir que totes les eines del projecte siguin utilitzables, creïbles i segures per als infants que poden estar posicionats de manera diferent en els contextos esportius, incloses nenes, nens, infants que no s'ajusten a les normes de gènere, infants LGBTQI, infants amb discapacitat i infants que afronten altres vulnerabilitats.

Els treballs recents que se centren en joves sobre la inclusió LGBTQI en l'esport reforcen aquesta necessitat, ja que posen l'èmfasi en les experiències viscudes dels joves en l'"esport escolar i comunitari" i les tracten com a centrals per al desenvolupament d'entorns inclusius (IGLYO, 2025).

4.1. Orientació de la formació per a professionals i entrenadors/es

La formació per a professionals i entrenadors/es s'ha de concebre com una mesura central de protecció i no com una sessió puntual de sensibilització. Les orientacions del Consell d'Europa sobre programes i materials educatius subratllen que totes les persones amb responsabilitats envers infants en l'esport han de tenir accés a formació en protecció, mentre que aquelles amb rols especialitzats en protecció requereixen un nivell de formació més alt. Les mateixes orientacions recomanen que la formació s'integri en programes educatius més amplis per a entrenadors/es, responsables i líders esportius, que s'adapti a responsabilitats específiques, que s'actualitzi regularment i que es dugui a terme amb el suport d'experts rellevants. La formació introductòria en Protecció en l'esport també inclou habitualment la capacitat de reconèixer, respondre, denunciar i registrar preocupacions, i d'aplicar la pràctica de protecció a les realitats específiques dels contextos esportius.

Contingut formatiu mínim

La formació hauria de cobrir, com a mínim:

- reconeixement del dany basat en el gènere i LGBTQI-fòbic;
- llenguatge sexista, homòfob, bifòbic i transfòbic;
- respostes segures a les revelacions,
- confidencialitat i prevenció de la revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual;
- riscos als vestidors, en els desplaçaments i en la comunicació digital;
- límits entre persones adultes i infants i interaccions individuals;
- quan el conflicte entre iguals esdevé una qüestió de protecció;
- procediments de denúncia i derivació;
- ús adequat i inadequat de les pràctiques restauratives.

Des d'una perspectiva de gènere i LGBTQI, el contingut formatiu hauria de cobrir explícitament com el dany està configurat per les normes de gènere i les cultures excloents. Això inclou reconèixer el llenguatge sexista, homòfob, bifòbic i transfòbic; comprendre com els supòsits hipermasculins o heteronormatius poden afectar la participació i l'expressió; i aprendre a respondre a les preocupacions sense revelar involuntàriament la identitat o l'orientació sexual, patologitzar o estereotipar els infants. Les orientacions pràctiques per a un entrenament inclueixen, a més, que els entrenadors/es haurien de modelar un llenguatge respectuós, evitar supòsits sobre la identitat, respectar els noms i pronoms escollits, protegir la privacitat al voltant de la Identitat de gènere i la sexualitat, intervenir davant comentaris discriminatoris i preparar amb antelació les instal·lacions, els desplaçaments i l'organització dels vestidors perquè la seguretat no depengui del fet que un infant hagi de fer una expressió pública.

La metodologia formativa també és important. Com que aquests temes afecten comportaments quotidians, normes de grup i decisions difícils, el format més útil probablement serà interactiu i basat en escenaris, més que no pas purament descriptiu. Els casos específics per rol haurien d'incloure, per exemple, bromes sexistes o homòfobes presentades com a "comentaris informals", exclusió als vestidors, pressió al voltant dels uniformes, comunicació inadequada entre persones adultes i infants a través de xarxes socials, i incertesa sobre quan un conflicte entre iguals requereix una resposta formal de protecció. Les orientacions del Consell d'Europa també recomanen formació interactiva i orientada a resultats, suport per a participants que puguin veure's afectats pel material, i sistemes per fer seguiment de la finalització i de l'aprenentatge continu.

4.2. Contingut dels materials adaptats als infants

Els materials adaptats als infants han de traduir els principis de protecció i inclusió en un llenguatge i uns formats que els infants puguin entendre i utilitzar realment. Les orientacions específiques per a l'esport del Consell d'Europa indiquen que els infants i joves esportistes han de tenir accés a informació sobre els seus drets i els riscos de violència i abús, adaptada a les seves capacitats evolutives. De manera més àmplia,

les orientacions de comunicació sobre protecció adaptada als infants recomanen que se'ls proporcioni informació adequada a l'edat sobre què són el dany i l'abús, quin comportament de les persones adultes és adequat o inadequat, on i com denunciar preocupacions, i on es pot trobar suport.

Per a aquest projecte, els materials adaptats als infants haurien d'explicar, per tant, amb un llenguatge senzill i directe, que tothom té dret a participar en l'esport de manera segura i sense humiliació, assetjament ni discriminació. Haurien d'anomenar formes de comportament que sovint es normalitzen, però que no són acceptables, inclosos els insults sexistes, els comentaris homòfobs o transfòbics, la humiliació corporal, la pressió per ocultar la diferència i el contacte digital inapropiat. També haurien d'explicar què poden fer els infants si els passa alguna cosa a ells o a un company/a d'equip, amb qui poden parlar i quin tipus de suport poden esperar. Les orientacions recents d'UNICEF són útils en aquest punt perquè subratllen que els sistemes de retroalimentació i denúncia orientats als infants funcionen millor quan són "accessibles i segurs", "sensibles a la confidencialitat" i ofereixen "múltiples opcions" perquè els infants puguin parlar (UNICEF, 2026).

Els missatges adreçats als infants haurien d'incloure afirmacions senzilles com ara:

- "Ningú té dret a humiliar-te, insultar-te o burlar-se de qui ets."
- "Les bromes que fan que algú se senti insegur o exclòs no estan bé."
- "Pots demanar ajuda encara que no estiguis segur/a que allò sigui greu."
- "No has de compartir informació privada sobre tu per ser respectat/da o protegit/da."
- "Hi ha més d'una persona adulta amb qui pots parlar."
- "Si et passa alguna cosa a tu o a un company/a d'equip, pots demanar ajuda i se't prendrà seriosament."

Els materials també s'han de dissenyar d'una manera realment adaptada als infants i inclusiva. Les orientacions sobre comunicació de protecció adaptada als infants recomanen implicar els infants en el procés de disseny, adaptar els materials a l'edat, el gènere, la discapacitat, la llengua i la cultura, i utilitzar elements visuals i exemples que facilitin la comprensió sense generar por innecessària. També recomanen incloure recursos de suport, com ara línies d'ajuda, punts focals i contactes de confiança. Aplicat a aquest projecte, això significa que els materials haurien de representar infants diversos i experiències esportives diverses, evitar representacions estereotipades de nenes i nens, i reconèixer maneres diverses d'expressar el gènere, la participació i la pertinença en l'esport. Els materials també haurien d'incloure exemples que parlin de les realitats dels infants que se senten diferents, exclosos o insegurs sense exigir-los que es defineixin públicament.

Els materials s'han d'adaptar segons l'edat i les necessitats de comunicació. Per als infants més petits, poden ser més adequats els formats visuals, els escenaris senzills i els exemples concrets. Per als adolescents, els materials també haurien d'abordar

la privacitat, les relacions, el contacte en línia, la discriminació, el consentiment, la pressió entre iguals i el respecte pels límits i les identitats personals. Per als infants amb discapacitat, s'han de considerar des de l'inici formats accessibles i comunicació amb suport.

També s'haurien de considerar, quan sigui adequat, formats de lectura fàcil, llenguatge planer i suports visuals per fer que la informació sobre protecció sigui més accessible i comprensible per a tots els infants.

4.3. Mecanismes d'alerta primerenca i denúncia

Els mecanismes d'alerta primerenca i denúncia s'han de dissenyar perquè siguin creïbles, accessibles i segurs per als infants. Les *Salvaguardes internacionals per a infants en l'esport* estableixen que hi ha d'haver "procediments clars que proporcionin orientacions pas a pas" sobre quina acció cal prendre quan sorgeixen preocupacions (International Safeguards for Children in Sport, 2021). Aquest és un punt clau per al projecte, perquè els sistemes de denúncia només funcionen quan els infants, les famílies i el personal entenen què compta com a preocupació, on es pot plantejar, qui hi respondrà i què passarà després.

Per al projecte 360 Safe Play, això significa que els canals de denúncia no s'han de limitar a un únic canal formal ni a casos definits de manera estreta com a abús greu. Els infants i les famílies han de poder plantejar preocupacions a través de múltiples punts d'entrada, inclòs un punt focal de protecció, una altra persona adulta de confiança, formats de denúncia accessibles i, quan sigui adequat, vies de baix llinar o anònimes. Les orientacions d'UNICEF adaptades als infants són especialment rellevants en aquest punt perquè assenyalen que els infants tenen menys probabilitats d'utilitzar mecanismes quan no els entenen, no hi confien o temen conseqüències negatives. En canvi, els mecanismes dissenyats pensant en els infants tenen més probabilitats de ser segurs, confidencials i utilitzables a la pràctica (UNICEF, 2026).

Els infants no haurien de fer servir un procediment formal de queixa com a única via d'accés a la protecció. Les oportunitats de baix llinar per parlar amb una persona adulta de confiança són essencials, perquè els infants poden fer una revelació gradualment, indirectament o a través de signes de malestar, i no necessàriament mitjançant un relat formal complet.

Des d'una perspectiva de gènere i LGBTQI, el disseny dels sistemes de denúncia també ha d'abordar les barreres vinculades a la privacitat, la desconfiança i la por a la revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual. El recurs de viaSport per a entrenadors/es és especialment clar en aquest punt quan afirma que la comunicació al voltant del gènere i la sexualitat és "la història que correspon explicar a cada participant" (viaSport, 2023). Aplicat als sistemes de denúncia, això significa que els infants han de poder descriure el dany sense ser pressionats a revelar més informació personal de la necessària per a la seva protecció. Això és especialment important en contextos que impliquen la identitat de gènere, l'expressió de gènere o l'orientació sexual, on la confidencialitat i la protecció davant revelacions no desitjades

són consideracions essencials de protecció, tal com recullen els Principis de Yogyakarta més 10 (2017). També significa que les persones que reben denúncies han de distingir entre la informació necessària per a l'acció de protecció i la informació relacionada amb la identitat que ha de romandre privada llevat que l'infant triï el contrari.

4.4. Pràctiques restauratives entre iguals

Les pràctiques restauratives entre iguals poden ser un component útil del projecte, especialment per abordar danys entre iguals, reconstruir la confiança i enfortir la responsabilitat del grup, però s'han d'emmarcar amb cura dins d'un model de protecció. L'evidència més sòlida en aquest àmbit prové dels contextos educatius més que no pas de l'esport. Una revisió sistemàtica recent va trobar que les pràctiques restauratives s'han utilitzat per “reduir la violència escolar i millorar el benestar emocional i la cohesió del grup” (Alonso-Rodríguez et al., 2025). Això és rellevant per a 360 Safe Play perquè molts dels danys que el projecte busca abordar —exclusió, bromes humiliants, llenguatge discriminatori i intimidació entre iguals— són de naturalesa relacional i poden beneficiar-se de respostes estructurades i no punitives que reconstrueixin la responsabilitat. Les pràctiques restauratives només s'han de considerar després que una avaluació de risc de protecció hagi confirmat que el procés és segur, voluntari i adequat per als infants implicats.

En termes pràctics, el treball restauratiu entre iguals pot ser adequat en casos com ara insults repetits, exclusió de la vida de l'equip, “comentaris informals” discriminatoris, conflictes entre iguals o rituals d'humiliació, sempre que primer s'avaluï la seguretat i que la participació sigui voluntària i acompanyada. Cal una cautela especial en situacions que impliquin dany sexista, homòfob o transfòbic, en què els infants poden sentir pressió per minimitzar l'impacte de la discriminació, protegir la pertinença al grup o evitar la revelació no desitjada d'informació personal.

L'evidència de revisions basades en l'àmbit escolar també suggereix que els enfocaments restauratius són més efectius quan s'integren en una cultura més àmplia de construcció de relacions i responsabilitat compartida, en lloc d'utilitzar-se només després que es produeixin incidents. Això dona suport a la idea que, dins del projecte, les pràctiques restauratives s'han de vincular a un treball més ampli sobre el clima d'equip, l'empatia, l'escolta i les normes col·lectives. Les pràctiques restauratives no s'han de fer servir quan hi ha abus perpetrat per persones adultes, violència sexual, coacció, intimidació greu, por a represàlies, desequilibri de poder greu o risc continuat. En aquests casos, els procediments formals de protecció han de tenir prioritat.

Al mateix temps, les pràctiques restauratives s'han de situar com un complement de la protecció, i no com una alternativa a la denúncia, la derivació o l'acció protectora. La literatura sobre enfocaments restauratius subratlla la importància del context, la preparació i els límits adequats, i això és especialment important quan els infants poden sentir-se pressionats a reconciliar-se en situacions insegures o desiguals. Per aquest motiu, dins del model 360 Safe Play, les pràctiques restauratives entre iguals

s'han de situar com un complement de la protecció, i no com una alternativa a la denúncia, la derivació o l'acció protectora.

Quan s'utilitzin enfocaments restauratius, les salvaguardes mínimes haurien d'incloure facilitació formada, participació voluntària, absència de pressió per perdonar o reconciliar-se, preparació separada amb cada infant, possibilitat d'aturar el procés, seguiment posterior i documentació de qualsevol nova preocupació de protecció.

4.5. Materials de comunicació i incidència que aborden la identitat de gènere i l'expressió de gènere

Els materials de comunicació i incidència haurien d'abordar explícitament la identitat de gènere, l'expressió de gènere i la discriminació relacionada amb el col·lectiu LGBTQI, en lloc de basar-se només en referències generals a la inclusió. Els treballs recents d'IGLYO centrats en joves presenten les experiències de joves LGBTQI en l'esport com a centrals per entendre què requereixen els entorns inclusius, i situen aquestes experiències com a rellevants tant per a l'esport escolar com per al comunitari (IGLYO, 2025). Això és important perquè el llenguatge genèric d'"inclusió per a tothom" pot deixar la identitat de gènere i l'expressió de gènere sense anomenar i, per tant, insuficientment abordades a la pràctica.

Llista de comprovació per a una comunicació segura

Abans de la publicació, la comunicació del projecte hauria de comprovar:

- El missatge evita els estereotips?
- Anomena clarament la discriminació i la violència quan és rellevant?
- Evita exposar la identitat o les experiències personals dels infants?
- Utilitza un llenguatge basat en drets i centrat en l'infant?
- Mostra on poden buscar suport els infants o les famílies?
- Ha estat revisat per detectar riscos de protecció, privacitat i consentiment?

En termes pràctics, els materials de comunicació del projecte haurien de deixar clar que el sexisme, l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia són qüestions de protecció, i no assumptes marginals o privats. Haurien de comunicar que el respecte pels noms i pronoms escollits, la privacitat, les instal·lacions segures i l'absència de tracte humiliant o discriminatori formen part de l'esport segur. Les orientacions sobre entrenament inclusiu donen suport a aquest enfocament posant l'èmfasi en el llenguatge respectuós, la privacitat i l'adaptació pràctica, mentre que recursos més amplis d'inclusió en l'esport subratllen que les organitzacions han de crear entorns acollidors "sobre la base de l'Orientació sexual, la Identitat de gènere o l'Expressió de gènere" (viaSport, 2023). Això proporciona al projecte una base sòlida per produir comunicació que sigui alhora centrada en l'infant i explícita sobre les formes de dany que pretén prevenir.

Aquests materials també s'han de desenvolupar tenint en compte la representació segura. Les eines de protecció infantil en l'esport subratllen la necessitat d'estàndards clars sobre comunicació, imatges, interacció en línia i protecció davant l'assetjament o el contacte inadequat. En un marc sensible al gènere i al col·lectiu LGBTQI, això significa que la comunicació del projecte no ha d'exposar mai els infants de maneres que comprometin la privacitat o la seguretat, i ha d'evitar missatges que converteixin la identitat de gènere o l'expressió de gènere en un espectacle o una controvèrsia. Els materials d'incidència haurien d'emmarcar aquestes qüestions a través dels drets, la dignitat, la participació i la protecció.

En aquest sentit, la comunicació i la incidència no són només eines de difusió, sinó també eines preventives: contribueixen a establir normes, fer visibles els canals de denúncia, reduir el silenci al voltant de la discriminació i mostrar que la protecció inclusiva forma part de la bona pràctica ordinària.

Els materials de comunicació que impliquin infants han de seguir estàndards estrictes sobre l'ús d'imatges, el consentiment, la privacitat i la seguretat digital. Els infants no han de ser presentats mai visualment o narrativament de maneres que els exposin a l'estigma, la identificació, les represàlies o una visibilitat no desitjada.

5. Alineament tècnic i requisits de seguiment

Als efectes del projecte 360 Safe Play, les conclusions d'aquesta avaluació no han de quedar-se en el nivell de recomanacions generals. S'han de traduir en requisits de seguiment tècnicament alineats amb el marc lògic del projecte, el Pla de garantia de qualitat i les rutines de recollida d'evidències. En termes pràctics, això significa que les consideracions de gènere i LGBTQI s'han de reflectir no només en els materials narratius, sinó també en els indicadors, les eines de recollida de dades, els procediments de protecció i els processos de revisió. Aquest enfocament és coherent amb les orientacions actuals sobre protecció en l'esport i protecció infantil, que tracten el seguiment i l'avaluació com a components centrals d'un sistema de protecció funcional, i no com a tasques administratives secundàries. UNICEF també afirma que la protecció ha d'estar "integrada en processos, plans i accions", mentre que les *Salvaguardes internacionals per a infants en l'esport* inclouen el "seguiment i l'avaluació" com una de les salvaguardes bàsiques esperades de les organitzacions que treballen amb infants (UNICEF, 2025; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Des d'aquesta perspectiva, l'alineament tècnic requereix atendre quatre elements connectats. En primer lloc, el projecte ha de definir indicadors capaços de mostrar si les mesures de protecció sensibles al gènere i inclusives amb el col·lectiu LGBTQI s'estan implementant i utilitzant realment. En segon lloc, ha d'establir requisits de recollida de dades proporcionats i segurs, inclosa una desagregació adequada quan sigui rellevant. En tercer lloc, ha d'integrar garanties ètiques, de confidencialitat i de **no fer mal** que siguin sòlides en totes les activitats de seguiment i generació d'evidències que impliquin infants. En quart lloc, ha de garantir que l'evidència resultant s'utilitzi no només per a la rendició de comptes, sinó també per a l'adaptació, l'aprenentatge i la millora al llarg de tota l'acció. D'aquesta manera, el seguiment esdevé un mecanisme per reforçar la qualitat de la implementació, i no un exercici purament orientat a la justificació.

5.1. Indicadors i resultats esperats

Els indicadors s'han d'organitzar en tres nivells: indicadors de procés, indicadors de resultat tangible i indicadors de resultat d'impacte. Aquesta distinció ajuda el projecte a fer seguiment no només de si les activitats s'han dut a terme, sinó també de si les eines estan disponibles i de si els infants i les persones adultes experimenten canvis significatius.

Tipus d'indicador	Finalitat	Exemple
Procés	Fa seguiment de si les activitats s'implementen	Nombre i % d'entrenadors/es formats.
Resultat	Fa seguiment de si existeixen eines o sistemes	Clubs amb canals de denúncia visibles.
Impacte	Fa seguiment de si s'experimenta un canvi	Infants que declaren que saben on buscar ajuda.

Taula 5. Taula d'indicadors

Els indicadors relacionats amb la integració transversal del gènere i el col·lectiu LGBTQI haurien de combinar dimensions de procés, de resultat i d'impacte. Els indicadors de procés són necessaris per fer seguiment de si s'estan duent a terme els passos clau d'implementació, com ara la proporció de professionals i entrenadors/es que reben formació sobre violència basada en el gènere i violència LGBTQI-fòbica, el nombre de clubs que revisen o adopten procediments de protecció que aborden explícitament la discriminació vinculada a la identitat de gènere i l'expressió de gènere, o el nombre de materials adaptats als infants que incorporen continguts de protecció inclusiva. Els indicadors de resultat haurien d'avaluar si les estructures i eines rellevants estan disponibles i funcionen, per exemple si els canals de denúncia són visibles, si existeixen punts focals de protecció designats, i si els clubs poden demostrar que els seus codis de conducta, orientacions i materials de comunicació reflecteixen els estàndards del projecte sensibles al gènere i inclusivament amb el col·lectiu LGBTQI. Aquesta lògica és coherent amb les orientacions d'UNICEF, que indiquen que la igualtat de gènere s'ha d'integrar en l'"abast de l'anàlisi i els indicadors", i que els mètodes de recollida i anàlisi de dades han de ser sensibles al gènere i als drets humans, inclosos els drets dels infants (UNICEF, 2021).

Els indicadors d'impacte són igualment importants perquè el projecte no només ha de fer seguiment de si les eines existeixen, sinó també de si són fiables, accessibles i significatives per als infants. Per aquest motiu, els resultats esperats haurien d'incloure canvis en el coneixement dels infants sobre els seus drets i opcions de denúncia, canvis en la confiança dels professionals per identificar i respondre a preocupacions de protecció relacionades amb el gènere i el col·lectiu LGBTQI, i canvis en les percepcions dels infants sobre seguretat, inclusió i respecte dins dels entorns dels clubs. També és recomanable incloure indicadors relacionats amb la confiança per buscar ajuda, el coneixement de persones adultes de confiança i la percepció dels infants que els comportaments discriminatoris o humiliants es prenen seriosament. D'acord amb les *Salvaguardes internacionals*, les opinions dels infants s'han de tenir en compte en el disseny, la implementació i l'avaluació d'aquestes salvaguardes, de manera que el seguiment no es basi únicament en les percepcions

adultes sobre la millora (International Safeguards for Children in Sport, 2021). El projecte hauria de distingir entre indicadors bàsics requerits en tots els contextos d'implementació i indicadors opcionals d'aprenentatge que es puguin adaptar a les realitats de cada país, club o pilot.

Un altre punt és que els resultats esperats s'han d'interpretar amb cura. En el treball de protecció, un augment de les preocupacions denunciades no indica automàticament que les condicions hagin empitjorat; també pot suggerir una millora de la sensibilització, una confiança més gran en els mecanismes de denúncia o un millor accés al suport. Per aquest motiu, el seguiment ha de llegir les dades de denúncia conjuntament amb dades de percepció, finalització de la formació, retroalimentació qualitativa i evidències sobre la gestió de casos. Per tant, un marc de seguiment tècnicament sòlid combinarà indicadors quantitatius amb evidència qualitativa d'infants, famílies, professionals i clubs, i permetrà al projecte distingir entre el compliment formal i el canvi significatiu en la pràctica quotidiana. Això és coherent amb els enfocaments de programació basats en l'evidència i adaptatius, que utilitzen el seguiment i l'aprenentatge no només per registrar resultats, sinó també per avaluar el progrés, identificar reptes i millorar l'efectivitat.

5.2. Requisits de recollida de dades desagregades

El sistema de seguiment del projecte hauria d'incloure la recollida de dades desagregades perquè les diferents experiències i resultats no desapareguin dins d'informes agregats. Com a mínim, quan sigui rellevant i viable, el projecte hauria de procurar desagregar les dades per sexe o gènere, segons sigui adequat en el context, grup d'edat, situació de discapacitat, país, tipus d'agent implicat i, quan sigui rellevant, rol dins del club. Les orientacions d'UNICEF sobre avaluació sensible al gènere fan referència explícita a la desagregació de dades per gènere, edat i grups de discapacitats, així com per grups socialment exclosos, mentre que UN Women assenyalava que captar les desigualtats interseccionals requereix desagregar per sexe, edat i altres característiques rellevants, incloses la discapacitat, la classe social, la ubicació, l'educació i la situació migratòria (UNICEF, 2021).

Al mateix temps, la desagregació en aquest àmbit ha de ser proporcionada i sensible. La informació sobre orientació sexual i Identitat de gènere pot ser molt sensible, i l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans ha subratllat que la recollida d'aquestes dades planteja preocupacions sobre "privacitat, identitat, autodeterminació i seguretat", especialment perquè l'estigma pot amplificar els danys causats per la Revelació/Expressió o el mal ús de la informació. Per aquest motiu, el projecte no ha d'assumir que la recollida directa de dades identificatives sobre orientació sexual o identitat de gènere sigui sempre necessària, adequada o segura (OHCHR, 2019). Les dades directes sobre l'orientació sexual o la Identitat de gènere dels infants no s'han de recollir per defecte. Només s'haurien de recollir quan hi hagi una finalitat clara de protecció o seguiment, quan la participació sigui voluntària, quan sigui possible l'anonimat o l'agregació, i quan el projecte pugui garantir una gestió segura, accés restringit i no divulgació.

En termes pràctics, això significa que el projecte hauria d'adoptar un enfocament de minimització de dades. Sempre que sigui possible, el seguiment hauria de prioritzar dades anonimitzades i agregades, l'autoidentificació voluntària i preguntes basades en experiències o percepcions, en lloc de l'expressió directa de la identitat. En molts casos, serà més segur i més útil preguntar si els infants han presenciat o experimentat exclusió, llenguatge humiliant, manca de privacitat, por en espais de vestidor o incertesa sobre en qui confiar, en lloc d'exigir-los que es classifiquin en categories identitàries. Les decisions sobre què cal recollir també s'han de basar en l'ús probable de les dades, el nivell de risc implicat i fins a quin punt la recollida és realment necessària per millorar la pràctica de protecció. Això és coherent amb els enfocaments de drets de l'infant i drets humans aplicats a la generació d'evidències, que posen l'èmfasi en la rellevància, la proporcionalitat i la participació dels grups marginats a l'hora de decidir quines dades són importants. Alternatives més segures poden incloure preguntar als infants si han presenciat o experimentat llenguatge discriminatori, si se senten respectats, si saben on buscar ajuda, si els espais de vestidor els semblen segurs o si confien que les persones adultes respondran adequadament.

5.3. Salvaguardes: ètica, confidencialitat i no fer mal

Totes les activitats de seguiment, consulta i recollida de dades vinculades a aquesta avaluació s'han de guiar pels **principis d'ètica, confidencialitat i no fer mal**. Atès que el projecte tracta amb infants, violència, discriminació i qüestions potencialment sensibles relacionades amb la identitat de gènere i l'expressió de gènere, la generació d'evidències s'ha de tractar com una activitat de protecció en si mateixa. La política de protecció d'UNICEF posa l'èmfasi en un enfocament proactiu per prevenir i gestionar riscos de dany, i les orientacions ètiques d'UNICEF deixen clar que la recollida de dades que implica infants o dades secundàries sensibles ha de complir estàndards ètics elevats (UNICEF, 2025; UNICEF, 2021).

En termes operatius, això significa que la participació en activitats de retroalimentació o seguiment ha de ser voluntària, adequada a l'edat i basada en informació clara sobre la finalitat, la confidencialitat i el seguiment posterior. S'ha d'explicar als infants, amb un llenguatge que puguin entendre, quina informació es recull, per què es recull, qui hi tindrà accés i quins són els límits de la confidencialitat. Aquest darrer punt és especialment important quan una revelació pot activar l'obligació de denúncia o l'escalada d'un cas de protecció. Les orientacions recents d'UNICEF Innocenti sobre recerca en temes delicats amb infants subratllen la necessitat d'un pla clar de gestió de dades que reconegui qualsevol limitació de la confidencialitat derivada de l'obligació de denúncia o de l'expressió d'un dany imminent. També destaca la importància de comprendre el context jurídic i polític local al voltant del consentiment, l'assentiment, l'intercanvi de dades i qualsevol llei o pràctica que pugui incrementar els riscos per a determinats grups, inclosa la joventut LGBTQI+ (UNICEF, 2025). No s'hauria de dur a terme cap activitat de seguiment o consulta amb infants si les

persones facilitadores no saben com respondre en cas que un infant reveli dany, malestar, por o risc immediat durant l'activitat.

Per tant, les garanties de confidencialitat haurien d'incloure la minimització de dades, l'accés restringit a informació identificativa, l'emmagatzematge segur, normes clares de conservació i eliminació, i la separació de les dades de seguiment respecte d'identificadors personals innecessaris sempre que sigui possible. Cal una cautela especial en relació amb la identitat de gènere, l'orientació sexual i les experiències de discriminació dels infants, ja que una gestió negligent d'aquesta informació pot exposar-los a revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual, estigma, represàlies o més exclusió. El projecte també ha de garantir que el personal de seguiment, les persones facilitadores i els punts focals de protecció estiguin formats per respondre adequadament si els infants revelen dany durant processos de recollida d'evidències. Les orientacions d'UNICEF sobre comunicació ètica centrada en els infants també subratllen que la dignitat, la privacitat i la protecció dels infants davant del dany i les represàlies han de prevaldre per sobre dels objectius d'incidència o comunicació (UNICEF, n.d.).

Les mesures de protecció de dades haurien d'incloure emmagatzematge segur, accés restringit, períodes clars de conservació, anonimització quan sigui possible, pseudonimització quan sigui necessari, procediments d'eliminació segura i normes clares sobre qui pot accedir a informació identificativa.

Finalment, el principi de No fer mal exigeix que la recollida de dades només es dugui a terme quan hi hagi una capacitat realista de respondre de manera segura a allò que es pugui revelar. La identificació de riscos sense un seguiment segur pot socavar la confiança i generar nous danys. Per aquest motiu, els plans de seguiment han d'estar vinculats als canals de derivació, als procediments de protecció i a responsabilitats designades per a l'escalada de casos, i alhora han de permetre ajustos ràpids si la implementació revela riscos no previstos o febleses en els sistemes de resposta. Les orientacions d'UNICEF sobre recerca sensible amb infants recomanen específicament responsabilitats clares de seguiment i mecanismes de supervisió perquè les preocupacions es puguin rastrejar i els protocols es puguin ajustar ràpidament quan calgui (UNICEF, 2025).

5.4. Ús de les conclusions per al seguiment i la millora del projecte

Les conclusions generades a través d'aquesta avaluació i del sistema de seguiment associat s'han d'utilitzar com una font viva d'evidència per a la gestió del projecte, la garantia de qualitat i la millora de la implementació. No s'han de tractar només com a material de compliment per als entregables. Les orientacions d'UNICEF sobre seguiment, avaluació i aprenentatge descriuen les funcions de MEL com a centrals per a una "programació basada en l'evidència, equitativa i adaptativa", mentre que les orientacions de revisió anual vinculen explícitament la revisió periòdica amb l'avaluació del progrés, la identificació de reptes i la millora de l'efectivitat del programa. En el context de 360 Safe Play, això significa que l'evidència sobre

protecció relacionada amb el gènere i el col·lectiu LGBTQI s'ha de revisar regularment i traduir-se en mesures correctores o de reforç durant la implementació, i no només al final del projecte (UNICEF, 2025).

Les conclusions s'han d'utilitzar mitjançant un cicle senzill d'aprenentatge:

1. Recollir evidències de la formació, els materials, els sistemes de denúncia i el retorn d'infants i famílies;
2. Revisar internament les conclusions;
3. Identificar mancances de protecció, inclusió o implementació;
4. Adaptar la formació, els materials, els canals de denúncia o el suport als clubs;
5. Documentar els canvis realitzats;
6. Revisar de nou durant el següent cicle de seguiment.

En termes pràctics, les conclusions del projecte haurien d'alimentar almenys quatre bucles de millora. En primer lloc, haurien d'orientar el refinament dels continguts formatius, per exemple identificant mancances recurrents en la confiança dels entrenadors/es o malentesos recurrents sobre la confidencialitat, la discriminació o el dany entre iguals. En segon lloc, haurien de guiar la revisió dels materials adaptats als infants i dels materials de comunicació quan el retorn dels infants suggereixi que els missatges no són clars, són massa centrats en les persones adultes o no són prou inclusius. En tercer lloc, haurien de donar suport al reforç dels canals de denúncia quan les preocupacions continuïn infradenunciades, mal enteses o insuficientment confiables. En quart lloc, haurien d'orientar el suport a escala de país i de soci, ajudant el consorci a identificar on alguns clubs o contextos requereixen un acompanyament més específic per complir els estàndards de protecció del projecte. La lògica d'autoauditoria de les *Salvaguardes internacionals* és útil en aquest punt perquè emmarca el seguiment com una manera d'identificar tant fortaleeses com àrees en què les organitzacions poden millorar.

Un altre requisit és que les conclusions s'han de debatre de manera que preservin la veu dels infants sense comprometre'n la seguretat. Les *Salvaguardes internacionals* subratllen que implicar els infants en el disseny, la implementació i l'avaluació de les salvaguardes ajuda a garantir que aquestes mesures siguin significatives i promou una cultura en què persones adultes i infants valoren allò que els infants tenen a dir. Per a 360 Safe Play, això suggereix que el seguiment del projecte hauria d'incloure el retorn dels infants no només com a dades brutes, sinó també com a part de la interpretació de les conclusions i de la definició de prioritats de millora. Això ajudarà a garantir que el seguiment no esdevingui excessivament tècnic o dirigit per persones adultes, i que les dimensions de gènere i LGBTQI de la seguretat continuïn sent visibles en la pràctica (International Safeguards for Children in Sport, 2021).

En conjunt, el valor tècnic d'aquesta avaluació rau en la seva capacitat per reforçar l'aprenentatge del projecte, així com la rendició de comptes. Mitjançant la integració d'indicadors específics, una desagregació proporcionada, garanties ètiques sòlides i processos de revisió estructurats, el projecte pot garantir que la protecció sensible al

gènere i inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI es monitori com a part de la qualitat de la implementació, i no com un afegit temàtic aïllat. Aquesta és també la manera més efectiva de garantir que les conclusions de l'avaluació continuïn orientant la presa de decisions, l'adaptació i la transferibilitat en els diferents contextos en què s'implementa el projecte.

6. Conclusions i recomanacions prioritàries

6.1. Avaluació general

Aquesta *Avaluació de l'impacte en la infància, el gènere i el col·lectiu LGBTQI* confirma que el projecte 360 Safe Play està ben posicionat per abordar una dimensió rellevant i sovint insuficientment reconeguda de la violència contra els infants en l'esport de base. L'anàlisi mostra que els riscos vinculats a les normes de gènere, l'heteronormativitat i la discriminació basada en la identitat de gènere o l'expressió de gènere no són qüestions perifèriques, sinó preocupacions estructurals de protecció que poden configurar les experiències quotidianes dels infants pel que fa a la participació, la confiança, l'expressió i la protecció. En l'esport base, aquests riscos sovint estan integrats en les cultures ordinàries dels clubs, les dinàmiques informals entre iguals, les relacions d'autoritat adulta i els sistemes organitzatius febles, en lloc d'aparèixer només a través d'incidents excepcionals. Per aquest motiu, és necessària una perspectiva sensible al gènere i inclusiva amb el col·lectiu LGBTQI si el projecte vol assolir el seu objectiu de crear entorns esportius més segurs per a tots els infants.

L'avaluació també confirma que aquests riscos no afecten tots els infants de la mateixa manera. Les nenes poden estar exposades a una disminució de la legitimitat, a l'escrutini corporal i a formes de violència basada en el gènere que comprometen tant la seguretat com la participació. Els nens poden veure's afectats per expectatives hipermasculines que normalitzen l'agressivitat, desincentiven l'expressió emocional i dificulten la cerca d'ajuda. Els infants que no s'ajusten a les normes de gènere i els infants LGBTQI poden afrontar alguns dels riscos més intensos, especialment quan les normes binàries rígides, el llenguatge hostil, la manca de privacitat i les respostes adultes febles es combinen i fan que els espais esportius se sentin insegurs o excloents. Aquests impactes es poden intensificar encara més per la discapacitat, la vulnerabilitat socioeconòmica, el context migratori, el context familiar o altres factors interseccionals. Això confirma la importància de tractar les qüestions de gènere i LGBTQI no com a afegits temàtics separats, sinó com a elements transversals de la pràctica de protecció infantil.

Des d'una perspectiva d'implementació, el projecte ja conté punts d'entrada sòlids per a aquest treball d'integració transversal. El seu enfocament multidimensional, l'orientació centrada en l'infant, l'atenció a la sensibilització, la prevenció, la detecció precoç, la denúncia i les pràctiques restauratives entre iguals, així com l'èmfasi en eines pràctiques per a clubs i associacions, proporcionen un marc adequat per integrar aquestes perspectives de manera significativa. Al mateix temps, l'avaluació mostra que una integració transversal efectiva dependrà de fins a quin punt les consideracions de gènere i LGBTQI s'incorporin de manera explícita i coherent en el conjunt de l'acció. És poc probable que un model de protecció formalment neutre sigui suficient si no anomena i aborda les formes específiques d'exclusió, violència i silenci vinculades a la identitat de gènere, l'expressió de gènere i les normes heteronormatives en l'esport.

En conjunt, l'avaluació és positiva però condicionada. El model 360 Safe Play té un potencial clar per contribuir a entorns d'esport de base més segurs i inclusius, però aquest potencial només es podrà desplegar plenament si les consideracions de gènere i LGBTQI s'incorporen com a requisits operatius de protecció i no es tracten només com a referències temàtiques. Això vol dir que han de ser visibles en les eines, la formació, els canals de denúncia, els indicadors de seguiment, els estàndards de comunicació i les orientacions d'implementació per als socis. En aquest sentit, la igualtat i la protecció s'han de tractar com a dimensions mútuament reforçadores de la qualitat del projecte, i no com a objectius paral·lels.

6.2. Accions prioritàries per a un esport base més segur i inclusiu

A partir de l'anàlisi desenvolupada en aquest informe, es recomanen les accions prioritàries següents.

Prioritats immediates

1. Finalitzar una terminologia comuna i un glossari multilingüe sobre protecció, identitat de gènere, expressió de gènere, expressió, denúncia i **Confidencialitat**.
2. Integrar explícitament la violència basada en el gènere i la violència LGBTQI-fòbica en els continguts formatius, els materials adaptats als infants i les orientacions sobre denúncia.
3. Definir estàndards mínims de **Confidencialitat** i denúncia, incloses salvaguardes per prevenir la revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual, l'estigma o les represàlies.
4. Establir un marc mínim de seguiment amb indicadors bàsics sobre formació, denúncia, coneixement dels infants, percepció de seguretat i gestió de casos.

Prioritats d'implementació

1. Adaptar els materials adreçats als infants segons l'edat, la llengua, la discapacitat i les necessitats de comunicació.
2. Formar els punts focals de protecció en resposta a casos, confidencialitat, derivació i documentació.
3. Garantir que les pràctiques restauratives només s'utilitzen després d'una avaluació de risc de protecció i mai en casos d'abús per part de persones adultes, dany sexual, coacció, intimidació greu o risc continuat.
4. Proporcionar suport addicional als clubs d'esport de base amb capacitat limitada en matèria de protecció.

Prioritats de seguiment i aprenentatge

1. Fer seguiment de les percepcions dels infants sobre seguretat, respecte, pertinença i confiança en els canals de denúncia.
2. Utilitzar dades desagregades de manera segura i evitar recollir dades sobre orientació sexual o identitat de gènere dels infants llevat que sigui clarament necessari, voluntari, proporcionat i segur.

3. Revisar les conclusions durant la implementació, i no només al final del projecte.
4. Ajustar la formació, els materials, els sistemes de denúncia i el suport als clubs a partir de l'evidència de seguiment i del retorn d'infants, famílies i professionals.

En conjunt, aquestes accions prioritàries suggereixen que un esport de base més segur i inclusiu depèn no només de l'existència d'eines de protecció, sinó de la qualitat i la inclusivitat de la seva implementació. La contribució d'aquesta avaluació és, per tant, aclarir on el projecte 360 Safe Play pot reforçar de manera més efectiva el seu enfocament perquè la prevenció, la detecció, la resposta i la participació siguin realment accessibles per a tots els infants, inclosos aquells amb més risc d'exclusió, silenci o protecció desigual.

Referències bibliogràfiques

- Alonso-Rodríguez, I., Pérez-Jorge, D., Pérez-Pérez, I., & Olmos-Raya, E. (2025). Restorative practices in reducing school violence: A systematic review of positive impacts on emotional wellbeing. *Frontiers in Education*, 10, Article 1520137. <https://doi.org/10.3389/feduc.2025.1520137>
- Chan, A. S. W., Choong, A., Phang, K. C., Leung, L. M., Tang, P. M. K., & Yan, E. (2024). Societal discrimination and mental health among transgender athletes: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*, 12, Article 24. <https://doi.org/10.1186/s40359-023-01493-9>
- Council of Europe. (s.f.). *Educational programmes and materials. Child Safeguarding in Sport*. <https://pjp-eu.coe.int/en/web/pss/educational-programmes-materials>
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- Denison, E., Faulkner, N., O'Brien, K. S., Jeanes, R., & Canning, M. (2023). Effectiveness of an educational intervention targeting homophobic language use by young male athletes: A cluster randomised controlled trial. *British Journal of Sports Medicine*, 57(9), 515–520. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2022-106429>
- Elipe-Lorenzo, P., Díez-Fernández, P., Ruibal-Lista, B., & López-García, S. (2025). Barriers faced by people with disabilities in mainstream sports: A systematic review. *Frontiers in Sports and Active Living*, 7, Article 1520962. <https://doi.org/10.3389/fspor.2025.1520962>
- European Commission. (2016). *Study on gender-based violence in sport*. Publications Office of the European Union. https://sport.ec.europa.eu/sites/default/files/gender-based-violence-sport-study-2016_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024a). *EU LGBTIQ Survey III: Key findings report*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-lgbtiq-equality_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024b). *Violence against women survey: Key findings*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/eu-gender-based-violence-survey-key-results.pdf
- FIFA. (2019). *Child safeguarding toolkit for member associations*. <https://www.icmec.org/wp-content/uploads/2019/12/toolkit-fifa-guardians.pdf>

- Greenspan, S. B., Griffith, C., & Watson, R. J. (2019). LGBTQ+ youth's experiences and engagement in physical activity: A comprehensive content analysis. *Adolescent Research Review*, 4, 169–185. <https://doi.org/10.1007/s40894-019-00110-4>
- IGLYO. (2025). *From the sidelines to the playing field: LGBTQI youth perspectives on inclusion in school and community sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021a). *A guide for organisations working in sport in a governance capacity*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021b). *International safeguards for children in sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021c). *International safeguards for children in sport self-audit*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (n.d.). *International safeguards for children in sport*. Safe in Sport. <https://safeinsport.org/wp-content/uploads/2021/11/International-Safeguards-for-Children-in-Sport-English.pdf>
- Lodi, E., Perrella, L., Lepri, G. L., Scarpa, M. L., & Patrizi, P. (2022). Use of restorative justice and restorative practices at school: A systematic literature review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), Article 96. <https://doi.org/10.3390/ijerph19010096>
- Magrath, R., & Anderson, E. (2022). Sport, masculinities, and heteronormativity. A L. A. Wenner (Ed.), *The Oxford handbook of sport and society* (pp. 889–906). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780197519011.013.47>
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M., Blauwet, C., Carska-Sheppard, A., Fasting, K., Kirby, S., Leahy, T., Marks, S., Martin, K., Starr, K., Tiivas, A., & Budgett, R. (2016). International Olympic Committee consensus statement: Harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2016-096121>
- Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. (2019, 14 de maig). *Report on data collection and management*.
- Pape, M., Schoch, L., & Carter-Francique, A. (2023). Editorial: Thinking and doing intersectionality in sociology of sport. *Frontiers in Sports and Active Living*, 5, Article 1212457. <https://doi.org/10.3389/fspor.2023.1212457>
- Rhind, D. J. A., Owusu-Sekyere, F., & Hills, L. (2022). Safeguarding culture: Towards a new approach to preventing child maltreatment in sport. *Sport Management Review*, 25(2), 300–322. <https://doi.org/10.1080/14413523.2021.1930951>

- Roberts, C.-M., & Quesnel, D. A. (2023). The psychology of female sport performance from a gender perspective. A J. J. Robert-McComb, M. Zumwalt, & M. Fernández-del-Valle (Eds.), *The active female* (pp. 55–67). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-15485-0_3
- Rubin, G. S. (1984). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In C. Vance (Ed.), *Pleasure and danger: Exploring female sexuality* (pp. 267–319). Routledge.
- Safe Sport International. (2014). *International Safeguards for Children in Sport*. <https://www.safesportinternational.com/standards/international-safeguards-for-children-in-sport/>
- Tandon, P. S., Kroshus, E., Olsen, K., Garrett, K., Qu, P., & McCleery, J. (2021). Socioeconomic inequities in youth participation in physical activity and sports. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(13), Article 6946. <https://doi.org/10.3390/ijerph18136946>
- UN Women. (2020). *Integrate intersecting inequalities to leave no one behind*. <https://data.unwomen.org/features/integrate-intersecting-inequalities-leave-no-one-behind>
- UN Women, UNESCO, & Spotlight Initiative. (2023). *Tackling violence against women and girls in sport: A handbook for policy makers and sports practitioners*. United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women; United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. https://knowledge.unwomen.org/sites/default/files/2023-07/3343_unwomen_unesco_vawg_handbook_6a_singlepage.pdf
- UNICEF. (2026). *Child safeguarding toolkit for business* (ed. 2026). <https://www.unicef.org/childrightsandbusiness/media/1681/file/Child-Safeguarding-Toolkit-2026.pdf>
- UNICEF. (2021). *Gender transformative education: Reimagining education for a more just and inclusive world*. United Nations Children's Fund. <https://www.unicef.org/media/113166/file/GenderTransformativeEducation.pdf>
- UNICEF. (s.f.-a). *Delivering results for children through evidence: UNICEF's Evaluation policy and practice*. <https://www.unicef.org/evaluation/policy-and-practice>
- UNICEF. (s.f.-b). *Ethical reporting guidelines*. <https://www.unicef.org/media/reporting-guidelines>
- UNICEF. (2025, january). *Researching sensitive topics involving children*. <https://www.unicef.org/innocenti/media/10406/file/UNICEF-Innocenti-EthicsOutcomesPaper-2025.pdf>

- United Nations Children's Fund. (2019, setembro). *UNICEF guidance on gender integration in evaluation*.
- United Nations Children's Fund. (2025a, 6 de junho). *UNICEF policy on safeguarding*.
- United Nations Children's Fund. (2025b, 11 de junho). *Annual review guidance*.
- viaSport. (2023a). *LGBTQI2S resource: Creating inclusive environments*.
https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Creating_Inclusive_Environments.pdf
- viaSport. (2023b). *LGBTQI2S resource: Inclusion in sport coaching resource*.
https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Inclusion_in_Sport_Coaching_Resource_05-26.pdf
- Willson, E., & Kerr, G. (2023). Gender-based violence in girls' sports. *Adolescents*, 3(2), 278–289. <https://doi.org/10.3390/adolescents3020020>
- Yogyakarta Principles plus 10. (2017). *Additional principles and state obligations on the application of international human rights law in relation to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics to complement the Yogyakarta Principles*. <https://yogyakartaprinciples.org/>

Annexos

Annex 1. Indicadors i punts de seguiment suggerits

Aquest annex proporciona un conjunt pràctic d'indicadors i punts de seguiment suggerits per donar suport a la implementació de l'*Avaluació de l'impacte en la infància, el gènere i el col·lectiu LGBTQI* dins del projecte 360 Safe Play. La llista és orientativa i s'ha d'entendre com una eina de suport per a l'alineament amb el marc lògic del projecte, el Pla de garantia de qualitat i les realitats d'implementació a escala nacional. És recomanable combinar indicadors quantitatius i qualitatius perquè el seguiment capti no només si les eines i els procediments existeixen, sinó també si s'entenen, generen confiança i s'utilitzen a la pràctica.

Per donar suport a la implementació, els indicadors es divideixen en tres nivells: indicadors bàsics, indicadors recomanats i indicadors opcionals d'aprenentatge. Els indicadors bàsics s'haurien de monitorar en el conjunt del projecte; els indicadors recomanats s'haurien d'utilitzar quan sigui viable, i els indicadors opcionals poden donar suport a l'adaptació local o a un aprenentatge més aprofundit.

A. Formació per a professionals i entrenadors/es

Àrea	Indicador suggerit	Categoria	MoV	Freqüència
Cobertura de la formació	Nombre i % d'entrenadors/es i professionals formats	Bàsic	Registres d'assistència	Per cicle formatiu
Qualitat del contingut	La formació inclou continguts sobre gènere, LGBTQI, Confidencialitat i resposta	Bàsic	Programa/materials de formació	Per cicle formatiu
Resultats d'aprenentatge	% de participants que declaren haver millorat els coneixements/la confiança	Recomanat	Formularis pre/post formació	Per cicle formatiu
Aplicació pràctica	Nombre i % de clubs que introdueixen o revisen mesures de Protecció, denúncia o inclusió després de la formació	Recomanat	Enquesta/entrevistes de seguiment	A mig termini/final

B. Materials adaptats als infants

Àrea	Indicador suggerit	Categoria	MoV	Freqüència
Disponibilitat	Nombre de materials adaptats als infants produïts	Bàsic	Registres del projecte	Periòdica
Qualitat de la inclusió	Els materials inclouen referències clares a la	Bàsic	Revisió de contingut	Abans de la difusió

	seguretat, la Discriminació i els canals de suport			
Accessibilitat	Materials adaptats a l'edat, la llengua i les necessitats d'inclusió	Bàsic	Llista de comprovació interna	Abans de la difusió
Utilitat	% d'infants que declaren que els materials són comprensibles i útils	Recomanat	Retorn dels infants	Periòdica

C. Mecanismes d'alerta primerenca i denúncia

Àrea	Indicador suggerit	Categoria	Mitjans de verificació	Freqüència
Visibilitat	Nombre i % de clubs amb Canals de denúncia i punts focals visibles	Bàsic	Llista de comprovació del club	Periòdica
Accessibilitat	% d'infants/famílies capaços d'identificar almenys un Canal de denúncia	Bàsic	Enquestes/grups focals	A mig termini/final
Ús	Nombre de preocupacions plantejades a través dels canals disponibles	Bàsic	Registres de Protecció	A mig termini/final
Confiança	% d'infants que declaren que sabrien què fer si se sentissin insegurs	Bàsic	Enquesta a infants	A mig termini/final
Qualitat de la resposta	% d'infants/famílies que declaren que les preocupacions de Protecció es van gestionar de manera clara, respectuosa i adequada	Recomanat	Llista de comprovació del club	Periòdica

Nota d'interpretació: un augment de les preocupacions denunciades pot indicar més confiança i una millor sensibilització, i no només un augment de la incidència.

D. Pràctiques restauratives entre iguals

Àrea	Indicador suggerit	Categoria	MoV	Freqüència
Disponibilitat	Nombre i % de clubs/facilitadors formats per aplicar enfocaments restauratius	Bàsic	Registres de formació	Periòdica
Ús adequat	Nombre de casos de dany entre iguals avaluats i, quan és adequat, abordats de manera restaurativa	Recomanat	Revisió de casos	Periòdica
Benefici percebut	% de participants que declaren una millora en la comprensió, la responsabilitat o el clima d'equip	Opcional d'aprenentatge	Formularis de retorn	Després de l'activitat

Límit de Protecció	Nombre de casos greus no redirigits cap a processos restauratius inadequats	Bàsic	Revisió interna	Periòdica
--------------------	---	-------	-----------------	-----------

E. Materials de comunicació i incidència

Àrea	Indicador suggerit	Categoria	MoV	Freqüència
Contingut explícit	Nombre i % de materials de comunicació que aborden explícitament el sexisme, l'homofòbia, la bifòbia, la transfòbia o l'exclusió basada en el gènere	Bàsic	Revisió de contingut	Periòdica
Representació segura	Nombre i % de materials revisats d'acord amb estàndards de privacitat i Protecció	Bàsic	Llista de comprovació editorial	Abans de la publicació
Abast	Nombre d'agents implicats/clubs/participants assolits	Bàsic	Registres de difusió	Periòdica
Utilitat percebuda	% d'agents implicats que declaren haver millorat la claredat sobre drets, seguretat i inclusió	Recomanat	Formularis de retorn	A mig termini/final

F. Indicadors transversals centrats en l'infant

Els indicadors transversals suggerits inclouen:

Indicador suggerit	Categoria
% d'infants que diuen que se senten segurs en el seu entorn esportiu	Bàsic
% d'infants que coneixen almenys una Persona adulta de confiança amb qui podrien parlar	Bàsic
% d'infants que pensen que els comportaments humiliants o discriminatoris es prenen seriosament al seu club	Bàsic
% d'infants que se senten respectats independentment de la seva Expressió de gènere o diferència percebuda	Bàsic
Retorn qualitatiu dels infants sobre si els entorns esportius se senten més inclusius i de confiança al llarg del temps	Recomanat

G. Desagregació mínima a considerar

Quan sigui rellevant, segur i viable, les dades s'haurien de desagregar per:

Indicador suggerit	Categoria
País	Bàsic
Rol de la persona enquestada	Bàsic
Grup d'edat	Bàsic

Sexe/gènere, quan sigui adequat	Recomanat
Situació de discapacitat	Recomanat
Tipus d'agent implicat	Bàsic
Club o context d'implementació	Bàsic

La recollida directa de dades sobre orientació sexual o identitat de gènere només s'hauria de dur a terme quan estigui clarament justificada i sigui voluntària, proporcionada i segura.

Annex 2. Llista de comprovació de protecció i confidencialitat

Aquesta llista de comprovació es concep com una eina pràctica de suport per als socis del projecte, facilitadors/es, formadors/es, punts focals de Protecció i altres professionals implicats en activitats d'implementació, consulta, seguiment o comunicació. Es pot utilitzar abans, durant i després d'activitats amb infants.

A. Abans de l'activitat

Pregunta	Sí/No	Notes
L'activitat és necessària i proporcionada?		
S'ha dut a terme una revisió dels riscos de protecció?		
Els rols i les responsabilitats són clars?		
Hi ha una persona de contacte designada en matèria de protecció?		
Hi ha un canal de derivació conegut si es revela una preocupació?		
S'han tingut en compte les necessitats d'accessibilitat i inclusió?		
S'han considerat els riscos vinculats al gènere, l'expressió de gènere i la discriminació relacionada amb el col·lectiu LGBTQI?		

B. Participació dels infants

Pregunta	Sí/No	Notes
S'ha informat els infants, amb un llenguatge adequat a la seva edat, sobre l'activitat?		
La participació és voluntària?		
Els infants poden saltar-se preguntes, fer una pausa o aturar la participació?		
S'han explicat clarament els límits de la Confidencialitat?		
Hi ha maneres segures i privades de plantejar preocupacions?		
Els infants estan protegits davant la pressió de revelar informació relacionada amb la seva identitat?		

C. Dades i confidencialitat

Pregunta	Sí/No	Notes
Només s'està recollint la informació necessària?		
Les preguntes relacionades amb la identitat són estrictament necessàries i voluntàries?		
S'eviten les dades identificatives quan no són essencials?		
Els registres s'emmagatzemen de manera segura?		
L'accés està limitat a persones autoritzades?		
Les normes de conservació i eliminació són clares?		
La informació personal només es comparteix segons el principi de necessitat de conèixer-la?		

D. Seguretat durant la implementació

Pregunta	Sí/No	Notes
Hi ha personal format disponible per respondre davant el malestar o una Revelació/Expressió?		
Hi ha opcions de suport disponibles si un infant s'angoixa?		
Les eines digitals i els espais en línia es moderen de manera segura?		
Es protegeixen la privacitat i la dignitat durant tota l'activitat?		
Les disposicions són segures per als infants que ja poden sentir-se exclosos o assenyalats?		

E. Seguiment

Pregunta	Sí/No	Notes
S'ha recollit retorn dels infants i/o de les famílies després de l'activitat?		
Hi ha un procés per documentar i escalar les preocupacions?		
Les preocupacions es tracten amb rapidesa i de manera adequada?		
S'informa l'infant, quan és adequat, sobre què passarà després?		
S'ha valorat la necessitat de derivació a serveis externs?		
S'ha revisat l'activitat posteriorment per extreure'n aprenentatges?		

Condicions mínimes

Cap activitat no s'hauria de dur a terme si no es compleixen les condicions mínimes següents:

1. un punt focal de Protecció clar;
2. un canal de resposta conegut;
3. disposicions de Confidencialitat viables;
absència de risc evitable de dany, revelació no consentida de la identitat o l'orientació sexual, o represàlies.

Annex 3. Nota sobre la implementació multilingüe (EN, CA, ES, BG, IT)

Aquesta nota proporciona orientacions bàsiques per a la implementació multilingüe del projecte 360 Safe Play en anglès, català, castellà, búlgar i italià.

1. Principi general

La implementació multilingüe ha de buscar l'equivalència de significat, i no només la traducció literal. Això és especialment important per als termes relacionats amb la protecció, la confidencialitat, la denúncia, l'expressió, la identitat de gènere, l'expressió de gènere, la discriminació i les pràctiques restauratives.

2. Per què és important

La qualitat lingüística afecta:

- la comprensió dels drets per part dels infants;
- la usabilitat dels canals de denúncia;
- la claredat dels continguts formatius;
- la coherència dels missatges de protecció;
- la inclusivitat dels materials de comunicació.

Una traducció deficient o inconsistent pot afeblir tant la protecció com la inclusió

3. Requisits mínims del projecte

El projecte ha de garantir que:

- els materials bàsics estiguin disponibles en les llengües rellevants del projecte;
- els materials adreçats als infants s'adaptin, i no només es tradueixin;
- la informació sobre denúncia sigui comprensible per als infants i les famílies;
- els termes clau s'utilitzin de manera coherent en totes les llengües;
- la terminologia sensible es revisi per evitar formulacions obsoletes o estigmatitzadores.

4. Passos pràctics recomanats

a. Versions font mestre

Utilitzar una única versió font acordada per a cada document bàsic abans de la traducció.

b. Glossari compartit

Mantenir un glossari comú en EN, CA, ES, BG i IT per a termes clau com ara:

- Protecció;
- Protecció infantil;
- Confidencialitat;
- Revelació/Expressió;
- Canals de denúncia;

- Identitat de gènere;
- Expressió de gènere;
- Orientació sexual;
- Discriminació;
- Pràctica restaurativa;
- No fer mal.

English	Catalan	Spanish	Bulgarian	Italian	Notes
Child protection	Protecció infantil	Protección infantil	Закрила на детето	Tutela/ Protezione dell'infanzia	
Confidentiality	Confidencialitat	Confidencialidad	Поверителност	Riservatezza	
Disclosure	Revelació/ Expressió	Revelación/ Expresión	Разкриване на информация / Споделяне на притеснение	Divulgazione	
Discrimination	Discriminació	Discriminación	Дискриминация	Discriminazione	
Do no harm	No fer mal	No hacer daño	Да не се вреди	Non nuocere	
Gender expression	Expressió de gènere	Expresión de género	Полово изразяване	Espressione di genere	
Gender identity	Identitat de gènere	Identidad de género	Полова идентичност	Identità di genere	
Reporting pathway	Canals de denúncia	Canales de denuncia	Механизъм за подаване на сигнали	Canali di segnalazione	
Restorative practice	Pràctica restaurativa	Práctica restaurativa	Възстановителна практика	Pratica riparativa	
Safeguarding	Protecció	Protección	Закрила	Salvaguardia	
Sexual orientation	Orientació sexual	Orientación sexual	Сексуална ориентация	Orientamento sessuale	
Trusted adult	Persona adulta de confiança	Persona adulta de confianza	Доверен възрастен	Adulto di fiducia	

c. Adaptació sensible al context

Adaptar la formulació als nivells de comprensió locals i a les realitats institucionals.

d. Revisió de qualitat dels continguts sensible

Aplicar un pas addicional de revisió als continguts que tractin sobre violència, denúncia, confidencialitat, identitat de gènere, sexualitat o discriminació.

e. Proves amb les persones usuàries quan sigui viable

Provar els materials adaptats als infants amb les persones destinatàries, quan sigui segur i viable.

5. Consideracions de protecció adaptades als infants

Cal prestar una atenció especial a si els infants poden entendre:

- què és un comportament insegur;
- amb qui poden parlar;
- què significa la confidencialitat;
- què passarà després que plantegin una preocupació;
- que la protecció no depèn de revelar públicament la identitat.

6. Accessibilitat i inclusió

Quan sigui rellevant, la implementació multilingüe també ha de considerar:

- versions en llenguatge simplificat;
- formats visuals;
- resums adaptats als infants;
- formats accessibles per a infants amb discapacitat;
- explicació oral quan sigui adequat.

7. Confidencialitat en contextos multilingües

Quan la revelació o la denúncia es produeixin en diverses llengües, el projecte ha de garantir que:

- els infants puguin parlar en una llengua que entenguin bé;
- la interpretació no comprometi la confidencialitat;
- la informació sensible es tradueixi de manera precisa i neutral;
- la informació relacionada amb la identitat no es reveli més enllà del que sigui necessari.

8. Seguiment de la qualitat multilingüe

Algunes preguntes útils per a la revisió són:

- Els materials són comprensibles per als infants i les famílies?
- Hi ha versions lingüístiques més clares que d'altres?
- Hi ha malentesos recurrents vinculats a la terminologia?
- Els missatges de protecció són coherents en totes les llengües?
- Els socis informen de dificultats amb conceptes específics?

9. Nota final

Dins de 360 Safe Play, la implementació multilingüe s'ha d'entendre com a part d'una execució segura, inclusiva i equitativa. Els infants no poden utilitzar les mesures de protecció de manera efectiva si aquestes no són accessibles lingüísticament i culturalment.

Оценка на въздействието върху децата, равенството между половете и LGBTQI общността

Co-funded by
the European Union

История на документа

Акроним на проекта	360 Safe Play
Наименование на проекта	360 интегрирана система за закрила на детето за спортни клубове и асоциации
Номер на споразумението за безвъзмездна помощ	101254575
Координатор на проекта	FPT
Продължителност на проекта	24 месеца
Номер на резултата (Deliverable)	1.2
Ниво на разпространение	Публичен
Водещ партньор по резултата	FPT
Краен срок за предаване	14/6/2026
Работен пакет	WP1 Управление и координация на проекта
Водещ партньор по работния пакет	Fundació Pere Tarrés
Допринасящи бенефициенти	Всички партньори
DoA	

Дата	Версия	Автор	Съществени промени
4/Май/2026	v0.5	Ares Cruz Hernández	Първи проект
7/Май/2026	V0.6	Guillem Palàs Lara Sanchez	Първи преглед и малки промени
12/Май/2026	V0.7	Aimar Rubio	Преглед
19/Май/2026	V1	Ares Cruz	Финална версия

Project consortium

Резюме

Настоящият резултат (deliverable) оценява как половите норми, патриархалните модели, хетеронормативността и дискриминацията, свързана с половата идентичност, половото изразяване и възприеманата сексуална ориентация, могат да повлияят върху безопасността на децата, тяхното участие и достъпа им до механизми за закрила в масовия спорт. Документът идентифицира основните рискове, анализира различното им въздействие върху децата и предлага практически препоръки за интегриране на чувствителен към половите различия и приобщаващ към LGBTQI лицата подход към защитата на децата в рамките на проекта **360 Safe Play**.

Оценката потвърждава, че насилието, основано на пола, както и проявите на враждебност и дискриминация спрямо LGBTQI лица, следва да се разглеждат като въпрос на закрила и безопасност на децата, а не единствено като тема, свързана с многообразието или приобщаването. Рисковете могат да се проявят чрез дискриминационен език, засрамване, свързано с външния вид и тялото, изключване от страна на връстници, небезопасни съблекални и пространства за преобличане, принудителни взаимоотношения между възрастни и деца, неефективни механизми за подаване на сигнали и организационни култури, които нормализират мълчанието или унижението.

Документът заключава, че моделът **360 Safe Play** има значителен потенциал да насърчи по-безопасна и по-приобщаваща спортна среда, при условие че въпросите, свързани с пола и LGBTQI общността, бъдат изрично интегрирани във всички компоненти на проекта – обученията, материалите, предназначени за деца, механизмите за подаване на сигнали, възстановителните практики, комуникационните дейности и инструментите за мониторинг. Особено внимание следва да се обърне на поверителността, предотвратяването на неволно разкриване на лична информация („outing“), безопасното събиране на данни, достъпните за деца канали за подаване на сигнали и ясното определяне на границите при прилагането на възстановителни практики.

Списък на съкращения

Съкращение	Значение
DoA	Описание на дейностите (Description of the Action)
GBV	Насилие, основано на пола
LGBTQI	Лесбийки, гейове, бисексуални, транссексуални, куиър/лица, които поставят под въпрос своята идентичност, и интерсекс лица
MoV	Средства за проверка / доказателства за изпълнение (Means of Verification)
QA	Осигуряване на качеството
WP	Работен пакет

Съдържание

<u>История на документа</u>	1
<u>Резюме</u>	3
<u>0.Въведение</u>	7
<u>Цел и обхват</u>	7
<u>Контекст и обосновка на проекта</u>	7
<u>Цели на настоящия документ</u>	8
<u>Структура на документа</u>	9
<u>1.Подход към оценката</u>	10
<u>1.1.Перспектива, ориентирана към детето, съобразена с половите различия и приобщаваща LGBTQI общността</u>	10
<u>1.2.Източници и аналитичен подход</u>	12
<u>1.3.Етични принципи, мерки за закрила и гаранции за поверителност</u>	13
<u>2.Картиране на рисковете в масовия спорт</u>	15
<u>2.1.Хипермъжествени и свръхконкурентни култури</u>	17
<u>2.2.Хетеронормативност и практики на изключване</u>	18
<u>2.3.Рискови ситуации, свързани с насилие, основано на пола, и враждебност към LGBTQI лица</u>	19
<u>2.4.Организационни и междуличностни рискови фактори в спортните клубове....</u>	21
<u>3.Въздействие върху децата</u>	23
<u>3.1.Въздействие върху момчетата</u>	23
<u>3.2.Въздействие върху момчетата</u>	24
<u>3.3.Въздействие върху деца с нестереотипно полово изразяване и LGBTQI деца...</u>	25
<u>3.4.Интерсекционални аспекти: увреждания, социално-икономическа уязвимост и други фактори</u>	26
<u>4.Интегриране на перспективите за полово равенство и LGBTQI приобщаване в рамките на проекта</u>	27
<u>4.1.Насоки за обучение на специалисти и треньори</u>	28
<u>4.2.Съдържание на материалите, предназначени за деца</u>	29
<u>4.3.Механизми за ранно предупреждение и подаване на сигнали</u>	30
<u>4.4.Възстановителни практики между връстници</u>	31

<u>4.5.Комуникационни и застъпнически материали, разглеждащи въпросите на половата идентичност и половото изразяване</u>	32
<u>5.Техническо съответствие и изисквания за мониторинг</u>	33
<u>5.1.Индикатори и очаквани резултати</u>	34
<u>5.2.Изисквания за събиране на дезагрегирани данни</u>	35
<u>5.3.Предпазни мерки: етика, поверителност и принципи „Да не се вреди“</u>	36
<u>5.4.Използване на резултатите за мониторинг и подобряване на проекта</u>	37
<u>6.Заключения и приоритетни препоръки</u>	39
<u>6.1.Обща оценка</u>	39
<u>6.2.Приоритетни действия за по-безопасен и по-приобщаващ масов спорт</u>	40
<u>Използвана литература</u>	41
<u>Приложения</u>	45
<u>Приложение 1. Предложени индикатори и точки за мониторинг</u>	45
<u>Приложение 2. Контролен списък за закрила и поверителност</u>	49
<u>Приложение 3. Бележка относно многоезичното изпълнение (EN, CA, ES, BG, IT)</u>	51

1. Въведение

Цел и обхват

Настоящият доклад е изготвен като **Резултат D1.2 – Оценка на въздействието върху децата, равенството между половете и LGBTQI лицата** в рамките на проекта **360 Safe Play**. Неговата цел е да анализира как проектът предотвратява, открива и реагира на насилие, основано на пола, и на прояви на дискриминация и враждебност към LGBTQI лица в контекста на масовия спорт, както и да оцени по какъв начин принципите на равнопоставеност между половете, недискриминация и приобщаване на LGBTQI общността са интегрирани във всички проектни дейности.

Оценката е основана предимно на документален анализ и използва като източници Описанието на дейностите по проекта (Description of the Action), актуализираната проектна документация, Логическата рамка, Плана за осигуряване на качеството и релевантна литература в областта на закрилата на децата, насилието, основано на пола, и приобщаването на LGBTQI лицата в спорта. Документът предоставя обща аналитична и оперативна рамка за изпълнение на проекта, без да заменя националните процедури за закрила на детето или приложимите законови изисквания.

По-конкретно, оценката има за цел да идентифицира и анализира рисковите ситуации, свързани с хипермъжествени, свръхконкурентни и хетеронормативни култури в спортните клубове и асоциации, както и да разгледа как тези фактори могат да въздействат по различен начин върху децата в зависимост от техния пол, полово изразяване и възприемана сексуална идентичност.

Докладът също така отговаря на проектното изискване за предоставяне на конкретни препоръки по отношение на ключови елементи от изпълнението, включително обучения за специалисти и треньори, материали, предназначени за деца, механизми за ранно предупреждение и подаване на сигнали, възстановителни практики между връстници, както и комуникационни и застъпнически дейности, които изрично разглеждат насилието, свързано с половата идентичност и половото изразяване.

Настоящата оценка не е замислена като самостоятелен теоретичен анализ, а като практически и оперативен инструмент в подкрепа на изпълнението на проекта. Поради това тя е съобразена с Логическата рамка и Плана за осигуряване на качеството на проекта и има за цел да подпомогне вземането на конкретни решения, свързани с разработването на обучения, комуникацията с деца, механизмите за докладване, възстановителните дейности между връстници, комуникационните продукти и мониторинга на проекта.

Контекст и обосновка на проекта

Проектът **360 Safe Play** адресира нарастващия проблем с насилието срещу деца и младежи в спорта чрез разработването на многоизмерен и основан на общността подход за спортни клубове и асоциации. Основната му цел е създаването на по-безопасна спортна среда чрез повишаване на осведомеността, превенция, ранно откриване, механизми за сигнализиране и възстановителни практики между връстници, като същевременно активно ангажира деца, специалисти, семейства и местни заинтересовани страни. Проектът се изпълнява в рамките на 24 месеца в Испания, България и Италия и е изрично насочен към приобщаването на деца с увреждания, деца в уязвимо положение и деца, засегнати от дискриминация, свързана с пола или принадлежността към LGBTQI общността.

В рамките на проектната структура настоящата оценка подпомага интегрирането на принципите на равнопоставеност, недискриминация и закрила на детето във всички проектни дейности. Тя е особено релевантна за дейности, свързани с обучения, повишаване на осведомеността, инструменти, предназначени за деца, механизми за сигнализиране и ранно предупреждение, възстановителни практики, мониторинг и разработване на политики.

Необходимостта от подобна оценка е заложена още в самата логика на проекта. В актуализирания Част В спортът е определен като среда, която може да носи значителни ползи за децата, но същевременно може да бъде пространство, в което насилието остава скрито или се възприема като нормално. Подчертава се, че насилието в спорта не е свързано единствено с отделни инциденти, а и със структурни фактори като йерархични властови отношения, хипермъжествени норми, свръхконкурентни култури, хетеронормативни очаквания, институционално мълчание и неефективни механизми за докладване.

Това е особено валидно за масовия и непрофесионалния спорт, където клубовете често имат силни връзки с местните общности, но разполагат с ограничени ресурси, неравномерно развита система за закрила и по-неформални процеси на вземане на решения. Тези условия могат да създадат среда, в която злоупотребите, дискриминацията и изключването са по-вероятни и по-трудни за своевременно и ориентирано към детето разрешаване.

Проектната документация също така подчертава, че тези рискове не се преживяват еднакво от всички деца. От междусекторна гледна точка ефектите на дискриминацията могат да се натрупват и взаимно да се усилват, когато полът се пресича с фактори като увреждане, социално-икономическа уязвимост, сексуалност, етническа принадлежност, миграционен произход или несъответствие с доминиращите полови норми (Crenshaw, 1989).

Децата с увреждания, децата от социално и икономически уязвими семейства и децата, които не отговарят на традиционните очаквания за полово поведение и изразяване, могат да се сблъскат с различни пречки пред участието си, социалното признание, търсенето на помощ и достъпа до закрила. Семействата и лицата, полагащи грижи, също са идентифицирани като ключова, но често пренебрегвана група – от тях се очаква да подкрепят безопасността на децата,

но често не разполагат с достатъчно информация, надеждни канали за подаване на сигнали и практически насоки за реакция при случаи на насилие или дискриминация в спортна среда.

На този фон **Оценката на въздействието върху децата, равенството между половете и LGBTQI лицата** изпълнява ролята на хоризонтален инструмент, който засилва фокуса върху равнопоставеността и гарантира, че моделът **360 Safe Play** е не само ориентиран към нуждите на детето, но и чувствителен към половите различия и приобщаващ към LGBTQI общността. В Описанието на дейностите по проекта оценката е изрично определена като инструмент за формулиране на цели, свързани с равнопоставеността, и за подпомагане на вземането на решения във всички работни пакети на проекта.

Цели на настоящия документ

Настоящата оценка преследва пет взаимосвързани цели:

1. **Да идентифицира основните рискове, свързани с пола и LGBTQI общността, в средата на масовия спорт**, особено тези, произтичащи от хипермъжествени нагласи, хетеронормативност и култури на изключване в спортните клубове;
2. **Да анализира потенциалното различно въздействие на тези рискове върху момичета, момчета, деца с нестереотипно полово изразяване и деца, които са или се възприемат като LGBTQI**;
3. **Да превърне този анализ в практически препоръки** за изпълнението на проекта **360 Safe Play**;
4. **Да подпомогне мониторинга и осигуряването на качеството на проекта** чрез предлагане на индикатори, изисквания за събиране на доказателства и предпазни мерки;
5. **Да подпомогне партньорите при оценката дали мерките за закрила, съобразени с половите различия и приобщаващи LGBTQI общността, се прилагат безопасно, последователно и ефективно** във всички проектни дейности.

В този смисъл докладът следва да бъде разглеждан едновременно като аналитичен документ и като практическо ръководство за изпълнение. Неговата функция е да помогне на проектните партньори, спортните клубове, федерациите, тренъорите, лицата, отговарящи за закрилата на децата, и публичните институции да разберат по-добре как насилието, свързано с половата идентичност, половото изразяване и хетеронормативните норми, може да се проявява в ежедневната спортна практика и как тези рискове могат да бъдат предотвратявани и преодолявани чрез конкретни, приложими и съобразени с нуждите на децата мерки.

Тази практическа насоченост е напълно в съответствие с цялостния дизайн на проекта, който съчетава съвместно разработване на решения, обучения, мониторинг, интегриране в политики и възможности за прилагане в различни национални контексти.

Структура на документа

Основната целева аудитория на настоящото ръководство включва консорциума по проекта **360 Safe Play**, спортни клубове и асоциации от масовия спорт, треньори и спортни специалисти, семейства, както и местни и публични институции, ангажирани със закрилата на детето и безопасния спорт.

Документът е предназначен да се използва както като аналитичен справочен материал, така и като инструмент в подкрепа на изпълнението на проекта. Той следва да подпомогне партньорите при превръщането на общите принципи на закрила на детето, равнопоставеност и недискриминация в ежедневни практики в спортните клубове и асоциации, особено в среди с ограничен специализиран капацитет.

Документът следва последователна логика: първо определя подхода към оценката, след това картографира рисковете, анализира различните въздействия върху децата, превежда направените изводи в конкретни изисквания за изпълнение на проекта и накрая предлага мерки за мониторинг и закрила.

Останалата част от доклада е структурирана около пет основни въпроса:

- **Първо**, какви рискове, свързани с пола и LGBTQI общността, могат да бъдат идентифицирани в средата на масовия спорт;
- **Второ**, по какъв начин тези рискове засягат различните групи деца;
- **Трето**, как перспективите за равнопоставеност между половете и приобщаване на LGBTQI общността могат да бъдат по-добре интегрирани във всички проектни дейности;
- **Четвърто**, какви практически препоръки следва да насочват изпълнението на дейностите в спортните клубове и в рамките на проекта;
- **Пето**, как тези препоръки могат да бъдат отразени в индикаторите, практиките за мониторинг и мерките за закрила в съответствие с рамката за качество и отчетност на проекта.

1. Подход към оценката

1.1. Перспектива, ориентирана към детето, съобразена с половите различия и приобщаваща LGBTQI общността

Настоящата оценка се основава на подход, ориентиран към детето, който разглежда децата и юношите като носители на права, имащи право на безопасност, достойнство, участие и защита от всички форми на насилие в спортна среда. В рамките на проекта **360 Safe Play** това означава, че анализът не разглежда децата единствено като получатели на мерки за закрила, разработени от възрастни, а като активни участници, чиито преживявания, възприятия и бариери пред търсенето на помощ трябва да определят начина, по който се проектират механизмите за превенция, откриване и реакция.

Подходът, ориентиран към детето, изисква внимание към ежедневните реалности на участието в масовия спорт, включително взаимоотношенията между връстници, авторитета на възрастните, неформалната култура на спортните клубове, очакванията на семейството и практическите условия, при които децата могат да се чувстват в безопасност, да бъдат заглушавани, приобщавани или изключвани.

Концепция	Значение в рамките на настоящата оценка
Ориентиран към детето подход	Децата са носители на права, чиито безопасност, достойнство, мнение, висш интерес и развиващи се способности следва да насочват разработването и изпълнението на проекта.
Подход, съобразен с половите различия	Проектът идентифицира и адресира начина, по който половите норми, стереотипите и неравнопоставените властови отношения влияят върху рисковете, разкриването на случаи, участието и достъпа до защита.
Приобщаващ LGBTQI подход	Проектът разглежда рисковете, свързани със сексуалната ориентация, половата идентичност, половото изразяване и половите характеристики, включително рисковете за деца, които се възприемат като различни от доминиращите норми.
Интерсекционален подход	Проектът признава, че рисковете, свързани с пола и LGBTQI, могат да се припокриват с увреждания, възраст, социално-икономическа уязвимост, миграционен произход, етническа принадлежност или семеен контекст.

Таблица 1. Основни понятия, използвани в оценката

Същевременно оценката възприема перспектива, съобразена с половите различия. Това е от съществено значение, тъй като насилието в спорта не се проявява в неутрална среда. Средата на масовия спорт често възпроизвежда по-широки социални неравенства, свързани с половите норми, неравнопоставените властови отношения и стереотипните очаквания относно сила, издръжливост, подчинение, състезателност, женственост и мъжественост.

Тези норми могат да определят кой се възприема като „подходящ“ за спорта, чий дискомфорт се омаловажава, какви форми на злоупотреба се приемат за нормални и кои деца са по-склонни да бъдат чути, защитени или обвинени. Поради това подходът, съобразен с половите различия, изисква внимание както към специфичните рискове пред момичетата и момчетата, така и към самите предпоставки, норми и властови отношения, които оформят спортната практика.

Оценката е също така изрично приобщаваща към LGBTQI общността. Това означава, че тя разглежда рисковете, пред които са изправени деца и юноши, чиято сексуална ориентация, полова идентичност, полово изразяване или

телесни характеристики не съответстват – или се възприемат като несъответстващи на доминиращите хетеросексуални и бинарни норми.

В средата на масовия спорт тези деца могат да бъдат изложени на изключване, тормоз, подигравки, неправилно разпознаване на идентичността им или натиск да се съобразяват с ограничени представи за мъжественост и женственост. Важно е да се отбележи, че оценката не се ограничава само до деца, които открито се самоопределят като LGBTQI. Тя включва и деца, които се възприемат от околните като различни, които не отговарят на доминиращите очаквания за полово поведение и изразяване, включително небинарни деца и младежи, както и такива, които могат да бъдат обект на негативно отношение поради външния си вид, поведение, приятелства или слухове. В този смисъл фокусът е както върху насилието, основано на идентичност, така и върху насилието, произтичащо от неспазване на социалните норми.

Тази перспектива е тясно свързана с разбирането на проекта за хипермъжествените, свръхконкурентните и хетеронормативните култури като структурни рискови фактори. Подобни култури могат да възнаграждават агресията, да стигматизират уязвимостта, да обезкуражават емоционалното изразяване, да нормализират унижението като дисциплинарен инструмент и да маргинализират хората, които не отговарят на доминиращите представи за успех или полова идентичност.

Подходът, ориентиран към детето, съобразен с половите различия и приобщаващ LGBTQI общността, позволява тези модели да бъдат разглеждани не като отделни междуличностни проблеми, а като част от средата, в която насилието е по-вероятно да възникне и по-малко вероятно да бъде докладвано.

Оценката прилага и междусекторна (интерсекционална) перспектива. Преживяванията на децата в спорта се формират не само от пола или възприеманата сексуална идентичност, но и от фактори като увреждане, възраст, социално-икономически статус, миграционен произход, етническа принадлежност, семейна среда и позиция в клубната йерархия.

Тези фактори могат да се припокриват и да увеличават уязвимостта, изключването или недоверието към механизмите за подаване на сигнали. Поради тази причина анализът не предполага, че всички момичета, всички момчета или всички LGBTQI деца имат едни и същи преживявания. Вместо това той признава, че рисковете и защитните фактори могат да се различават според контекста и да бъдат допълнително усложнени от други форми на неравнопоставеност, посочени още в обосновката на проекта.

Настоящата оценка е съобразена и с международните стандарти за правата на човека, свързани с дискриминацията и насилието по признаци сексуална ориентация, полова идентичност, полово изразяване и полови характеристики. В този контекст особено значение имат **Принципите от Джокарта (2006 г.)** и **Принципите от Джокарта плюс 10 (2017 г.)**, които представляват влиятелна интерпретация на международното право в областта на правата на човека по отношение на LGBTQI лицата и въпросите на участието, приобщаването, достойнството и защитата.

От гледна точка на масовия спорт тези принципи са особено важни, тъй като изрично признават, че дискриминацията, изключването и насилието могат да се проявяват чрез институционални, социални и културни среди, включително спортни организации. По-специално **Принцип 2**, свързан с равенството и недискриминацията, призовава за предприемане на мерки срещу тормоза и дискриминационното поведение в спорта въз основа на сексуална ориентация, полова идентичност, полово изразяване и полови характеристики.

Освен това **Принцип 27**, посветен на насърчаването на правата на човека, насърчава спортните организации да създават безопасна и приветстваща среда за участие чрез приобщаващи решения за съблекарни, мерки срещу дискриминацията и действия срещу тормоз, език на омразата и насилие в спортен контекст.

Принципите от Джокякарта плюс 10 (2017 г.) допълнително подчертават необходимостта спортните организации да интегрират стандартите за равенство и недискриминация в своите политики и практики. Това включва зачитане на личното пространство и самоопределената полова идентичност, предотвратяване на унижително или дискриминационно отношение, противодействие на езика на омразата и тормоза в спорта и прилагане на мерки за закрила, които не излагат хората на ненужна стигматизация, принуда или нежелано разкриване на лична информация.

Макар че Принципите от Джокякарта не са правно обвързващи, те са широко признати като важна международна рамка за тълкуване на задълженията, свързани с равенството, достойнството, участието и защитата на LGBTQI лицата в различни институционални среди, включително образованието, здравеопазването, обществения живот и спорта.

В заключение, тази перспектива има ясно изразен практически и приложен характер. Нейната цел не е единствено да идентифицира съществуващите неравенства, а да ги преведе в конкретни насоки за съдържанието на обученията, комуникацията с деца, системите за подаване на сигнали, възстановителните практики, инструментите за мониторинг и застъпническите дейности. По този начин подходът подкрепя целта на проекта да гарантира, че мерките за закрила не са само формално неутрални, а реално приобщаващи, достъпни и съобразени с различните начини, по които децата могат да преживяват насилие и изключване в спорта.

1.1. Източници и аналитичен подход

Настоящата оценка е изготвена чрез качествен и практико-ориентиран подход, основан основно на проектната документация на 360 Safe Play, включително Описанието на дейностите (Description of the Action), актуализирания Анекс Част В, Логическата рамка и Плана за осигуряване на качеството. Тези документи представляват основната база за разбиране на целите на проекта, анализа на рисковете, компонентите на изпълнението и структурата за мониторинг.

Елемент	Описание
Основни източници	Описание на дейностите, актуализирана проектна документация, Логическа рамка, План за осигуряване на качеството и подбрана литература по темите закрила на детето, насилие, основано на пола, и приобщаване на LGBTQI лица в спорта.
Вид на оценката	Качествена, основана на документален анализ и насочена към практическото изпълнение.
Критерии за оценка	Релевантност, степен на риск, различно въздействие, достъпност, адекватност на мерките за закрила, приобщаване и възможности за мониторинг.
Аналитични измерения	Превенция, откриване, докладване, реакция, възстановителни практики, комуникация и мониторинг.
Основни ограничения	Не са събирани първични данни от деца, семейства или спортни клубове специално за този резултат; по време на изпълнението ще бъде необходима адаптация към националните правни и институционални рамки.

Таблица 2. Методологическа рамка

Анализът започва от собствената диагностика на проекта, че насилието в масовия спорт е свързано не само с отделни инциденти, но и с по-широки културни и структурни условия като йерархични властови отношения, нормализирана агресия, институционално мълчание, слаби механизми за подаване на сигнали и изключващи полови норми. Тези динамики са свързани и с по-широки властови структури, основани на пола и хетеронормативността, които формират очакванията относно мъжествеността, женствеността, авторитета и принадлежността в спортната среда. На тази основа оценката разглежда как тези условия могат да засягат децата по различен начин в зависимост от пола, половата идентичност, половото изразяване и действителната или възприеманата сексуална ориентация.

Анализът прави разграничение между задълженията по проекта, идентифицирани в проектната документация, външни доказателства относно рисковете, свързани със закрилата и приобщаването, и оперативни препоръки за изпълнение и мониторинг. Методологически оценката съчетава три измерения. Първо, използва подход, основан на риска, за да идентифицира ситуации и динамики, при които може да възникне насилие, дискриминация или изключване, основани на пола или на враждебност към LGBTQI+ хора. Второ, прилага подход на диференцирано въздействие, като анализира как една и съща среда или пропуск в мерките за закрила може да засегне децата по различен начин. Трето, използва подход за интегриране, ориентиран към изпълнението, като се фокусира върху това как равенството между половете и приобщаването на LGBTQI+ хора могат да бъдат интегрирани в обученията, материалите, съобразени с нуждите на децата, механизмите за подаване на

сигнали, възстановителните практики, комуникационните продукти и инструментите за мониторинг.

Следователно оценката следва хоризонтална логика. Вместо да разглежда въпросите на пола и LGBTQI+ хората като отделни теми, тя ги отчита през целия цикъл на закрила: превенция, установяване, докладване, реакция и последващи действия. Това е в съответствие с общностно ориентирания и многоизмерен модел на проекта.

Същевременно подходът е разработен така, че да подпомага изпълнението в Испания, България и Италия. Той идентифицира общи модели и рискове, релевантни за масовия спорт, като същевременно позволява адаптиране към националния и местния контекст. В този смисъл оценката е замислена като практически инструмент за изпълнение, мониторинг и осигуряване на качеството.

1.3. Етични принципи, мерки за закрила и гаранции за поверителност

Тъй като настоящата оценка разглежда насилието срещу деца и рисковете, свързани с половата идентичност, половото изразяване и действителната или възприемана сексуална ориентация, тя се основава на ясни етични принципи, мерки за закрила и гаранции за поверителност.

На първо място, тя следва принципа **„Да не се вреди“ (Do No Harm)**. Анализът и произтичащите от него препоръки не трябва да излагат децата на допълнителна стигматизация, неволно разкриване на лична информация („outing“), ответни действия или психологически дискомфорт. Това е особено важно по отношение на рисковете, свързани с LGBTQI общността, при които децата могат да бъдат обект на негативно отношение поради реални или предполагаеми различия.

На второ място, оценката е основана на принципите на закрилата на детето и висшия интерес на детето. Тя признава, че момичетата, децата с нестереотипно полово изразяване и LGBTQI децата могат да се сблъскват със специфични пречки пред безопасността, участието, търсенето на помощ и достъпа до защита в спортна среда. Всички препоръки, свързани с обучение, докладване, мониторинг или комуникация, трябва да бъдат съвместими със стандартите за закрила на детето и със задължението да се поставят на първо място безопасността, достойнството и развиващите се способности на детето.

На трето място, подходът зачита принципите на **поверителност и минимизиране на данните**. Всяко събиране на информация, свързана с пола или LGBTQI приобщаването, следва да бъде пропорционално, необходимо и защитено чрез подходящи мерки за сигурност. В много случаи анонимизираната, агрегирана или основана на възприетия информация е по-подходяща от събирането на директно идентифициращи лични данни.

От децата и техните семейства никога не следва да се изисква да разкриват лична информация относно половата си идентичност, половото си изразяване

или сексуалната си ориентация, за да бъдат чути, подкрепени или защитени. Поверителността винаги трябва да бъде обяснявана заедно с нейните ограничения, особено когато информация, споделена от дете, показва непосредствен риск, злоупотреба или законово задължение за докладване. Тези ограничения следва да бъдат адаптирани към правната рамка и системите за закрила на детето във всяка държава, в която проектът се изпълнява.

На четвърто място, оценката признава необходимостта от **доброволно и безопасно участие**. Децата и семействата никога не трябва да бъдат притискани да разкриват лична информация относно половата идентичност, половото изразяване, сексуалната ориентация или свои преживявания, свързани с насилие, дискриминация или изключване, за да получат подкрепа и защита.

Поради това механизмите за подаване на сигнали и обратна връзка следва да бъдат съобразени с възрастта на децата, леснодостъпни и ненаатрапчиви.

На пето място, оценката насърчава **подход, основан на равнопоставеност и недискриминация**, като признава, че системите за закрила трябва да бъдат достъпни, приобщаващи и чувствителни към нуждите на деца, засегнати от сексизъм, дискриминация, основана на пола, или враждебност към LGBTQI лица.

И накрая, оценката изисква наличие на **безопасни механизми за реакция и насочване към подкрепящи услуги**. Идентифицирането на рискове има смисъл само ако съществуват ясни, поверителни и съобразени с детето процедури за тяхното управление. Поради това етичните гаранции и мерките за поверителност следва да бъдат интегрирани в индикаторите на проекта, съдържанието на обученията, инструментите за мониторинг и практиките по изпълнение.

Минимални етични условия за изпълнение на дейности с участието на деца

1. Децата се информират на подходящ за възрастта им език за целта на дейността.
2. Участието е доброволно и децата могат да прекратят участието си, да направят пауза или да пропуснат въпроси.
3. Никое дете не бива да бъде принуждавано да разкрива информация, свързана със своята идентичност.
4. Към децата се подхожда с уважение към техните имена, местоимения и форми на себеизразяване.
5. Поверителността и нейните ограничения се обясняват ясно и разбираемо.
6. Преди началото на дейността са определени лице за контакт по въпросите на закрилата и механизъм за насочване при необходимост от подкрепа.
7. Данни се събират само когато това е необходимо и се съхраняват по сигурен начин.

2. Картиране на рисковете в масовия спорт

Картографирането на рисковете в масовия спорт изисква да се надхвърли разглеждането на отделни инциденти и да се изследват по-широките условия, които правят насилието, дискриминацията, изключването и мълчанието по-вероятни. В съвременната литература по закрила това все по-често се разглежда като системен, а не само като индивидуален проблем. Rhind и съавтори (2022) твърдят, че закрилата в спорта изисква интегриран подход, който отчита „социалните, институционалните и културните фактори“ (стр. 301), докато Европейската комисия (2016) отбелязва, че основаното на пола насилие в спорта остава недостатъчно разпознавано в много контексти. Това е особено важно за проекта 360 Safe Play, тъй като рисковете, свързани с половите норми, хетеронормативността и изключващите клубни култури, често остават вградени в ежедневните практики, вместо да се проявяват единствено чрез извънредни събития.

Както посочва Gayle Rubin (1984), една от основополагащите авторки в социологията и политиката на сексуалността, в своя анализ на сексуалните йерархии, системите за регулиране на сексуалността и пола функционират не само чрез явни наказания, но и чрез ежедневни норми, които разграничават това, което се счита за „нормално“, приемливо и легитимно, от онова, което се възприема като отклоняващо се, рисково или неподходящо.

Това е особено релевантно в спортната среда, където съответствието с половите норми и хетеронормативните очаквания могат по фини, но силни начини да определят чувството за принадлежност, легитимност и мълчание.

От гледна точка на пола на детето и LGBTQI+ включването, картографирането на рисковете трябва следователно да включва както структурни, така и ситуационни измерения. Структурните рискове се отнасят до нормите, йерархиите и организационните механизми, които формират културата на клуба, докато ситуационните рискове се отнасят до конкретните пространства и взаимодействия, в които може да възникне вреда, като тренировъчни сесии, съблекални, пътувания, онлайн комуникация и индивидуални отношения с възрастни, заемащи позиции на власт. Това разграничение е важно, защото, както подчертава Европейската комисия (2016), основаното на пола насилие в спорта често остава недостатъчно разпознато и недостатъчно докладвано, което означава, че вредни среди могат да продължат да съществуват дори когато са подадени малко официални жалби.

Последните данни на Агенцията на Европейския съюз за основните права (FRA, 2024a) допълнително потвърждават, че дискриминацията, тормозът и недостатъчното докладване остават широко разпространени сред LGBTQI хората в Европа. В третото проучване на FRA сред LGBTQI хората в ЕС, обхванало над 100 000 респонденти от 30 държави, 67% съобщават, че са били подложени на тормоз, подигравки, обиди или заплахи по време на своето обучение поради това, че са LGBTQI, докато само 18% от жертвите на физическо или сексуално насилие са съобщили за инцидентите на органи или организации. Макар тези констатации да се отнасят основно до образователна и социална среда, те са изключително релевантни за контекста на масовия спорт, който често възпроизвежда сходни групови динамики между връстници, полови норми, натиск за съобразяване с тях и бариери пред разкриването на преживяното.

Тези данни засилват опасенията, свързани с мълчанието, страха от разкриване и недоверието към механизмите за подаване на сигнали в средата на младежкия спорт.

Рискова област	Къде може да се прояви	Най-засегнати деца	Възможно въздействие	Проектен отговор
Дискриминационен, хомофобски или трансфобски език	Тренировки, състезания, групи от връстници, дигитални пространства, трибуни и зрителски зони	Момчета, LGBTQI деца и деца с нестереотипно полово изразяване	Страх, мълчание, изключване, нормализиране на вредното поведение	Обучение на треньори, кодекси за поведение, насоки за семейства и зрители, механизми за подаване на сигнали
Засрамване, свързано с външния вид и тялото	Треньорска практика, спортни екипи, коментари от връстници, съблекарни	Момичета, юноши, транс деца, деца с нестереотипно полово изразяване и деца с увреждания	Срам, оттегляне, намалено самочувствие	Обучения, материали за деца, насоки за клубовете
Небезопасни пространства за преобличане или пътуване	Съблекарни, душеве, пътувания, състезания	Транс деца, деца с нестереотипно полово изразяване и деца с увреждания	Избягване на участие, тревожност, изключване	Мерки за поверителност, наблюдение и приобщаващо планиране
Злоупотреба с авторитета на възрастните	Взаимоотношения треньор–състезател, селекция, индивидуален контакт	Всички деца, особено зависими или високо представящи се деца	Мълчание, принуда, страх от подаване на сигнал	Лица за контакт по закрила, ясни процедури, управление на случаи, безопасни канали за

Рискова област	Къде може да се прояви	Най-засегнати деца	Възможно въздействи е	Проектен отговор
				сигнализира не
Слаба организационна реакция на насилие	Неформални клубове, неясни механизми за докладване, защита на репутацията	Всички деца	Недостатъчно докладване, недоверие, повтаряща се вреда	Механизми за сигнализира не, мониторинг, отчетност и добро управление

Таблица 3. Преглед на основните рискове за закрилата, свързани с пола и LGBTQI и хората

Забележка: Таблицата е адаптирана от международни рамки за закрила на децата в спорта и подходи за приобщаване на LGBTQI общността.

2.1. Хипермъжествени и свръхконкурентни култури

Един от най-ясно изразените структурни рискове в масовия спорт е устойчивото съществуване на хипермъжествени и свръхсъстезателни култури. В ежедневиия живот на спортните клубове тези динамики могат да се проявяват чрез фрази като „не плачи“, „стегни се“ или „истинските играчи издържат“; натиск да се играе въпреки болка или контузия; използване на унижение като дисциплинарен метод; толериране на агресивно поведение, защото се свързва с добри резултати; или изключване на деца, които се възприемат като слаби, чувствителни или недостатъчно състезателно настроени. Както отбелязват Magrath и Anderson (2022), спортът исторически е социализирал момчетата и мъжете в норми на „физическа твърдост, емоционален стоицизъм и отхвърляне на всичко, което се счита за женствено — включително хомосексуалността“ (стр. 889).

От гледна точка на закрилата това е съществено, защото подобни норми могат да нормализират агресията, да обезкуражават уязвимостта и да размиват границата между взискателната спортна практика и вредното поведение. В такава среда словесното унижение, засрамването заради външния вид, сплашването, натискът да се продължи въпреки болката и наказателните тренировъчни методи могат да бъдат възприемани като признаци на ангажираност или устойчивост, а не като предупредителни сигнали за вреда. По този начин децата могат да научат, че изразяването на дискомфорт е признак на слабост, че съобщаването за вреда е предателство към отбора или че понасянето на лошо отношение е част от процеса на изграждане на сила.

Тези динамики се засилват, когато спортната стойност се обвързва единствено с представянето, послушанието и победата. В подобна среда вредното

поведение може да бъде оправдавано, ако се възприема като ефективно, а децата, които не отговарят на доминиращите представи за твърдост или състезателност, могат да бъдат осмивани, маргинализирани или изтласквани. Този модел е видим и в езика, използван в младежкия спорт. Denison и съавтори (2023) подчертават устойчивото присъствие на хомофобски език в мъжкия спорт, като показват как съответствието с доминиращите представи за мъжественост често се контролира чрез рутинни взаимодействия между връстници, а не само чрез крайни инциденти. За децата това може да създаде среда, в която принадлежността зависи от съобразяването с нормите, а различието се превръща в източник на уязвимост.

Свърхсъстезателните култури могат допълнително да засилят тези рискове, като поставят резултатите, престижа или подбора на състезатели над благосъстоянието на децата. В контекста на масовия спорт това може да се прояви под формата на прекомерен тренировъчен натиск, неравно третиране на високопостигащите деца, толериране на насилствени тренировъчни практики, ако се смята, че водят до успех, или изключване на деца, възприемани като по-малко конкурентоспособни или по-слабо съответстващи на нормите на отбора. Когато представянето се превърне в основния източник на признание, клубовете може да бъдат по-малко склонни да поставят под въпрос вредно поведение от страна на тренировъци, по-възрастни състезатели или влиятелни семейства, чиито нагласи или поведение затвърждават вредните отборни норми. Това създава условия, при които злоупотребите могат да бъдат омаловажавани, оправдавани или пренебрегвани.

Важно е да се подчертае, че състезателността сама по себе си не е проблем. Спортът може да насърчава усилията, дисциплината, сътрудничеството и устойчивостта по положителен начин. Загрижеността от гледна точка на закрилата възниква тогава, когато състезателните ценности се свържат с унижение, мълчание, доминация или пренебрегване на благосъстоянието на децата.

Това е особено важно, защото спортът има и потенциала да се превърне в защитна среда, в която момчетата и младите спортисти могат да развиват алтернативни форми на мъжественост, основани на уважение, емоционална безопасност, сътрудничество и приобщаване, а не на доминация, агресия или потискане на емоциите.

2.2. Хетеронормативност и практики на изключване

Втората основна област на риск е свързана с хетеронормативността, разбрана като предположението, че хетеросексуалността и бинарните полови идентичности са нормални, естествени и очаквани в спорта. На практика това влияе върху това кой се възприема като легитимен, кой се счита за „подходящ“ за даден спорт и чий дискомфорт се приема насериозно. Тези рискове могат да бъдат явни, като обиди, изключване или дискриминационни коментари, но могат да бъдат и неяви. Неявното изключване може да възникне, когато клубните практики, езикът, съоръженията, екипите или очакванията към отбора предполагат, че всички деца са хетеросексуални, цисполови или се чувстват комфортно в рамките на бинарните полови роли. Изследванията в

областта на спорта продължават да определят хетеронормативността като съществена характеристика на много спортни култури, особено там, където мъжествеността, женствеността и сексуалността се регулират чрез тесни норми за външен вид, поведение и принадлежност (Magrath & Anderson, 2022). Тези динамики са тясно свързани с по-широки патриархални структури, в които спортът исторически е давал предимство на мъжкия авторитет, мъжествените норми и неравнопоставените полови йерархии. В резултат на това легитимността, лидерството, твърдостта и състезателността често се свързват по-силно с доминиращите форми на мъжественост, докато женствеността, уязвимостта и несъответствието с половите норми по-лесно се обезценяват, поставят под съмнение или маргинализират.

Тези предположения могат да оформят културата на клуба по фини, но силно въздействащи начини. Те могат да влияят върху организацията на отборите, начина на надзор в съблекалните, начина, по който възрастните говорят с децата, степента на толериране на шеги между връстници и начина, по който се интерпретира различието. Едно дете може да бъде обект на негативно отношение не защото открито се идентифицира като LGBTQI+, а защото другите го възприемат като твърде женствено, твърде мъжествено, недостатъчно женствено, недостатъчно мъжествено или просто различно от доминиращите очаквания. В този смисъл хетеронормативността създава рискова среда не само за открито LGBTQI+ децата, но и за всяко дете, чийто външен вид, поведение, приятелства или себеизразяване се възприемат като несъответстващи на установените норми.

Изключващите практики, свързани с хетеронормативността, могат да включват подигравки, унизителен език, клюки, социална изолация, натиск за доказване на съответствие с нормите или заличаване на преживяванията на децата в процесите, свързани със закрила и участие. На организационно ниво това може да се проявява и чрез полово обусловени предположения относно това кои спортове са подходящи за момичета или момчета, липса на гъвкавост по отношение на екипите, отсъствие на насоки относно използването на предпочитани имена и местоимения, шеги, свързани със сексуалността, предположения относно семействата на децата или организация на съблекалните, която не отчита личното пространство и безопасността. То може да приема и институционални форми, като липса на ясно формулиран език срещу дискриминацията, отсъствие на приобщаващи насоки за треньори, негъвкави правила за използване на съоръженията и участие в дейности или комуникационни материали, които представят спорта чрез тесни полови стереотипи. Дори когато откритата дискриминация не е видима, липсата на приобщаване сама по себе си може да функционира като сигнал, че някои деца са приемани само ако останат мълчаливи, невидими или готови да се приспособят.

Тези норми имат конкретни последици за ежедневието на децата при участието им в спортни дейности. Greenspan и съавтори (2019), в обзор на ЛГБТК+ младежите и физическата активност, установяват, че транс младежите се чувстват „по-малко в безопасност в обичайно разделените по пол пространства като тоалетни и съблекални“ (стр. 169). Това е особено релевантно за масовите спортни клубове, тъй като изключването често се

поражда не само чрез открита враждебност, но и чрез пространствената организация, неформалните шеги, предположенията на възрастните, твърдите полови очаквания и липсата на приобщаващи насоки. В резултат на това децата могат да се оттеглят от живота на отбора, да избягват определени пространства или да мълчат за преживяно лошо отношение, защото средата им подсказва, че различието се толерира само ако остане невидимо. Обратно, когато тези пресечни форми на идентичност и уязвимост бъдат разпознати и смислено адресирани, масовият спорт може да предложи на децата пространство, в което разнообразните идентичности се утвърждават, изразяват и укрепват по овластяващ начин.

От гледна точка на настоящия проект хетеронормативността следва да се разглежда като въпрос на закрила, а не само като тема, свързана с многообразието или приобщаването. Когато твърдите норми относно пола и сексуалността структурират средата, те оказват влияние върху безопасността на децата, чувството им за принадлежност и достъпа им до защита. Преодоляването на тези модели е от съществено значение, ако моделът **360 Safe Play** има за цел да осигури действително достъпни и съобразени с нуждите на децата механизми за всички деца, включително за онези, които често остават невидими в доминиращите спортни култури.

2.3. Рискови ситуации, свързани с насилие, основано на пола, и враждебност към LGBTQI лица

Насилието, основано на пола, както и проявите на враждебност към LGBTQI лица в масовия спорт често възникват в обикновени, повтарящи се и недостатъчно наблюдавани ситуации.

Взаимоотношенията между връстници представляват един от най-значимите контексти. Обиди, слухове, подигравки, сексуализирани коментари и контрол върху половото изразяване често се оправдават като шеги или типично поведение за възрастта, дори когато създават враждебна и унижителна среда.

Denison и съавтори (2023) подчертават, че хомофобският език в спорта вреди на всички участници, но особено силно засяга гей и бисексуалните млади хора. Това показва, че ежедневната реч може да функционира като средство за сплашване, изключване и налагане на социални норми, а не просто като безобидна комуникация.

Вид вреда	Примери в масовия спорт
Вербална или психологическа вреда	Обиди, унижения, заплахи, сексистки шеги, хомофобски или трансфобски коментари, засрамване, свързано с тялото, подигравки или отказ да бъдат използвани предпочитаните местоимения или полова идентичност на дадено лице

Физическа вреда	Агресивни дисциплинарни практики, сплашване, принудителен физически контакт, натиск за тренировки или участие въпреки болка
Сексуална вреда	Сексуализирани коментари, нежелани докосвания, принуда, тормоз, злоупотреба с авторитета на възрастни
Дигитална вреда	Неподходящи съобщения, споделяне на изображения, онлайн тормоз, агресивно поведение в групови чатове
Институционална вреда	Омаловажаване на сигнали, неясни механизми за докладване, поставяне на репутацията на организацията над безопасността на децата, липса на последващи действия

Таблица 4. Типология на вредите

Забележка: Тези категории не се изключват взаимно. На практика децата могат да преживяват няколко форми на вреда едновременно, като тяхното въздействие може да бъде усилено от фактори като пол, възраст, увреждане, сексуалност, етническа принадлежност, миграционен произход или социално-икономически статус.

Други рискови ситуации включват съблекални, душеве, пътувания до състезания, неконтролирана дигитална комуникация, взаимодействия между треньори и състезатели и процеси на подбор. Това са среди, в които телесността, личното пространство, йерархията и принадлежността към групата се пресичат по особено интензивен начин. Значението на тези пространства се подчертава и от Greenspan и съавтори (2019), чийто преглед акцентира върху усещането за несигурност в разделените по пол спортни среди. Подобни ситуации могат да бъдат особено трудни за транссексуални, небинарни деца и деца с нестереотипно полово изразяване, когато организацията на съблекалните, практиките за наблюдение или структурата на отборите са изградени около строги бинарни представи за пола. На практика системите за закрила следва да бъдат чувствителни не само към официално докладваните случаи, но и към повтарящи се ситуации, в които унижението, изключването или страхът могат да се превърнат в нещо нормализирано.

Състезателната среда също следва да бъде разглеждана като значим рисков контекст. Обиди, сексистки, хомофобски или трансфобски коментари, засрамване, свързано с външния вид и тялото, както и сплашващо поведение от страна на зрители, семейства или други лица по трибуните могат да засилят враждебната среда за децата и да нормализират дискриминационното или унизително отношение като част от състезателния спорт. Това поведение може да повлияе върху чувството на децата за сигурност, принадлежност и легитимност, особено когато възрастните не се намесват или когато подобни прояви се оправдават като част от емоционалното напрежение на състезанието.

Властовите отношения между възрастни и деца също следва да бъдат разглеждани като специфична рискова област. Решенията за подбор, достъпът до състезания, емоционалната зависимост от треньори, личната комуникация и

индивидуалните взаимодействия могат да затруднят децата да оспорят неподходящо поведение или да споделят своя дискомфорт.

Допълнителен проблем е, че тези форми на вреда често остават скрити. Европейската комисия (2016) изрично посочва „общото недостатъчно докладване на случаи на насилие, основано на пола, в спорта“ (стр. 13) и свързва това с пречки, които правят жертвите неохотни да подават сигнали. В средата на масовия спорт тези пречки могат да включват страх от ответни действия, зависимост от треньори, опасения от загуба на мястото в отбора, липса на доверие в поверителността или убеждението, че възрастните ще омаловажат случилото се. Поради тази причина картографирането на риска трябва да включва не само местата, където може да възникне насилие, но и ситуациите, в които разкриването на подобни случаи става трудно или небезопасно за децата.

2.4. Организационни и релационни рискови фактори в спортните клубове

Наред с културните и ситуационните рискове, организационните и релационните фактори в рамките на клубовете оказват силно влияние върху това дали насилието ще бъде предотвратено, разпознато и адресирано. Съвременната литература в областта на закрилата все по-често подчертава, че безопасният спорт не може да зависи единствено от добрата воля или от изолирани процедури. Rhind и съавтори (2022) установяват, че културата на закрила изисква „системи за управление на безопасността, ангажирано лидерство и участие на заинтересованите страни“ (стр. 300). Това е особено важно за масовите спортни клубове, където отговорностите често са неформални, ресурсите са ограничени, а закрилата на детето може да бъде разглеждана като второстепенна спрямо тренировъчния и състезателния процес.

Първият организационен рисков фактор е липсата на видими и надеждни структури за закрила, включително неясни механизми за подаване на сигнали, липса на определено лице за контакт по въпросите на закрилата, слаби кодекси на поведение и ограничени насоки относно дискриминацията, свързана с половата идентичност или половото изразяване.

Вторият фактор е свързан с лидерската култура и процесите на вземане на решения. Клубове с концентрирана власт, ниска степен на прозрачност или силна зависимост от харизматични треньори или дългогодишни членове на управителните органи могат да изпитват затруднения при противопоставянето на вредни практики. Когато организационната лоялност се поставя над отчетността, сигналите могат да бъдат ограничавани вътрешно, представяни като недоразумения или потискани с цел защита на репутацията на клуба. Това може да обезкуражи подаването на сигнали и да засили усещането, че някои възрастни или високопостигащи спортисти са недосегаеми. Европейската комисия (2016) отбелязва, че насилието, основано на пола, в спорта все още „не е достатъчно добре познато“ (стр. 12) и че отговорностите често са разпокъсани между различни сектори, което може да доведе до ниска степен на ангажираност и слаб отговор на клубно ниво.

Организационният капацитет се влияе и от по-широкия правен, институционален и културен контекст, в който функционират клубовете. Националните политики и рамки, свързани с равенството между половете, недискриминацията, правата на LGBTQI лицата и насилието, основано на пола, могат да определят дали клубовете имат достъп до обучения, насоки, механизми за насочване и обществена подкрепа за приобщаващи практики в областта на закрилата. Обратно, когато защитата на равнопоставеността е слаба, политически оспорвана или непоследователно прилагана, клубовете могат да разполагат с по-малко инструменти, по-ниска институционална увереност и по-малко външна подкрепа за справяне с дискриминацията и насилието, засягащи момичета, LGBTQI деца и деца с нестереотипно полово изразяване.

Предупредителни организационни признаци

- липса на определено лице, отговарящо за закрилата;
- липса на видим и достъпен за децата механизъм за подаване на сигнали;
- неясен кодекс на поведение;
- жалби, разглеждани единствено неформално;
- прекомерна зависимост от един треньор или влиятелен възрастен;
- натиск за защита на репутацията на клуба;
- липса на обратна връзка от деца и семейства;
- липса на анализ на случаите на изключване, отпадане или повтарящи се сигнали за проблеми на ниско ниво.

Организационните рискове се отнасят до структурите, процедурите, комуникационните канали и лидерските практики на клуба, включително начина, по който информацията се обменя между управителния съвет, треньорите, доброволците, семействата и децата. Релационните рискове се отнасят до зависимостите, лоялностите, страховете и неформалните взаимоотношения, които влияят върху това дали децата и техните семейства се чувстват способни да повдигат притеснения и сигнали. Масовият спорт се основава на близки, повтарящи се и често неформални взаимоотношения между деца, треньори, доброволци, връстници и семейства. Тези връзки могат да бъдат защитни, но могат също така да създават зависимост, неяснота и мълчание.

Децата могат да се страхуват да не загубят мястото си в отбора, статуса си или чувството си за принадлежност, ако подадат сигнал. Семействата могат да избягват да повдигат проблеми, защото разчитат на клубната общност или се опасяват от конфликт. Връстниците могат да мълчат, за да избегнат собственото си изключване. Лошата или непоследователна комуникация между различните участници в клуба може допълнително да засили тези процеси, особено когато отговорностите за закрила, механизмите за докладване и процедурите за последващи действия са неясни. Поради тази причина организационната безопасност и доверието във взаимоотношенията следва да се разглеждат заедно. Както отбелязват Rhind и съавтори (2022), закрилата става ефективна само когато е интегрирана в цялостната култура на организацията, а не когато функционира като външно или допълнително изискване.

Клубовете следва също да разгледат дали вредното поведение от страна на зрители, включително родители и привърженици, е ясно обхванато от кодексите

на поведение и процедурите за реакция, особено по време на състезания, където дискриминационните или унизителните коментари могат да бъдат нормализирани като част от спортното напрежение.

Друг значим рисков фактор е ограниченият капацитет за разпознаване на различните преживявания на вреда. Клубовете могат формално да подкрепят приобщаването, но същевременно да не разполагат с необходимия език, обучение или увереност, за да разпознават как половите норми и хетеронормативните предпоставки оформят преживяванията на децата. В резултат вредното поведение може да бъде интерпретирано единствено като общ тормоз или междуличностен конфликт, без да се отчита неговият полово обусловен или LGBTQI-фобски характер. Това не само отслабва реакцията, но може да остави засегнатите деца с усещането, че не са разбрани или забелязани.

Накрая, организационният риск се увеличава там, където механизмите за мониторинг, самооценка и учене са слабо развити. Ако клубовете не събират обратна връзка, не анализират инциденти, не проследяват модели на изключване и не създават безопасни възможности за децата и семействата да изразяват притеснения, вредните процеси могат да останат невидими до момента, в който ескалират. Липсата на систематичен анализ също затруднява установяването дали определени групи деца участват по-рядко, напускат по-рано, избягват конкретни пространства или не вярват на механизмите за подаване на сигнали.

В своята съвкупност тези организационни и релационни фактори показват, че закрилата в масовия спорт не може да разчита единствено на добра воля или реактивни мерки. Тя зависи от това дали клубовете разполагат със структурите, културата и взаимоотношенията, необходими за превръщането на безопасността в реална и достоверна практика. Поради това проектът **360 Safe Play** следва да разглежда организационния капацитет, доверието във взаимоотношенията и ясните стандарти за приобщаване като основни елементи на превенцията и реакцията спрямо насилието, а не като второстепенни или незадължителни аспекти на изпълнението. Това е особено важно в контекста на международен проект, където капацитетът за закрила, рамките за равнопоставеност и институционалната подкрепа за приобщаване на LGBTQI общността могат значително да се различават между отделните държави.

3. Въздействие върху децата

Идентифицираните рискове в масовия спорт не засягат всички деца по един и същи начин. Макар че вредните клубни култури, слабите структури за закрила и практиките на изключване могат да подкопаят безопасността на всички участници, техните конкретни последици варират в зависимост от пола, половото изразяване, възприеманата сексуална идентичност и други пресичащи се фактори. Поради тази причина оценката на въздействието трябва да надхвърли общото разбиране за децата като единна група и да разгледа как различните деца могат да преживяват по различен начин излагането на риск, участието, признаването, разкриването на проблеми и достъпа до защита в спортната среда. Това съответства на литературата в областта на закрилата,

която разглежда вредата в спорта като резултат от взаимодействието между културни, институционални и релационни условия, а не само като следствие от отделни инциденти (Rhind et al., 2022). Следователно въздействието трябва да се разбира в широк смисъл. То включва не само пряка виктимизация, но и страх, отдръпване, мълчание, загуба на доверие, намалено участие, самоцензура, емоционален дистрес и ограничен достъп до ползите от спорта.

В контекста на масовия спорт тези последици могат да бъдат особено значими, тъй като спортът обикновено се представя пред децата като позитивна, развиваща и изграждаща общност среда. Когато в такава среда се появят изключване, тормоз или сплашване, въздействието може да надхвърли рамките на конкретния инцидент и да засегне чувството на децата за принадлежност, самочувствие и дългосрочната им връзка със спорта. Изследванията върху преживяванията на LGBTQ+ младежите във физическата активност и спорта например показват, че усещането за несигурност и дискомфорт може да възпрепятства участието и да намали достъпа до добре документираните ползи от спортната дейност (Greenspan et al., 2019).

Следващият анализ не бива да се разбира като предположение, че всички момичета, всички момчета или всички LGBTQI деца имат едно и също преживяване. Всяка група е разнообразна, а преживяванията на децата се влияят от възрастта, уврежданията, семейната подкрепа, социално-икономическото положение, миграционния произход, етническата принадлежност, клубната култура и личните обстоятелства.

3.1. Въздействие върху момичетата

За момичетата въздействието на небезопасната или изключваща спортна среда често е свързано със съчетаното действие на половите стереотипи, намаленото усещане за легитимност, наблюдението и оценяването на тялото и излагането на насилие, основано на пола. В много спортни среди момичетата все още се оценяват не само по отношение на представянето си, но и по отношение на външния си вид, женствеността, послушанието или обществената приемливост. Това може да направи спортното им преживяване по-уязвимо към сексуализация, сексистки микроагресии, засрамване, свързано с тялото, както и към неравни стандарти при дисциплината и признаването на постиженията. Willson и Kerr (2023) твърдят, че момичетата в спорта са изложени на форми на психологическо насилие, основано на пола, които имат последици за тяхното развитие, докато Roberts и Quesnel (2023) подчертават вредното влияние на натиска, свързан с телото, неудовлетвореността от тялото и полово обусловените микроагресии върху преживяванията на спортуващите момичета.

Момичетата могат също така да се сблъскат с допълнителни пречки при подаването на сигнали в среди, в които мъжкият авторитет доминира, сексистките коментари са нормализирани или оплакванията се възприемат като преувеличение, прекомерна чувствителност или междуличностен конфликт. Това съответства на по-широките европейски данни относно насилието, основано на пола, които показват, че разкриването на подобни случаи често се влияе от страх, срам, отношения на зависимост и ниско доверие в институционалните механизми за реакция. Изследванията също така показват,

че насилието може да остане скрито или да бъде омаловажавано в среди, където неравнопоставените властови отношения и половите норми обезкуражават жертвите да говорят открито за преживяното (FRA, 2024b). В спортната среда това е особено важно там, където властовите структури, натискът за резултати или нормализираното сексистко поведение могат да намалят увереността на момичетата да подават сигнали или да търсят подкрепа.

За децата и подрастващите тези процеси могат да доведат до намалена увереност, засилено самонаблюдение и по-голяма неохота да заемат пълноценно своето място в спортната среда. Момичетата могат да научат, че видимостта в спорта е свързана с по-засилено наблюдение на техните тела, поведение или взаимоотношения и че изразяването на дискомфорт може да бъде възприето като проява на слабост или липса на устойчивост. В среди, в които мъжкият авторитет продължава да доминира, момичетата могат също така по-рядко да виждат себе си представени в лидерски, треньорски или управленски роли, което може да отслаби доверието и да намали готовността им да споделят притеснения. Следователно въздействието не е само непосредствено, а и натрупващо се: многократното излагане на пренебрежително или полово обусловено отношение може постепенно да ограничи усещането на момичетата за легитимност и сигурност в спорта.

Последиците за участието също са значими. Когато момичетата възприемат спорта като среда на неравно отношение, унижение, натиск, свързан с външния вид, или ограничено доверие към техните сигнали за вреда, те могат постепенно да се дистанцират от живота на отбора, да избягват определени пространства или напълно да се откажат от спорта. От гледна точка на закрилата последицата не е само непосредственото преживяване на вреда, а и загубата на достъп до среда, която потенциално може да бъде защитна и овластяваща. Особено внимание следва да се обръща на ситуации, свързани със сексуализирани коментари, натиск относно спортното облекло или външния вид, неравен достъп до съоръжения или видимост, унижение, свързано с тялото, както и възможността дискомфортът на момичетата да бъде омаловажаван вместо разпознаван като въпрос на закрила.

3.2. Въздействие върху момчетата

За момчетата въздействието на небезопасната спортна среда често се определя от нормите на мъжествеността, които възнаграждават твърдостта, състезателността, емоционалния контрол и доминирането. Както отбелязват Magrath и Anderson (2022), спортът исторически е социализирал момчета и мъже в идеали за физическа издръжливост, емоционална сдържаност и отхвърляне на всичко, което се възприема като женствено. От гледна точка на закрилата това може да направи момчетата по-склонни да омаловажават болката, да прикриват страданието си и да приемат унижението, агресията или принудителната дисциплина като нормална част от спортното участие. Момчетата не бива да бъдат разглеждани единствено като потенциални извършители на вредно поведение. Те също могат да бъдат жертви на злоупотреба, принуда, унижение, емоционално насилие или сексуална вреда,

като нормите на мъжествеността могат да направят особено трудно за тях да разкрият случилото се.

Особено значимо въздействие върху момчетата има обезкуражаването на разкриването на проблеми. Когато мъжествеността е тясно свързана със сила и неуязвимост, момчетата могат да се страхуват, че подаването на сигнал ще доведе до подигравки, загуба на статус или обвинения в слабост. Това може да се засили в отборни култури, в които хомофобският език или контролът върху проявите на мъжественост са широко разпространени. Denison и съавтори (2023) определят хомофобския език като трайна характеристика на мъжките младежки спортни среди, а скорошен систематичен преглед относно търсенето на помощ от подрастващи момчета и млади мъже посочва стигмата, половите норми и притесненията относно начина, по който ще бъдат възприети от другите, като съществени пречки пред търсенето на подкрепа. На практика това означава, че момчетата могат да останат по-дълго време в вредни ситуации, да разкриват проблемите по-късно или да възприемат злоупотребата като нещо, което се очаква да изтърпят. Поради това системите за подаване на сигнали трябва да бъдат изградени по начин, който не предполага, че децата вече разполагат с необходимата увереност, речник или самоосъзнаване, за да се определят като жертви.

Тези въздействия засягат също емоционалната грамотност на момчетата, взаимоотношенията им с връстниците и способността им да разпознават кога дадена граница е била нарушена. Култура, която приравнява мъжествеността с издръжливост и мълчание, може да намали способността на момчетата да търсят помощ за себе си, да подкрепят свои връстници, които са обект на негативно отношение, или да се противопоставят на вредно поведение от страна на възрастни и съотборници. За проекта **360 Safe Play** това означава, че работата по безопасността на момчетата трябва да включва не само защита от насилие, но и активно поставяне под въпрос на нормите, които правят разпознаването и разкриването на проблемите по-трудно.

3.3. Въздействие върху деца с нестереотипно полово изразяване и LGBTQI и деца

Децата с нестереотипно полово изразяване и LGBTQI+ децата е вероятно да изпитват едни от най-сериозните последици от изключващите спортни култури, тъй като рисковете, пред които са изправени, са свързани както с тяхната идентичност, така и с нормите. Те могат да бъдат обект на негативно отношение поради действителната си сексуална ориентация или полова идентичност, но също и защото другите ги възприемат като недостатъчно мъжествени, недостатъчно женствени или по друг начин несъответстващи на нормите. В спортни среди, структурирани около строги бинарни очаквания, тези деца могат да се сблъскат с подигравки, враждебен език, социална изолация, неправилно разпознаване на идентичността им или натиск да прикриват аспекти от себе си, за да останат в безопасност или да бъдат приети (Magrath & Anderson, 2022).

За тези деца един от най-сериозните рискове за закрилата е не само първоначално причинената вреда, но и възможността търсенето на помощ да

разкрие лична информация пред връстници, семейства, треньори или други възрастни без съгласието на детето.

Въздействието често е особено видимо в ежедневно участие. Greenspan и съавтори (2019) установяват, че ЛГБТК+ младежите могат да избягват спортни и физически дейности, защото се чувстват несигурни или неудобно, а транс младежите по-специално се чувстват по-малко защитени в разделени по пол пространства като съблекални и тоалетни. По-нови данни също показват, че транс спортистите се сблъскват със значителна дискриминация при участието си в спорта, съпроводена с отрицателни последици за психичното здраве. В своя систематичен преглед и метаанализ Chan и съавтори (2024) установяват значителна дискриминация и неравенство в спортното участие на транс спортистите, както и свързани с това негативни последици за психичното здраве. Макар тези данни да не се отнасят само до деца, те са силно релевантни за масовия спорт, тъй като показват как обичайните спортни структури могат да се превърнат в източник на хроничен стрес, страх, емоционален дистрес и оттегляне за младите хора, чиито идентичности или форми на себеизразяване не съответстват на доминиращите норми.

За децата това може да доведе до прикриване на идентичността, самоцензура, избягване на съблекални или ситуации, свързани с пътувания, неучастие в отборни ритуали или пълно оттегляне от спорта. То може също така да подкопае доверието във възрастните, когато треньорите и служителите на клуба не разполагат с необходимия език, увереност или готовност да реагират по подходящ начин. Следователно въздействието е не само лично, но и институционално: когато децата възприемат, че клубовете не могат да ги защитят, без да ги изложат на допълнителен риск, механизмите за закрила губят своята достоверност. От гледна точка на този проект LGBTQI+ приобщаването следва да се разглежда като основен въпрос на закрила на детето, а не като второстепенен въпрос на многообразие. Защитата не трябва да зависи от това дали едно дете публично се идентифицира като LGBTQI+ или обяснява своята идентичност. Проектът следва да реагира на LGBTQI-фобска или основана на пола вреда въз основа на преживяното, наблюдаваното или предполагаемото поведение, а не да изисква разкриване на идентичност.

3.4. Интерсекционни съображения: увреждания, социално-икономическа уязвимост и други фактори

Описаните по-горе въздействия допълнително се влияят от интерсекционни фактори. Полът, половото изразяване и възприеманата сексуална идентичност не действат изолирано; те се пресичат с увреждането, социално-икономическото положение, миграционния произход, етническата принадлежност, възрастта, семейната подкрепа и позицията в клубните йерархии. Следователно интерсекционната перспектива е необходима, за да се избегне предположението, че всички момичета, всички момчета или всички LGBTQI и деца преживяват спорта по сходен начин. В спортните изследвания интерсекционалността се използва изрично за разбиране на това как множество форми на неравенство се комбинират и възпроизвеждат в спортната среда (Pare и съавтори, 2023). Възрастта също е релевантен фактор. По-малките деца може да не разполагат с езика, необходим за описване на дискомфорт,

нарушения на личните граници или дискриминационно поведение, докато юношите могат да бъдат подложени на по-силен натиск, свързан с телесния образ, половото изразяване, сексуалността, принадлежността към връстнически групи и репутацията.

Увреждането е особено важен фактор. Децата с увреждания вече могат да се сблъскват с пречки пред участието си в спорта, свързани с недостъпна среда, недостатъчно обучен персонал, дискриминационни нагласи, липса на информация и слаба организационна адаптация. Скорошен систематичен преглед на Elire-Logenzo и съавтори (2025) установява, че участието на хора с увреждания в масовия спорт остава ограничено поради множество структурни и нагласови бариери. Когато увреждането се пресича с несъответствие на половите норми, зависимост от възрастни или комуникационни затруднения, рискът от изключване, неразбиране или липса на разкриване на проблемите може да стане още по-голям.

Социално-икономическата уязвимост също влияе върху въздействието. Изследванията върху участието на младежите в спорта показват, че децата от домакинства с по-ниски доходи участват по-рядко, срещат повече бариери, свързани с разходи и транспорт, и по-често съобщават, че не се чувстват добре дошли в спортната среда. Tandon и съавтори (2021) установяват обратна зависимост между социално-икономическия статус и физическата активност и спортното участие на младите хора, като децата от семейства с по-нисък жизнен стандарт съобщават за повече практически и социални пречки пред участието си в спорта. От гледна точка на закрилата това е важно, защото децата от икономически затруднени домакинства може да разполагат с по-малко алтернативи, ако даден клуб стане небезопасен, и могат да бъдат по-зависими от един треньор, един транспортен маршрут или една местна спортна структура.

Други фактори могат допълнително да засилят тези ефекти, включително принадлежност към етническо малцинство, миграционен статус, ограничена семейна запознатост със спортната система или зависимост от възрастни, свързана с възрастта. Децата, живеещи в резидентна грижа, отделени от семействата си или включени в системи за закрила на детето, също могат да бъдат изправени пред допълнителни уязвимости, свързани с нестабилност, зависимост от институции, прекъснати мрежи за подкрепа или ограничен достъп до доверени възрастни, които могат да подкрепят разкриването на проблеми, участието и търсенето на помощ. Тези фактори не правят децата по своята същност уязвими, но могат да увеличат риска от вреда, когато спортната среда не разпознава техните обстоятелства, не адаптира механизмите за подкрепа или не създава достъпни и надеждни възможности за участие и разкриване на проблеми.

Практическото значение за проекта **360 Safe Play** е, че мерките за закрила не трябва да предполагат еднакъв детски опит. Обученията, комуникацията, системите за подаване на сигнали и инструментите за мониторинг трябва да бъдат разработени така, че децата, изправени пред множество и припокриващи се уязвимости, да могат да получат защита, без да се налага да преодоляват допълнителни културни, езикови, икономически или свързани с достъпността бариери. В този смисъл интерсекционалността не е абстрактен аналитичен

пласт, а необходимо условие за превръщането на закрилата на детето в достоверна и ефективна практика в масовия спорт.

Последици за изпълнението

- използване на достъпни формати и ясен, разбираем език;
- избягване на предположението, че семейната подкрепа винаги е налична;
- осигуряване на повече от един механизъм за подаване на сигнали;
- адаптиране на материалите според възрастта и увреждането;
- отчитане на езиковите и културните бариери;
- наблюдение дали определени деца участват по-малко, избягват определени пространства или напускат спорта по-рано.

4. Интегриране на перспективите за пола и LGBTQI+ хората в рамките на цялото действие

Интегрирането на перспективите за пола и LGBTQI+ хората в рамките на действието **360 Safe Play** изисква повече от добавянето на отделни препратки към равенството или приобщаването. То означава да се гарантира, че основните компоненти на проекта (обучения, материали, съобразени с нуждите на децата, механизми за подаване на сигнали, възстановителни подходи, комуникация и застъпничество) са проектирани още от самото начало по начин, който отчита как половите норми, хетеронормативността и дискриминацията, свързана с половата идентичност или половото изразяване, формират преживяванията на децата относно безопасността в спорта. В насоките за закрила в спорта обучението, процедурите и комуникацията се разглеждат като основни елементи на превенцията, а не като второстепенни допълнения, като се очаква ефективните системи да отчитат факторите, които могат да направят някои деца по-уязвими (Council of Europe, n.d.; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

За този проект интегрирането има две взаимнодопълващи се измерения. Първо, действието следва изрично да разглежда рисковете, свързани със сексизма, хомофобията, бифобията, трансфобията и твърдите очаквания, основани на пола, вместо да разчита единствено на общи препратки към тормоза или приобщаването. Второ, то трябва да гарантира, че всички инструменти на проекта са използвани, достоверни и безопасни за деца, които заемат различни позиции в спортната среда, включително момичета, момчета, деца с нестереотипно полово изразяване, LGBTQI+ деца, деца с увреждания и деца, изправени пред други форми на уязвимост.

Последните разработки, насочени към младежите и включването на LGBTQI+ хората в спорта, допълнително подчертават тази необходимост, като акцентират върху реалния опит на младите хора в „училищния и общностния спорт“ и разглеждат тези преживявания като основа за създаването на приобщаваща среда (IGLYO, 2025).

4.1. Насоченост на обучението за професионалисти и треньори

Обучението на професионалисти и треньори следва да се разглежда като основна мярка за закрила, а не като еднократна сесия за повишаване на осведомеността. Насоките на Съвета на Европа относно образователните програми и материали подчертават, че всички лица, които носят отговорност за деца в спорта, трябва да имат достъп до обучение по закрила, докато лицата със специализирани роли в тази област се нуждаят от по-високо ниво на подготовка. Същите насоки препоръчват обучението да бъде интегрирано в по-широките образователни програми за треньори, мениджъри и спортни ръководители, да бъде съобразено с конкретните отговорности, редовно актуализирано и провеждано с подкрепата на съответни експерти. Въвеждащото обучение по закрила в спорта обикновено включва също умения за разпознаване, реагиране, докладване и документиране на сигнали за риск, както и прилагане на практиките за закрила към специфичните реалности на спортната среда.

Минимално съдържание на обучението

Обучението следва да обхваща най-малко:

- разпознаване на основана на пола и LGBTQI-фобска вреда;
- сексистки, хомофобски, бифобски и трансфобски език;
- безопасни реакции при разкриване на проблем или преживяна вреда;
- поверителност и предотвратяване на неволно разкриване на идентичност („outing“);
- рискове, свързани със съблекарни, пътувания и дигитална комуникация;
- граници между възрастни и деца и индивидуални взаимодействия;
- кога конфликтът между връстници се превръща във въпрос на закрила;
- процедури за подаване на сигнали и насочване към компетентни органи;
- подходящо и неподходящо използване на възстановителни практики.

От гледна точка на пола и LGBTQI+ хората съдържанието на обучението следва изрично да разглежда как вредата се формира от половите норми и изключващите култури. Това включва разпознаване на сексистки, хомофобски, бифобски и трансфобски език; разбиране как хипермъжествените или хетеронормативните предположения могат да повлияят на участието и разкриването на проблеми; както и усвояване на начини за реагиране на сигнали за риск без разкриване на идентичност, патологизиране или стереотипизиране на децата. Практическите насоки за приобщаващо треньорство също показват, че треньорите трябва да дават пример за уважителен език, да избягват предположения относно идентичността, да уважават предпочитаните имена и местоимения, да защитават личното пространство по въпросите на половата идентичност и сексуалността, да се намесват при дискриминационни коментари и предварително да планират използването на съоръжения, пътуванията и организацията на съблекарните, така че безопасността да не зависи от това детето да се разкрива публично.

Методологията на обучението също е от значение. Тъй като тези теми засягат ежедневни поведения, групови норми и сложни решения, най-полезният формат вероятно е интерактивен и базиран на практически казуси, а не чисто описателен. Казусите, съобразени с различните роли, следва например да

включват сексистки или хомофобски шеги, представяни като „безобидно закачане“, изключване в съблекалните, натиск, свързан със спортните екипи, неподходяща комуникация между възрастни и деца чрез социални мрежи, както и несигурност относно това кога конфликт между връстници изисква официална реакция по линия на закрилата. Насоките на Съвета на Европа също препоръчват интерактивни обучения, ориентирани към резултати, осигуряване на подкрепа за участници, които могат да бъдат засегнати от съдържанието, както и системи за проследяване на завършването на обучението и последващото учене.

4.2. Съдържание на материалите, съобразени с нуждите на децата

Материалите, съобразени с нуждите на децата, следва да превеждат принципите на закрилата и приобщаването на език и във формати, които децата действително могат да разберат и използват. Специфичните за спорта насоки на Съвета на Европа посочват, че децата и младите спортисти трябва да имат достъп до информация за своите права и за рисковете от насилие и злоупотреба, адаптирана към техните развиващи се способности. В по-широк план насоките за комуникация в областта на закрилата, съобразена с нуждите на децата, препоръчват на децата да се предоставя информация, подходяща за тяхната възраст, относно това какво представляват вредата и злоупотребата, какво поведение от страна на възрастните е подходящо или неподходящо, къде и как могат да подават сигнали за притеснения и откъде могат да получат подкрепа.

За този проект материалите, съобразени с нуждите на децата, следва да обясняват на ясен и директен език, че всеки има право да участва в спорта безопасно и без унижение, тормоз или дискриминация. Те трябва да назовават форми на поведение, които често се нормализират, но не са приемливи, включително сексистки обиди, хомофобски или трансфобски коментари, засрамване заради външния вид, натиск за прикриване на различията и неподходящ дигитален контакт. Те трябва също така да обясняват какво могат да направят децата, ако нещо се случи на тях или на техния съотборник, с кого могат да разговарят и каква подкрепа могат да очакват. Последните насоки на UNICEF са особено полезни в това отношение, тъй като подчертават, че системите за обратна връзка и подаване на сигнали, ориентирани към децата, работят по-добре, когато са „достъпни и безопасни“, „съобразени с поверителността“ и предоставят „множество възможности“ децата да изразят своите притеснения (UNICEF, 2026).

Посланията, насочени към децата, следва да включват прости твърдения като:

- „Никой няма право да те унижава, обижда или да се подиграва с това кой си.“
- „Шегите, които карат някого да се чувства несигурен или изключен, не са приемливи.“
- „Можеш да поискаш помощ дори ако не си сигурен дали нещо е сериозно.“
- „Не е необходимо да споделяш лична информация за себе си, за да бъдеш уважаван или защитен.“
- „Има повече от един възрастен, с когото можеш да разговаряш.“

- „Ако нещо се случи на теб или на твой съотборник, можеш да поискаш помощ и ще бъдеш взет насериозно.“

Материалите следва също така да бъдат разработени по действително съобразен с децата и приобщаващ начин. Насоките за комуникация в областта на закрилата, съобразена с нуждите на децата, препоръчват включването на децата в процеса на разработване, адаптирането на материалите спрямо възрастта, пола, увреждането, езика и културата, както и използването на визуални елементи и примери, които подпомагат разбирането, без да създават ненужен страх. Те също така препоръчват включването на ресурси за подкрепа като телефонни линии за помощ, лица за контакт по закрила и доверени възрастни. Приложено към този проект, това означава материалите да представят разнообразни деца и различни спортни преживявания, да избягват стереотипните образи на момичета и момчета и да признават разнообразните начини на изразяване на пола, участие и принадлежност в спорта. Материалите следва също да включват примери, които отразяват реалността на деца, които се чувстват различни, изключени или несигурни, без да изискват от тях публично да определят себе си.

Материалите трябва да бъдат адаптирани според възрастта и комуникационните потребности. За по-малките деца най-подходящи могат да бъдат визуалните формати, простите сценарии и конкретните примери. За юношите материалите следва също така да разглеждат въпроси, свързани с личното пространство, взаимоотношенията, онлайн контактите, дискриминацията, съгласието, натиска от връстници и уважението към личните граници и идентичности. За децата с увреждания достъпните формати и подкрепената комуникация трябва да бъдат предвидени още от самото начало.

Когато е уместно, следва също да се използват лесни за четене формати, ясен език и визуални помощни средства, за да бъде информацията за закрила достъпна и разбираема за всички деца..

4.3. Механизми за ранно предупреждение и подаване на сигнали

Механизмите за ранно предупреждение и подаване на сигнали следва да бъдат разработени така, че да бъдат надеждни, достъпни и безопасни за децата. Международните стандарти за закрила на децата в спорта посочват, че трябва да съществуват „ясни процедури, които предоставят стъпка по стъпка насоки“ относно действията, които трябва да бъдат предприети при възникване на притеснения (International Safeguards for Children in Sport, 2021). Това е ключов въпрос за проекта, защото системите за подаване на сигнали функционират само когато децата, семействата и персоналът разбират какво представлява основание за притеснение, къде може да бъде съобщено, кой ще реагира и какво ще последва след това.

За проекта **360 Safe Play** това означава, че механизмите за подаване на сигнали не трябва да бъдат ограничени до един-единствен формален канал или до строго дефинирани случаи на тежки злоупотреби. Децата и семействата трябва да могат да изразяват своите притеснения чрез множество входни точки, включително чрез лице за контакт по закрила, друг доверен възрастен, достъпни

формати за подаване на сигнали и, когато е подходящо, анонимни или леснодостъпни механизми. Насоките на UNICEF, съобразени с нуждите на децата, са особено релевантни тук, тъй като отбелязват, че децата са по-малко склонни да използват даден механизъм, когато не го разбират, не му се доверяват или се страхуват от негативни последици. Обратно, механизмите, разработени с мисъл за децата, е по-вероятно да бъдат безопасни, поверителни и използвани на практика (UNICEF, 2026).

Децата не трябва да бъдат принуждавани да използват официална процедура за подаване на жалба като единствен път към защита. Възможностите с нисък праг за разговор с доверен възрастен са от съществено значение, тъй като децата могат да разкриват информация постепенно, косвено или чрез признаци на дискомфорт, а не чрез пълен официален сигнал.

От гледна точка на пола и LGBTQI+ хората дизайнът на механизмите за подаване на сигнали трябва също така да отчита бариерите, свързани с поверителността, недоверието и страха от нежелано разкриване на идентичност. Ресурсът за тренъори на viaSport е особено ясен по този въпрос, като посочва, че комуникацията относно пола и сексуалността е „историята на всеки участник, която той сам решава дали и кога да разкаже“ (viaSport, 2023). Приложено към системите за подаване на сигнали, това означава, че децата трябва да могат да описват преживяната вреда, без да бъдат подтиквани да разкриват повече лична информация, отколкото е необходима за тяхната защита. Това е особено важно в ситуации, свързани с полова идентичност, полово изразяване или сексуална ориентация, при които поверителността и защитата от нежелано разкриване на информация са съществени елементи на закрилата, както е отразено в **Принципите от Джокарта плюс 10** (2017). Това също така означава, че лицата, които приемат сигнали, трябва да могат да разграничават информацията, необходима за предприемане на действия по закрила, от информацията, свързана с идентичността на детето, която следва да остане поверителна, освен ако самото дете не избере друго.

4.4. Възстановителни практики между връстници

Възстановителните практики между връстници могат да бъдат полезен компонент на проекта, особено за справяне с вреди, причинени от връстници, възстановяване на доверието и укрепване на груповата отговорност, но те трябва да бъдат внимателно рамкирани в контекста на модел за закрила. Най-сOLIDната доказателствена база в тази област идва от образователната среда, а не от спорта. Скорошен систематичен преглед установява, че възстановителните практики са били използвани за „намаляване на насилието в училище и подобряване на емоционалното благополучие и груповата сплотеност“ (Alonso-Rodríguez и съавтори, 2025). Това е релевантно за **360 Safe Play**, тъй като много от вредите, които проектът се стреми да адресира (изключване, унижителни шеги, дискриминационен език и сплашване от връстници), имат релационен характер и могат да се повлияят положително от структурирани, ненаказателни подходи, които възстановяват чувството за отговорност. Възстановителните практики следва да се разглеждат само след като оценка на риска по отношение на закрилата потвърди, че процесът е безопасен, доброволен и подходящ за участващите деца.

На практика възстановителната работа между връстници може да бъде подходяща в случаи като повтарящи се обиди, изключване от живота на отбора, дискриминационно „закачане“, конфликти между връстници или унизителни ритуали, при условие че безопасността е предварително оценена и участието е доброволно и подкрепено. Особено внимание е необходимо в ситуации, свързани със сексистка, хомофобска или трансфобска вреда, при които децата могат да изпитват натиск да омаловажат въздействието на дискриминацията, да защитят принадлежността си към групата или да избегнат нежелано разкриване на лична информация.

Данните от прегледите на практики в училищна среда също показват, че възстановителните подходи са по-ефективни, когато са вградени в по-широка култура на изграждане на взаимоотношения и споделена отговорност, а не когато се използват само след възникването на инциденти. Това подкрепя идеята, че в рамките на проекта възстановителните практики следва да бъдат свързани с по-широка работа върху отборния климат, емпатията, уменията за изслушване и колективните норми. Възстановителните практики не трябва да се използват в случаи на злоупотреба от страна на възрастен, сексуално насилие, принуда, сериозно сплашване, страх от ответни действия, тежък дисбаланс на властта или продължаващ риск. В тези случаи официалните процедури за закрила трябва да имат приоритет.

Същевременно възстановителните практики следва да бъдат позиционирани като допълнение към закрилата, а не като алтернатива на подаването на сигнали, насочването към компетентни органи или предприемането на защитни мерки. Литературата за възстановителните подходи подчертава значението на контекста, подготовката и ясните ограничения, а това е особено важно, когато децата могат да се почувстват притиснати да се помирят в ситуации, които са небезопасни или неравнопоставени. Поради тази причина в рамките на модела **360 Safe Play** възстановителните практики между връстници следва да се разглеждат като допълнение към закрилата, а не като алтернатива на подаването на сигнали, насочването към компетентни органи или предприемането на защитни действия.

Когато се използват възстановителни подходи, минималните гаранции следва да включват обучена фасилитация, доброволно участие, липса на натиск за прошка или помирение, предварителна подготовка с всяко дете поотделно, възможност за прекратяване на процеса, последващо наблюдение и документиране на всички допълнителни опасения, свързани със закрилата.

4.5. Комуникационни и застъпнически продукти, разглеждащи половата идентичност и половото изразяване

Комуникационните и застъпническите продукти следва изрично да разглеждат половата идентичност, половото изразяване и дискриминацията, свързана с LGBTQI+ хората, вместо да разчитат единствено на общи препратки към приобщаването. Последните разработки на IGLYO, насочени към младежите, представят преживяванията на LGBTQI+ младите хора в спорта като ключови за разбирането на това какво е необходимо за създаването на приобщаваща среда

и разглеждат тези преживявания като релевантни както за училищния, така и за общностния спорт (IGLYO, 2025). Това е важно, защото общите послания за „приобщаване на всички“ могат да оставят половата идентичност и половото изразяване неназовани и съответно недостатъчно адресирани на практика.

Контролен списък за безопасна комуникация

Преди публикуване проектната комуникация следва да провери:

- Избягва ли посланието стереотипите?
- Назовава ли ясно дискриминацията и насилието, когато това е необходимо?
- Избягва ли разкриването на идентичността или личния опит на децата?
- Използва ли език, основан на правата на детето и поставящ детето в центъра?
- Показва ли къде децата или семействата могат да потърсят подкрепа?
- Било ли е съдържанието прегледано за рискове, свързани със закрилата, поверителността и съгласието?

На практика комуникационните продукти на проекта следва ясно да заявяват, че сексизмът, хомофобията, бифобията и трансфобията са въпроси на закрилата, а не маргинални или лични теми. Те трябва да комуникират, че уважението към предпочитаните имена, местоименията, личното пространство, безопасните съоръжения и свободата от унижително или дискриминационно отношение са част от безопасния спорт. Насоките за приобщаващо треньорство подкрепят този подход, като акцентират върху уважителния език, защитата на личното пространство и практическата адаптация, докато по-широките ресурси за приобщаване в спорта подчертават, че организациите следва да създават среда, която е приветлива „независимо от сексуалната ориентация, половата идентичност или половото изразяване“ (viaSport, 2023). Това предоставя на проекта стабилна основа за създаване на комуникация, която е едновременно ориентирана към детето и ясна относно формите на вреда, които се стреми да предотврати.

Тези продукти следва също така да бъдат разработвани с внимание към безопасното представяне. Инструментариумите за закрила на децата в спорта подчертават необходимостта от ясни стандарти относно комуникацията, използването на изображения, онлайн взаимодействията и защитата от тормоз или неподходящ контакт. В рамките на подход, чувствителен към въпросите на пола и LGBTQI+ хората, това означава, че комуникацията на проекта никога не трябва да представя деца по начин, който компрометира тяхната поверителност или безопасност, и трябва да избягва послания, които превръщат половата идентичност или половото изразяване в сензация или предмет на спор. Вместо това застъпническите материали следва да разглеждат тези въпроси през призмата на правата, достойнството, участието и защитата.

В този смисъл комуникацията и застъпничеството не са само инструменти за разпространение на информация, а и инструменти за превенция: те помагат за формирането на норми, правят механизмите за подаване на сигнали по-видими, намаляват мълчанието около дискриминацията и показват, че приобщаващата закрила е част от обичайната добра практика.

Комуникационните продукти, включващи деца, следва да спазват строги стандарти относно използването на изображения, съгласието, поверителността и дигиталната безопасност. Децата никога не трябва да бъдат представяни визуално или чрез разкази по начин, който ги излага на стигматизация, идентифициране, ответни действия или нежелана публичност.

5. Техническо съответствие и изисквания за мониторинг

За целите на проекта **360 Safe Play** констатациите от настоящата оценка не следва да остават на равнището на общи препоръки. Те трябва да бъдат преведени в изисквания за мониторинг, които са технически съгласувани с Логическата рамка на проекта, Плана за осигуряване на качеството и процедурите за събиране на доказателства. На практика това означава, че съображенията, свързани с пола и LGBTQI+ хората, следва да бъдат отразени не само в описателните резултати, но и в индикаторите, инструментите за събиране на данни, процедурите за закрила и процесите на преглед. Този подход е в съответствие със съвременните насоки за закрила в спорта и защитата на детето, които разглеждат мониторинга и оценката като основни компоненти на функциониращата система за закрила, а не като второстепенни административни задачи. UNICEF също подчертава, че закрилата следва да бъде „вградена в процесите, плановете и действията“, докато Международните стандарти за закрила на децата в спорта включват „мониторинг и оценка“ като една от основните гаранции, очаквани от организациите, работещи с деца (UNICEF, 2025; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

От тази гледна точка техническото съответствие изисква внимание към четири взаимосвързани елемента. Първо, проектът следва да дефинира индикатори, които могат да покажат дали мерките за закрила, отчитащи половите аспекти и включването на LGBTQI+ хората, действително се прилагат и използват. Второ, той следва да установи пропорционални и безопасни изисквания за събиране на данни, включително подходящо дезагрегиране, когато това е релевантно. Трето, необходимо е във всички дейности по мониторинг и генериране на доказателства, включващи деца, да бъдат интегрирани силни етични гаранции, мерки за поверителност и принципът „да не се вреди“. Четвърто, трябва да се гарантира, че събраните данни се използват не само за отчетност, но и за адаптиране, учене и подобряване през целия период на изпълнение на действието. По този начин мониторингът се превръща в механизъм за повишаване на качеството на изпълнението, а не в упражнение, насочено единствено към отчитане на резултати.

5.1. Индикатори и очаквани резултати

Индикаторите следва да бъдат организирани на три нива: индикатори за процес, индикатори за продукт (резултат от дейностите) и индикатори за въздействие/ефект. Това разграничение помага на проекта да наблюдава не само дали дейностите са били изпълнени, но и дали инструментите са налични и дали децата и възрастните преживяват реална и значима промяна.

Тип индикатор	Цел	Пример
---------------	-----	--------

Процесен индикатор	Проследява дали дейностите се изпълняват	Брой и процент обучени треньори
Индикатор за продукт (резултат от дейностите)	Проследява дали съществуват инструменти или системи	Спортни клубове с видими механизми за подаване на сигнали
Индикатор за въздействие/ефект	Проследява дали се наблюдава реална промяна	Деца, които съобщават, че знаят къде да потърсят помощ

Таблица 5. Таблица с индикатори

Индикаторите, свързани с интегрирането на перспективите за пола и LGBTQI+ хората, следва да съчетават измеренията на процеса, продуктите и въздействието. Процесните индикатори са необходими за проследяване дали се изпълняват ключовите стъпки по прилагането на проекта, като например делът на професионалистите и треньорите, преминали обучение по въпросите на основаното на пола и LGBTQI-фобско насилие, броят на клубовете, които са преразгледали или приели процедури за закрила, изрично разглеждащи дискриминацията, свързана с половата идентичност и половото изразяване, или броят на материалите, съобразени с нуждите на децата, които включват съдържание за приобщаваща закрила. Индикаторите за продукти следва да оценяват дали съответните структури и инструменти са налични и функционират, например дали механизмите за подаване на сигнали са видимо достъпни, дали са определени лица за контакт по закрила и дали клубовете могат да демонстрират, че техните кодекси за поведение, насоки и комуникационни материали отразяват стандартите на проекта за чувствителност към половите аспекти и приобщаване на LGBTQI+ хората. Тази логика е в съответствие с насоките на UNICEF, според които равенството между половете следва да бъде интегрирано в „обхвата на анализа и индикаторите“, а методите за събиране и анализ на данни трябва да бъдат чувствителни към въпросите на пола, правата на човека и правата на детето (UNICEF, 2021).

Индикаторите за въздействие са също толкова важни, тъй като проектът не следва да наблюдава единствено дали съществуват инструменти, а и дали те са надеждни, достъпни и значими за децата. Поради тази причина очакваните резултати следва да включват промени в познанията на децата относно техните права и възможностите за подаване на сигнали, промени в увереността на професионалистите да разпознават и реагират на проблеми, свързани с пола и LGBTQI+ хората, както и промени във възприятията на децата за безопасност, приобщаване и уважение в клубната среда. Препоръчително е също така да се включат индикатори, свързани с увереността при търсене на помощ, осведомеността за доверени възрастни и усещането на децата, че дискриминационното или унизително поведение се приема сериозно. В съответствие с Международните стандарти за закрила на децата в спорта мнението на децата следва да бъде вземано предвид при разработването, прилагането и оценката на тези мерки, така че мониторингът да не се основава

единствено на възприятията на възрастните за настъпил напредък (International Safeguards for Children in Sport, 2021). Проектът следва да прави разграничение между основни индикатори, задължителни за всички контексти на изпълнение, и допълнителни индикатори за учене и адаптация, които могат да бъдат съобразени с особеностите на конкретната държава, клуб или пилотна инициатива.

Следва също така да се подчертае, че очакваните резултати трябва да бъдат интерпретирани внимателно. В работата по закрила увеличаването на броя на подадените сигнали не означава автоматично, че условията са се влошили; то може също така да показва по-добра осведоменост, по-голямо доверие в механизмите за подаване на сигнали или по-добър достъп до подкрепа. Поради тази причина данните за сигнализирането следва да се анализират заедно с данни за възприятията, завършените обучения, качествената обратна връзка и информацията за управлението на случаите. Един технически надежден мониторингов механизъм следва да съчетава количествени индикатори с качествени доказателства, предоставени от деца, семейства, професионалисти и спортни клубове, което ще позволи на проекта да различава формалното съответствие с изискванията от реалната промяна в ежедневната практика. Това е в съответствие с подходите за програмиране, основани на доказателства и адаптивно управление, които използват мониторинга и ученето не само за отчитане на продукти, но и за оценка на напредъка, идентифициране на предизвикателства и подобряване на ефективността.

5.2. Изисквания за събиране на дезагрегирани данни

Системата за мониторинг на проекта следва да включва събиране на дезагрегирани данни, така че различните преживявания и резултати да не се изгубят в обобщеното отчитане. Като минимум, когато е релевантно и осъществимо, проектът следва да се стреми да дезагрегира данните по пол или джандър според контекста, възрастова група, наличие на увреждане, държава, тип заинтересована страна и, когато е приложимо, роля в рамките на клуба. Насоките на UNICEF за оценка, чувствителна към въпросите на пола, изрично препоръчват дезагрегиране на данните по пол, възраст и групи по увреждания, както и по социално изключени групи, докато UN Women подчертава, че отчитането на пресичащите се неравенства изисква дезагрегиране по пол, възраст и други релевантни характеристики, включително увреждане, социално-икономически статус, местоположение, образование и миграционен статус (UNICEF, 2021).

Същевременно дезагрегирането на данни в тази област трябва да бъде пропорционално и чувствително към риска. Информацията относно сексуалната ориентация и половата идентичност може да бъде изключително чувствителна, а Службата на Върховния комисар на ООН по правата на човека подчертава, че събирането на подобни данни поражда опасения, свързани с „неприкосновеността на личния живот, идентичността, самоопределението и сигурността“, особено защото стигмата може да засили вредите, причинени от разкриване или неправомерно използване на информацията. Поради тази причина проектът не следва да приема, че прякото събиране на идентифицируеми данни за сексуалната ориентация или половата идентичност

винаги е необходимо, подходящо или безопасно (OHCHR, 2019). Преки данни относно сексуалната ориентация или половата идентичност на децата не следва да се събират по подразбиране. Те трябва да бъдат събирани само когато съществува ясна цел, свързана със закрилата или мониторинга, когато участието е доброволно, когато е възможно осигуряването на анонимност или агрегиране на данните и когато проектът може да гарантира безопасно съхранение, ограничен достъп и неразкриване на информацията.

На практика това означава, че проектът следва да възприеме подход за минимизиране на събираните данни. Когато е възможно, мониторингът трябва да поставя акцент върху анонимизирани и агрегирани данни, доброволна самоидентификация и въпроси, основани на преживявания или възприятия, вместо върху пряко разкриване на идентичност. В много случаи ще бъде по-безопасно и по-полезно да се задават въпроси дали децата са били свидетели или са преживели изключване, унизителен език, липса на лично пространство, страх в пространствата за преобличане или несигурност относно това на кого могат да се доверят, вместо да се изисква от тях да се определят чрез категории, свързани с идентичността. Решенията относно това какви данни да се събират следва също така да бъдат информирани от вероятното използване на информацията, нивото на свързания риск и степента, в която събирането ѝ е действително необходимо за подобряване на практиките по закрила. Това е в съответствие с подходите, основани на правата на детето и правата на човека, при генерирането на доказателства, които подчертават значението на релевантността, пропорционалността и участието на маргинализираните групи при определянето на това кои данни са важни. По-безопасни алтернативи могат да включват въпроси към децата дали са били свидетели или обект на дискриминационен език, дали се чувстват уважавани, дали знаят къде да потърсят помощ, дали пространствата за преобличане се възприемат като безопасни или дали имат доверие, че възрастните ще реагират по подходящ начин.

5.3. Гаранции: Етика, поверителност и принципът „да не се вреди“

Всички дейности по мониторинг, консултации и събиране на данни, свързани с настоящата оценка, следва да се ръководят от принципите на етиката, поверителността и ненанасянето на вреда. Тъй като проектът работи с деца, разглежда въпроси, свързани с насилие, дискриминация и потенциално чувствителни теми, свързани с половата идентичност и половото изразяване, генерирането на доказателства трябва да се разглежда като дейност по закрила сама по себе си. Политиката на UNICEF за закрила подчертава проактивния подход към предотвратяването и управлението на рисковете от вреда, а етичните насоки на организацията ясно посочват, че събирането на данни, включващо деца или чувствителни вторични данни, трябва да отговаря на високи етични стандарти (UNICEF, 2025; UNICEF, 2021).

От оперативна гледна точка това означава, че участието в дейности за обратна връзка или мониторинг трябва да бъде доброволно, съобразено с възрастта и основано на ясна информация относно целта, поверителността и последващите действия. На децата следва да бъде обяснено на разбираем за тях език каква информация се събира, защо се събира, кой ще има достъп до нея и какви са

ограниченията на поверителността. Последният аспект е особено важен в ситуации, при които разкриването на информация може да доведе до задължително докладване или до активиране на процедури за закрила. Последните насоки на UNICEF Innocenti относно изследванията на чувствителни теми, включващи деца, подчертават необходимостта от ясен план за управление на данните, който да отчита всяко ограничение на поверителността, произтичащо от задължително докладване или от разкриване на непосредствен риск от вреда. Те също така подчертават значението на познаването на местния правен и политически контекст, свързан със съгласието, информираното съгласие на детето (assent), споделянето на данни и всички закони или практики, които могат да увеличат рисковете за определени групи, включително LGBTQI+ младежите (UNICEF, 2025). Не следва да се провежда никаква дейност по мониторинг или консултация с деца, освен ако фасилитаторите не знаят как да реагират, ако дете разкрие преживяна вреда, емоционален дистрес, страх или непосредствен риск по време на самата дейност.

Поради това мерките за гарантиране на поверителността следва да включват минимизиране на събираните данни, ограничен достъп до идентифицируема информация, сигурно съхранение, ясни правила за сроковете на съхранение и изтриване, както и отделяне на данните за мониторинг от ненужно събраните лични идентификатори, когато това е възможно. Особено внимание е необходимо по отношение на информацията, свързана с половата идентичност, сексуалната ориентация и преживяванията на децата, свързани с дискриминация, тъй като небрежното боравене с такава информация може да изложи децата на нежелано разкриване на идентичност, стигматизация, ответни действия или допълнително изключване. Проектът следва също така да гарантира, че служителите, ангажирани с мониторинга, фасилитаторите и лицата за контакт по закрила са обучени да реагират по подходящ начин, ако по време на процесите за събиране на доказателства децата разкрият преживяна вреда. Насоките на UNICEF за етично отчитане, ориентирано към децата, също подчертават, че достойнството на детето, неговата неприкосновеност и защитата му от вреда и ответни действия трябва да имат предимство пред целите на застъпничеството или комуникацията (UNICEF, n.d.).

Мерките за защита на данните следва да включват сигурно съхранение, ограничен достъп, ясно определени срокове за съхранение, анонимизиране, когато е възможно, псевдонимизиране, когато е необходимо, безопасни процедури за изтриване и ясни правила относно това кой може да има достъп до идентифицируема информация.

Накрая, принципът „да не се вреди“ изисква събирането на данни да се извършва само когато съществува реална възможност за безопасна реакция на евентуално разкрита информация. Идентифицирането на рискове без осигуряване на безопасни последващи действия може да подкопае доверието и да създаде нови вреди. Поради тази причина плановете за мониторинг следва да бъдат свързани с механизмите за насочване към подкрепа, процедурите за закрила и ясно определените отговорности за ескалиране на случаи, като същевременно позволяват бързо адаптиране, ако по време на изпълнението се разкрият непредвидени рискове или слабости в системите за реагиране. Насоките на UNICEF относно изследванията на чувствителни теми с участието

на деца изрично препоръчват ясни отговорности за мониторинг и механизми за надзор, така че възникналите опасения да могат да бъдат проследявани, а протоколите да бъдат коригирани своевременно, когато това е необходимо (UNICEF, 2025).

5.4. Използване на констатациите за мониторинг и подобряване на проекта

Констатациите, генерирани чрез настоящата оценка и свързаната с нея система за мониторинг, следва да се използват като постоянно развиващ се източник на доказателства за управление на проекта, осигуряване на качеството и подобряване на изпълнението. Те не следва да бъдат разглеждани единствено като материал за изпълнение на формалните изисквания по отчетността. Насоките на UNICEF за мониторинг, оценка и учене (Monitoring, Evaluation and Learning – MEL) определят тези функции като основни за „програмиране, основано на доказателства, равнопоставеност и адаптивност“, докато насоките за годишен преглед изрично свързват периодичния анализ с оценката на напредъка, идентифицирането на предизвикателства и подобряването на ефективността на програмите. В контекста на 360 Safe Play това означава, че доказателствата, свързани с основаните на пола и LGBTQI+ аспекти на закрилата, следва да бъдат редовно преглеждани и превръщани в коригиращи или укрепващи мерки по време на изпълнението, а не само в края на проекта (UNICEF, 2025).

Констатациите следва да се използват чрез прост цикъл на учене:

1. събиране на доказателства от обученията, материалите, системите за подаване на сигнали и обратната връзка от деца и семейства;
2. вътрешен преглед на констатациите;
3. идентифициране на пропуски в закрилата, приобщаването или изпълнението;
4. адаптиране на обученията, материалите, механизмите за подаване на сигнали или подкрепата за клубовете;
5. документиране на направените промени;
6. повторен преглед по време на следващия цикъл на мониторинг.

На практика констатациите от проекта следва да захранват поне четири цикъла на подобрене. Първо, те трябва да подпомагат усъвършенстването на съдържанието на обученията, например чрез идентифициране на повтарящи се пропуски в увереността на треньорите или на често срещани неразбирателства, свързани с поверителността, дискриминацията или вредата между връстници. Второ, те следва да насочват преработването на материалите, съобразени с нуждите на децата, и комуникационните продукти, когато обратната връзка от децата показва, че посланията са неясни, прекалено ориентирани към възрастните или недостатъчно приобщаващи. Трето, те трябва да подпомагат укрепването на механизмите за подаване на сигнали в случаите, когато проблемите остават недостатъчно докладвани, неразбрани или когато липсва достатъчно доверие към тях. Четвърто, те следва да подпомагат предоставянето на подкрепа на национално и партньорско ниво, като помагат на консорциума да идентифицира клубовете или контекстите, които се нуждаят от по-целенасочена подкрепа, за да отговорят на стандартите на проекта за закрила. Подходът за самооценка, заложен в Международните стандарти за закрила на децата в спорта, е особено полезен в това отношение, тъй като разглежда мониторинга като средство за идентифициране както на силните страни, така и на областите, в които организациите могат да се подобрят.

Допълнително изискване е констатациите да бъдат обсъждани по начин, който съхранява гласа на децата, без да компрометира тяхната безопасност. Международните стандарти за закрила подчертават, че включването на децата в разработването, прилагането и оценката на мерките за закрила помага да се гарантира тяхната смисленост и насърчава култура, в която възрастните и децата ценят това, което децата имат да кажат. За 360 Safe Play това означава, че мониторингът на проекта следва да включва обратната връзка от децата не само като сурови данни, но и като част от интерпретацията на констатациите и определянето на приоритетите за подобрене. Това ще помогне мониторингът да не се превърне в прекалено технически или доминиран от възрастните процес и ще гарантира, че аспектите на безопасността, свързани с пола и LGBTQI+ хората, остават видими на практика (International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Като цяло техническата стойност на настоящата оценка се състои в нейната способност да укрепва както процесите на учене в рамките на проекта, така и отчетността. Чрез интегриране на целенасочени индикатори, пропорционално дезагрегиране на данните, силни етични гаранции и структурирани процеси за преглед проектът може да гарантира, че закрилата, чувствителна към въпросите на пола и приобщаваща LGBTQI+ хората, се наблюдава като част от качеството на изпълнението, а не като изолирано тематично допълнение. Това е и най-ефективният начин да се гарантира, че констатациите от оценката продължават да влияят върху вземането на решения, адаптирането на дейностите и възможността за преносимост на модела в различните контексти, в които проектът се изпълнява.

6. Заключение и приоритетни препоръки

6.1. Обща оценка

Настоящата Оценка на въздействието върху децата от гледна точка на пола и LGBTQI+ хората потвърждава, че проектът **360 Safe Play** е в добра позиция да адресира едно значимо и често недостатъчно разпознавано измерение на насилието срещу деца в масовия спорт. Анализът показва, че рисковете, свързани с половите норми, хетеронормативността и дискриминацията, основана на половата идентичност или половото изразяване, не са периферни въпроси, а структурни предизвикателства, свързани със закрилата, които могат да оформят ежедневните преживявания на децата по отношение на участието, доверието, разкриването на проблеми и достъпа до защита. В масовия спорт тези рискове често са вградени в обичайната култура на клубовете, неформалните взаимоотношения между връстници, отношенията на власт между възрастни и деца и слабите организационни системи, вместо да се проявяват единствено чрез извънредни инциденти. Поради тази причина перспектива, чувствителна към въпросите на пола и приобщаваща LGBTQI+ хората, е необходима, ако проектът цели да постигне своята основна цел за създаване на по-безопасна спортна среда за всички деца.

Оценката също така потвърждава, че тези рискове не засягат всички деца по еднакъв начин. Момчетата могат да бъдат изложени на омаловажаване на тяхната легитимност, засилен контрол върху външния вид и различни форми на основано на пола насилие, които подкопават както безопасността, така и участието им. Момчетата могат да бъдат засегнати от хипермъжествени очаквания, които нормализират агресията, обезкуражават емоционалното изразяване и затрудняват търсенето на помощ. Децата с нестереотипно полово изразяване и LGBTQI+ децата могат да бъдат изправени пред едни от най-сериозните рискове, особено когато строгите бинарни норми, враждебният език, липсата на лично пространство и слабите реакции от страна на възрастните се комбинират и превръщат спортната среда в място, възприемано като небезопасно или изключващо. Тези въздействия могат допълнително да се

засилят от увреждания, социално-икономическа уязвимост, миграционен произход, семейна ситуация или други пресичащи се фактори. Това потвърждава значението на разглеждането на въпросите, свързани с пола и LGBTQI+ хората, не като отделни тематични допълнения, а като хоризонтални елементи на практиката по закрила на детето.

От гледна точка на изпълнението проектът вече съдържа силни входни точки за подобно интегриране. Неговият многоизмерен подход, ориентацията към детето, вниманието към повишаването на осведомеността, превенцията, ранното идентифициране на рискове, подаването на сигнали и възстановителните практики между връстници, както и акцентът върху практически инструменти за клубовете и асоциациите, осигуряват подходяща рамка за смислено включване на тези перспективи. Същевременно оценката показва, че ефективното интегриране ще зависи от това доколко ясно и последователно съображенията, свързани с пола и LGBTQI+ хората, са заложили във всички аспекти на действието. Формално неутрален модел на закрила едва ли ще бъде достатъчен, ако не назовава и не адресира конкретните форми на изключване, насилие и мълчание, свързани с половата идентичност, половото изразяване и хетеронормативните норми в спорта.

Като цяло оценката е положителна, но условна. Моделът **360 Safe Play** има ясен потенциал да допринесе за създаването на по-безопасна и по-приобщаваща среда в масовия спорт, но този потенциал ще бъде реализиран в пълна степен само ако съображенията, свързани с пола и LGBTQI+ хората, бъдат интегрирани като оперативни изисквания за закрила, а не се разглеждат единствено като тематични препратки. Това означава те да бъдат ясно видими в инструментите, обученията, механизмите за подаване на сигнали, индикаторите за мониторинг, комуникационните стандарти и насоките за изпълнение от страна на партньорите. В този смисъл равенството и закрилата следва да се разглеждат като взаимно подсилващи се измерения на качеството на проекта, а не като паралелни цели.

6.2. Приоритетни действия за по-безопасен и по-приобщаващ масов спорт

Непосредствени приоритети

1. Да се финализира обща терминология и многоезичен глосар по темите закрила, полова идентичност, полово изразяване, разкриване на информация, подаване на сигнали и поверителност.
2. Насилието, основано на пола, и LGBTQI-фобското насилие да бъдат изрично интегрирани в съдържанието на обученията, материалите, съобразени с нуждите на децата, и насоките за подаване на сигнали.

3. Да се определят минимални стандарти за поверителност и докладване, включително мерки за предотвратяване на нежелано разкриване на идентичност, стигматизация или ответни действия.
4. Да се създаде минимална рамка за мониторинг с основни индикатори, свързани с обученията, подаването на сигнали, познанията на децата, възприятията за безопасност и управлението на случаи.

Приоритети при изпълнението

5. Материалите, съобразени с нуждите на децата, да бъдат адаптирани според възрастта, езика, увреждането и комуникационните потребности.
6. Лицата за контакт по закрила да бъдат обучени по въпросите на реакцията при случаи, поверителността, насочването към подкрепа и документирането.
7. Да се гарантира, че възстановителните практики се използват само след оценка на риска от гледна точка на закрилата и никога в случаи на злоупотреба от страна на възрастен, сексуална вреда, принуда, сериозно сплашване или продължаващ риск.
8. Да се осигури допълнителна подкрепа за спортните клубове на местно ниво с ограничен капацитет в областта на закрилата.

Приоритети за мониторинг и учене

9. Да се проследяват възприятията на децата относно безопасността, уважението, чувството за принадлежност и доверието в механизмите за подаване на сигнали.
10. Да се използват дезагрегирани данни по безопасен начин и да се избягва събирането на данни за сексуалната ориентация или половата идентичност на деца, освен когато това е ясно необходимо, доброволно, пропорционално и безопасно.
11. Констатациите да се преглеждат по време на изпълнението на проекта, а не само в края му.
12. Обученията, материалите, системите за подаване на сигнали и подкрепата за клубовете да се адаптират въз основа на данните от мониторинга и обратната връзка от деца, семейства и професионалисти.

Разгледани в своята цялост, тези приоритетни действия показват, че по-безопасният и по-приобщаващ масов спорт зависи не само от наличието на инструменти за закрила, но и от качеството и приобщаващия характер на тяхното прилагане. Приносът на настоящата оценка е именно в това да изясни областите, в които проектът **360 Safe Play** може най-ефективно да укрепи своя подход, така че превенцията, ранното откриване, реакцията и участието да бъдат действително достъпни за всички деца, включително за онези, които са

най-заstraшени от изключване, мълчание или неравнопоставен достъп до защита.

Литература

- Alonso-Rodríguez, I., Pérez-Jorge, D., Pérez-Pérez, I., & Olmos-Raya, E. (2025). Restorative practices in reducing school violence: A systematic review of positive impacts on emotional wellbeing. *Frontiers in Education*, 10, Article 1520137. <https://doi.org/10.3389/feduc.2025.1520137>
- Chan, A. S. W., Choong, A., Phang, K. C., Leung, L. M., Tang, P. M. K., & Yan, E. (2024). Societal discrimination and mental health among transgender athletes: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*, 12, Article 24. <https://doi.org/10.1186/s40359-023-01493-9>
- Council of Europe. (s.f.). *Educational programmes and materials. Child Safeguarding in Sport*. <https://pjp-eu.coe.int/en/web/pss/educational-programmes-materials>
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- Denison, E., Faulkner, N., O'Brien, K. S., Jeanes, R., & Canning, M. (2023). Effectiveness of an educational intervention targeting homophobic language use by young male athletes: A cluster randomised controlled trial. *British Journal of Sports Medicine*, 57(9), 515–520. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2022-106429>
- Elipe-Lorenzo, P., Diez-Fernández, P., Ruibal-Lista, B., & López-García, S. (2025). Barriers faced by people with disabilities in mainstream sports: A systematic review. *Frontiers in Sports and Active Living*, 7, Article 1520962. <https://doi.org/10.3389/fspor.2025.1520962>
- European Commission. (2016). *Study on gender-based violence in sport*. Publications Office of the European Union. https://sport.ec.europa.eu/sites/default/files/gender-based-violence-sport-study-2016_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024a). *EU LGBTIQ Survey III: Key findings report*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2024-lgbtqi-equality_en.pdf
- European Union Agency for Fundamental Rights (FRA). (2024b). *Violence against women survey: Key findings*. Publications Office of the European Union. https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/eu-gender-based-violence-survey-key-results.pdf
- FIFA. (2019). *Child safeguarding toolkit for member associations*. <https://www.icmec.org/wp-content/uploads/2019/12/toolkit-fifa-guardians.pdf>

- Greenspan, S. B., Griffith, C., & Watson, R. J. (2019). LGBTQ+ youth's experiences and engagement in physical activity: A comprehensive content analysis. *Adolescent Research Review*, 4, 169–185. <https://doi.org/10.1007/s40894-019-00110-4>
- IGLYO. (2025). *From the sidelines to the playing field: LGBTQI youth perspectives on inclusion in school and community sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021a). *A guide for organisations working in sport in a governance capacity*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021b). *International safeguards for children in sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021c). *International safeguards for children in sport self-audit*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (n.d.). *International safeguards for children in sport*. Safe in Sport. <https://safeinsport.org/wp-content/uploads/2021/11/International-Safeguards-for-Children-in-Sport-English.pdf>
- Lodi, E., Perrella, L., Lepri, G. L., Scarpa, M. L., & Patrizi, P. (2022). Use of restorative justice and restorative practices at school: A systematic literature review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), Article 96. <https://doi.org/10.3390/ijerph19010096>
- Magrath, R., & Anderson, E. (2022). Sport, masculinities, and heteronormativity. A L. A. Wenner (Ed.), *The Oxford handbook of sport and society* (pp. 889–906). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780197519011.013.47>
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M., Blauwet, C., Carska-Sheppard, A., Fasting, K., Kirby, S., Leahy, T., Marks, S., Martin, K., Starr, K., Tiivas, A., & Budgett, R. (2016). International Olympic Committee consensus statement: Harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2016-096121>
- Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights. (2019, 14 de maig). *Report on data collection and management*.
- Pape, M., Schoch, L., & Carter-Francique, A. (2023). Editorial: Thinking and doing intersectionality in sociology of sport. *Frontiers in Sports and Active Living*, 5, Article 1212457. <https://doi.org/10.3389/fspor.2023.1212457>
- Rhind, D. J. A., Owusu-Sekyere, F., & Hills, L. (2022). Safeguarding culture: Towards a new approach to preventing child maltreatment in sport. *Sport Management Review*, 25(2), 300–322. <https://doi.org/10.1080/14413523.2021.1930951>

- Roberts, C.-M., & Quesnel, D. A. (2023). The psychology of female sport performance from a gender perspective. A J. J. Robert-McComb, M. Zumwalt, & M. Fernández-del-Valle (Eds.), *The active female* (pp. 55–67). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-031-15485-0_3
- Rubin, G. S. (1984). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In C. Vance (Ed.), *Pleasure and danger: Exploring female sexuality* (pp. 267–319). Routledge.
- Safe Sport International. (2014). *International Safeguards for Children in Sport*. <https://www.safesportinternational.com/standards/international-safeguards-for-children-in-sport/>
- Tandon, P. S., Kroshus, E., Olsen, K., Garrett, K., Qu, P., & McCleery, J. (2021). Socioeconomic inequities in youth participation in physical activity and sports. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(13), Article 6946. <https://doi.org/10.3390/ijerph18136946>
- UN Women. (2020). *Integrate intersecting inequalities to leave no one behind*. <https://data.unwomen.org/features/integrate-intersecting-inequalities-leave-no-one-behind>
- UN Women, UNESCO, & Spotlight Initiative. (2023). *Tackling violence against women and girls in sport: A handbook for policy makers and sports practitioners*. United Nations Entity for Gender Equality and the Empowerment of Women; United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization. https://knowledge.unwomen.org/sites/default/files/2023-07/3343_unwomen_unesco_vawg_handbook_6a_singlepage.pdf
- UNICEF. (2026). *Child safeguarding toolkit for business* (ed. 2026). <https://www.unicef.org/childrightsandbusiness/media/1681/file/Child-Safeguarding-Toolkit-2026.pdf>
- UNICEF. (2021). *Gender transformative education: Reimagining education for a more just and inclusive world*. United Nations Children's Fund. <https://www.unicef.org/media/113166/file/GenderTransformativeEducation.pdf>
- UNICEF. (s.f.-a). *Delivering results for children through evidence: UNICEF's Evaluation policy and practice*. <https://www.unicef.org/evaluation/policy-and-practice>
- UNICEF. (s.f.-b). *Ethical reporting guidelines*. <https://www.unicef.org/media/reporting-guidelines>
- UNICEF. (2025, january). *Researching sensitive topics involving children*. <https://www.unicef.org/innocenti/media/10406/file/UNICEF-Innocenti-EthicsOutcomesPaper-2025.pdf>

- United Nations Children's Fund. (2019, setembro). *UNICEF guidance on gender integration in evaluation*.
- United Nations Children's Fund. (2025a, 6 de junho). *UNICEF policy on safeguarding*.
- United Nations Children's Fund. (2025b, 11 de junho). *Annual review guidance*.
- viaSport. (2023a). *LGBTQI2S resource: Creating inclusive environments*.
https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Creating_Inclusive_Environments.pdf
- viaSport. (2023b). *LGBTQI2S resource: Inclusion in sport coaching resource*.
https://viasport.ca/wp-content/uploads/2023/05/LGBTQI2S_Inclusion_in_Sport_Coaching_Resource_05-26.pdf
- Willson, E., & Kerr, G. (2023). Gender-based violence in girls' sports. *Adolescents*, 3(2), 278–289. <https://doi.org/10.3390/adolescents3020020>
- Yogyakarta Principles plus 10. (2017). *Additional principles and state obligations on the application of international human rights law in relation to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics to complement the Yogyakarta Principles*. <https://yogyakartaprinciples.org/>

Приложения

Приложение 1. Предложени индикатори и точки за мониторинг

Настоящото приложение предоставя практически набор от предложени индикатори и точки за мониторинг в подкрепа на изпълнението на Оценката на въздействието върху децата от гледна точка на пола и LGBTQI+ хората в рамките на проекта 360 Safe Play. Списъкът има ориентиrowъчен характер и следва да се разглежда като помощен инструмент за съгласуване с Логическата рамка на проекта, Плана за осигуряване на качеството и реалностите на изпълнението на национално ниво. Препоръчително е да се комбинират количествени и качествени индикатори, така че мониторингът да отчита не само дали съществуват инструменти и процедури, но и дали те са разбираеми, надеждни и действително се използват на практика.

За да се подпомогне изпълнението, индикаторите са разделени на три нива: основни индикатори, препоръчителни индикатори и допълнителни индикатори за учене и адаптация. Основните индикатори следва да бъдат наблюдавани в рамките на целия проект, препоръчителните индикатори следва да се използват, когато това е осъществимо, а допълнителните индикатори могат да подпомогнат местната адаптация или по-задълбоченото извличане на поуки.

A. Training for professionals and coaches

Област	Предложен индикатор	Категория	Средства за проверка (MoV)	Честот а
Обхват на обучението	Брой и процент обучени тренъори/професионалисти	Основен	Регистри за присъствие	За всеки цикъл на обучение
Качество на съдържанието	Обучението включва съдържание, свързано с пола, LGBTQI+ хората, поверителността и реакцията при случаи	Основен	Програма и обучителни материали	За всеки цикъл на обучение
Резултати от	Процент участници, които съобщават за	Препоръчителен	Формуляри преди и след обучението	За всеки цикъл на

обучението	повишени знания/увереност			обучение
Практическо прилагане	Брой и процент клубове, които въвеждат или преразглеждат мерки за закрила, механизми за подаване на сигнали или мерки за приобщаване след обучението	Препоръчителен	Последващо анкетно проучване/интервюта	Междинен и финален етап

В. Материали, съобразени с нуждите на децата

Област	Предложен индикатор	Категория	Средства за проверка (MoV)	Честота
Наличност	Брой разработени материали, съобразени с нуждите на децата	Основен	Документация на проекта	Периодично
Качество на приобщаването	Материалите включват ясни препратки към безопасността, дискриминацията и възможностите за търсене на подкрепа	Основен	Преглед на съдържанието	Преди разпространение
Достъпност	Материалите са адаптирани според възрастта, езика и	Основен	Вътрешен контролен списък	Преди разпространение

	потребностите , свързани с приобщаването			
Полезност	Процент деца, които съобщават, че материалите са разбираеми и полезни	Препоръчителен	Обратна връзка от деца	Периодично

С. Механизми за ранно предупреждение и подаване на сигнали

Област	Предложен индикатор	Категория	Средства за проверка (MoV)	Честота
Видимост	Брой и процент клубове с видими механизми за подаване на сигнали и определени лица за контакт по закрила	Основен	Контролен списък за клубовете	Периодично
Достъпност	Процент деца/семейства, които могат да посочат поне един механизъм за подаване на сигнал	Основен	Анкетни проучвания / фокус групи	Междинен и финален етап
Използване	Брой сигнали и опасения, подадени чрез наличните канали	Основен	Регистри по закрила	Междинен и финален етап

Доверие	Процент деца, които съобщават, че знаят какво да направят, ако се почувстват в опасност	Основен	Анкета сред деца	Междинен и финален етап
Качество на реакцията	Процент деца/семейства, които съобщават, че сигналите, свързани със закрилата, са били разгледани по ясен, уважителен и подходящ начин	Препоръчителен	Анкетни за обратна връзка / преглед на случаи	Периодично

Бележка за интерпретация: Увеличаването на броя на подадените сигнали не означава непременно нарастване на проблемите или инцидентите. То може също така да бъде признак за по-високо доверие в механизмите за подаване на сигнали и по-добра осведоменост относно възможностите за търсене на помощ.

D. Възстановителни практики между връстници

Област	Предложен индикатор	Категория	Средства за проверка (MoV)	Честота
Наличност	Брой и процент клубове/фасилитатори, обучени за прилагане на възстановителни подходи	Основен	Регистри от обученията	Периодично
Подходящо използване	Брой случаи на вреда между връстници, оценени и, когато е подходящо,	Препоръчителен	Преглед на случаи	Периодично

	разгледани чрез възстановителни практики			
Възприема на полза	Процент участници, които съобщават за подобро разбиране, поета отговорност или подобрен климат в отбора	Допълнителен индикатор за учене и адаптация	Формуляр и за обратна връзка	След дейността
Спазване на границите на закрилата	Брой сериозни случаи, които не са били насочени към неподходящи възстановителни процеси	Основен	Вътрешен преглед	Периодично

Е. Комуникационни и застъпнически продукти

Област	Предложен индикатор	Категория	Средства за проверка (MoV)	Честота
Изрично съдържание	Брой и процент комуникационни продукти, които изрично разглеждат сексизма, хомофобията, бифобията, трансфобията или основаното на пола изключване	Основен	Преглед на съдържанието	Периодично
Безопасно представяне	Брой и процент продукти, прегледани спрямо стандартите за	Основен	Редакционен контролен списък	Предпубликуване

	поверителност и закрила			
Обхват	Брой достигнати заинтересовани страни, клубове и участници	Основен	Регистри и отчети за разпростран ение	Периодич но
Възприеман а полезност	Процент заинтересовани страни, които съобщават за по-добро разбиране на правата, безопасността и приобщаването	Препоръчителен	Формуляри за обратна връзка	Междинен и финален етап

F. Хоризонтални индикатори, ориентирани към детето

Предложените хоризонтални индикатори включват:

Предложен индикатор	Категория
Процент деца, които заявяват, че се чувстват в безопасност в своята спортна среда	Основен
Процент деца, които познават поне един доверен възрастен, с когото биха могли да разговарят	Основен
Процент деца, които смятат, че унижителното или дискриминационното поведение се приема сериозно в техния клуб	Основен
Процент деца, които се чувстват уважавани независимо от своето полово изразяване или възприемано различие	Основен
Качествена обратна връзка от деца относно това дали спортната среда с времето се възприема като по-приобщаваща и заслужаваща доверие	Препоръчителен

G. Минимално дезагрегиране, което следва да се вземе предвид

Когато е релевантно, безопасно и осъществимо, данните следва да бъдат дезагрегирани по:

Предложен показател за дезагрегиране	Категория
---	------------------

Държава	Основен
Роля на респондента	Основен
Възрастова група	Основен
Пол/джендър, когато е подходящо	Препоръчителен
Статус по отношение на увреждане	Препоръчителен
Тип заинтересована страна	Основен
Клуб или среда на изпълнение	Основен

Прякото събиране на данни относно сексуалната ориентация или половата идентичност следва да се извършва само когато е ясно обосновано, доброволно, пропорционално и безопасно.

Приложение 2. Контролен списък за закрила и поверителност

Настоящият контролен списък е предназначен като практически помощен инструмент за партньорите по проекта, фасилитаторите, обучителите, лицата за контакт по закрила и другите служители, ангажирани с дейности по изпълнение, консултиране, мониторинг или комуникация. Той може да се използва преди, по време на и след дейности, включващи деца.

А. Преди дейността

Въпрос	Да/ Не	Бележки
Необходима и пропорционална ли е дейността?		
Извършен ли е преглед на рисковете, свързани със закрилата?		
Ясно определени ли са ролите и отговорностите?		
Определено ли е лице за контакт по въпросите на закрилата?		
Съществува ли ясен механизъм за насочване към подкрепа при разкриване на притеснение или риск?		
Взети ли са предвид нуждите, свързани с достъпността и приобщаването?		
Взети ли са предвид рисковете, свързани с пола, половото изразяване и дискриминацията, свързана с LGBTQI+ хората?		

В. Участие на деца

Въпрос	Да/ Не	Бележки
Информирани ли са децата за дейността на език, съобразен с тяхната възраст?		
Доброволно ли е участието?		
Могат ли децата да пропускат въпроси, да направят пауза или да прекратят участието си?		
Обяснени ли са ясно ограниченията на поверителността?		
Съществуват ли безопасни и поверителни начини за споделяне на притеснения?		

Защитени ли са децата от натиск да разкриват информация, свързана с тяхната идентичност?		

С. Данни и поверителност

Въпрос	Да/ Не	Бележки
Събира ли се само необходимата информация?		
Свързани ли са въпросите за идентичността със строго необходима цел и доброволно ли е отговарянето на тях?		
Избягва ли се събирането на идентифицируема информация, когато тя не е съществено необходима?		
Съхраняват ли се данните по сигурен начин?		
Ограничен ли е достъпът само до упълномощени лица?		
Ясно определени ли са правилата за съхранение и изтриване на данните?		
Споделя ли се лична информация само когато това е необходимо за изпълнение на конкретни задължения („need-to-know“ принцип)?		

Д. Безопасност по време на изпълнението

Въпрос	Да/ Не	Бележки
Наличен ли е обучен персонал, който да реагира при емоционален дистрес или разкриване на информация?		
Налични ли са възможности за подкрепа, ако дете се разстрои по време на дейността?		
Модерират ли се дигиталните инструменти и онлайн пространствата по безопасен начин?		
Гарантирани ли са неприкосновеността на личния живот и достойнството на децата по време на цялата дейност?		

Безопасни ли са условията за деца, които вече могат да се чувстват изключени или да бъдат обект на негативно отношение?		
---	--	--

Е. Последващи действия

Въпрос	Да/ Не	Бележки
Събрана ли е обратна връзка от деца и/или семейства след дейността?		
Съществува ли процедура за документиране и ескалиране на сигнали и притеснения?		
Разглеждат ли се сигналите своевременно и по подходящ начин?		
Информирано ли е детето, когато е уместно, за това какви ще бъдат следващите стъпки?		
Оценена ли е необходимостта от насочване към външни услуги за подкрепа?		
Извършен ли е последващ преглед на дейността с цел извличане на поуки и идентифициране на възможности за подобрене?		

Минимални условия

Никоя дейност не следва да бъде провеждана, освен ако не са изпълнени следните минимални условия:

1. определено лице за контакт по въпросите на закрилата;
2. ясен и известен механизъм за реагиране;
3. приложими и надеждни мерки за гарантиране на поверителността;
4. липса на предотвратим риск от вреда, нежелано разкриване на идентичност или ответни действия.

Приложение 3. Бележка относно многоезичното изпълнение (EN, CA, ES, BG, IT)

Настоящата бележка предоставя основни насоки за многоезичното изпълнение на проекта 360 Safe Play на английски, каталонски, испански, български и италиански език.

1. Общ принцип

Многоезичното изпълнение следва да се стреми към еквивалентност на значението, а не само към буквален превод. Това е особено важно за термините, свързани със закрилата, поверителността, подаването на сигнали, разкриването на информация, половата идентичност, половото изразяване, дискриминацията и възстановителните практики.

2. Защо това е важно

Качеството на езика оказва влияние върху:

- разбирането от страна на децата на техните права;
- използваемостта на механизмите за подаване на сигнали;
- яснотата на съдържанието на обученията;
- последователността на посланията, свързани със закрилата;
- приобщаващия характер на комуникационните материали.

Неточният или непоследователен превод може да отслаби както закрилата, така и приобщаването.

3. Минимални изисквания към проекта

Проектът следва да гарантира, че:

- основните материали са налични на съответните езици на проекта;
- материалите, предназначени за деца, са адаптирани, а не само преведени;
- информацията за подаване на сигнали е разбираема за децата и техните семейства;
- ключовите термини се използват последователно на всички езици;
- чувствителната терминология е проверена, за да се избегне използването на остарели или стигматизиращи формулировки.

4. Препоръчителни практически стъпки

а. Основни изходни версии

Да се използва една съгласувана изходна версия за всеки основен документ преди превода.

б. Ключови термини и определения

Да се поддържа общ глосар на английски (EN), каталонски (CA), испански (ES), български (BG) и италиански (IT) за ключови термини като:

- закрила (safeguarding);
- закрила на детето (child protection);
- поверителност (confidentiality);
- разкриване на информация / споделяне на притеснение (disclosure);

- механизъм за подаване на сигнали (reporting pathway);
- полова идентичност (gender identity);
- полого изразяване (gender expression);
- сексуална ориентация (sexual orientation);
- дискриминация (discrimination);
- възстановителна практика (restorative practice);
- принципът „да не се вреди“ (do-no-harm).

English	Catalan	Spanish	Bulgarian	Italian	Notes
Child protection	Protecció infantil	Protección infantil	Закрила на детето	Tutela/ Protezione dell'infanzia	
Confidentiality	Confidencialitat	Confidencialidad	Поверителност	Riservatezza	
Disclosure	Revelació/ Expressió	Revelación/ Expresión	Разкриване на информация / Споделяне на притеснение	Divulgazione	
Discrimination	Discriminació	Discriminación	Дискриминация	Discriminazione	
Do no harm	No fer mal	No hacer daño	Да не се вреди	Non nuocere	
Gender expression	Expressió de gènere	Expresión de género	Полово изразяване	Espressione di genere	
Gender identity	Identitat de gènere	Identidad de género	Полова идентичност	Identità di genere	
Reporting pathway	Canals de denúncia	Canales de denuncia	Механизъм за подаване на сигнали	Canali di segnalazione	
Restorative practice	Pràctica restaurativa	Práctica restaurativa	Възстановителна практика	Pratica riparativa	
Safeguarding	Protecció	Protección	Закрила	Salvaguardia	
Sexual orientation	Orientació sexual	Orientación sexual	Сексуална ориентация	Orientamento sessuale	
Trusted adult	Persona adulta de confiança	Persona adulta de confianza	Доверен възрастен	Adulto di fiducia	

c. Адаптиране според контекста

Адаптирайте формулировките към местните нива на разбиране и институционалните особености.

d. Проверка на качеството на чувствително съдържание

Прилагайте допълнителен етап на преглед за съдържание, свързано с насилие, подаване на сигнали, поверителност, полова идентичност, сексуалност или дискриминация.

е. Тестване с потребители, когато е възможно

Тествайте материалите, съобразени с нуждите на децата, с предвидените потребители, когато това е безопасно и осъществимо.

5. Съображения, свързани с децата и закрилата

Special attention should be given to whether children can understand:

Специално внимание следва да се обърне на това дали децата могат да разберат:

- какво представлява небезопасното поведение;
- към кого могат да се обърнат за помощ;
- какво означава поверителността;
- какво ще се случи, след като споделят притеснение или подадат сигнал;
- че защитата не зависи от публичното разкриване на тяхната идентичност.

6. Достъпност и приобщаване

Когато е релевантно, многоезичното изпълнение следва също да отчита:

- версии на материалите на опростен език;
- визуални формати;
- кратки версии, съобразени с нуждите на децата;
- достъпни формати за деца с увреждания;
- устни разяснения, когато е подходящо.

7. Поверителност в многоезична среда

Когато разкриването на информация или подаването на сигнали се осъществява на различни езици, проектът следва да гарантира, че:

- децата могат да общуват на език, който разбират добре;
- устният превод не компрометира поверителността;
- чувствителната информация се превежда точно и неутрално;
- информацията, свързана с идентичността на детето, не се разкрива по-широко от необходимото.

8. Мониторинг на качеството на многоезичното изпълнение

Полезни въпроси за преглед включват:

- Разбираеми ли са материалите за децата и техните семейства?
- По-ясни ли са някои езикови версии от други?
- Наблюдават ли се повтарящи се недоразумения, свързани с терминологията?

- Последователни ли са посланията, свързани със закрилата, на всички езици?
- Съобщават ли партньорите за затруднения, свързани с определени понятия?

9. Заключение

В рамките на проекта **360 Safe Play** многоезичното изпълнение следва да се разглежда като част от безопасното, приобщаващо и справедливо предоставяне на дейностите. Децата не могат да използват ефективно мерките за закрила, ако те не са достъпни в езиково и културно отношение.

360

SAFE PLAY

Valutazione di Impatto su Genere e LGBTQI dei Minori

Co-finanziato dall'Unione Europea

Cronologia del Documento

ACRONIMO DEL PROGETTO	360 Safe Play
Titolo del Progetto	360 Sistema Integrato di Protezione dei Minori per club e associazioni sportive
Numero di Accordo di Sovvenzione	101254575
Coordinatore del Progetto	FPT
Durata del Progetto	24 mesi
Numero del Deliverable	1.2
Livello di Diffusione	Pubblico
Responsabile del Deliverable	FPT
Scadenza	14/6/2026
Pacchetto di Lavoro	WP1 Gestione e coordinamento del progetto
Responsabile del Pacchetto di Lavoro	Fundació Pere Tarrés
Beneficiari Contributori	Tutti i partner

Storico delle versioni

Data	Versione	Autore	Modifiche sostanziali
4/Mag/2026	v0.5	Ares Cruz Hernández	Prima bozza
7/Mag/2026	V0.6	Guillem Palàs Lara Sanchez	Prima revisione e piccole modifiche
12/Mag/2026	V0.7	Aimar Rubio	Revisione
19/Mag/2026	V1	Ares Cruz	Versione finale

Sintesi Esecutiva

Il presente deliverable valuta in che modo le norme di genere, il patriarcato, l'eteronormatività e la discriminazione legata all'identità di genere, all'espressione di genere e all'orientamento sessuale percepito possano influire sulla sicurezza dei minori, sulla loro partecipazione e sull'accesso alla protezione nello sport di base. Identifica i principali rischi, ne analizza l'impatto differenziale sui minori e propone raccomandazioni pratiche per integrare una tutela gender-responsive e inclusiva delle persone LGBTQI nell'intero progetto 360 Safe Play.

La valutazione conferma che la violenza di genere e quella omofobica/transfobica devono essere intese come una preoccupazione di salvaguardia, non solo come una questione di diversità o inclusione. I rischi possono manifestarsi attraverso linguaggio discriminatorio, body shaming, esclusione tra pari, spazi per il cambio d'abito non sicuri, relazioni coercitive adulto-bambino, meccanismi di segnalazione deboli e culture del club che normalizzano il silenzio o l'umiliazione.

Il documento conclude che il modello 360 Safe Play ha un forte potenziale per promuovere ambienti sportivi più sicuri e inclusivi, a condizione che le considerazioni di genere e LGBTQI siano incorporate esplicitamente nella formazione, nei materiali a misura di bambino, nei meccanismi di segnalazione, nelle pratiche riparative, nei prodotti di comunicazione e negli strumenti di monitoraggio. Particolare attenzione deve essere prestata alla riservatezza, alla prevenzione dell'outing, alla raccolta sicura dei dati, ai canali di segnalazione child-friendly e ai limiti appropriati delle pratiche riparative.

Elenco degli Acronimi

Acronimo	Significato
DoA	Descrizione dell'Azione
GBV	Violenza di genere (Gender-based violence)
LGBTQI	Lesbica, gay, bisessuale, trans, queer/in questione e intersessuale
MoV	Mezzi di verifica
QA	Garanzia di qualità
WP	Pacchetto di lavoro

Indice

0. Introduzione

- Scopo e ambito di applicazione
- Contesto e motivazioni del progetto
- Obiettivi del documento
- Struttura del documento

1. Approccio alla Valutazione

- 1.1. Prospettiva incentrata sul bambino, gender-responsive e inclusiva LGBTQI
- 1.2. Fonti e approccio analitico
- 1.3. Garanzie etiche, di salvaguardia e riservatezza

2. Mappatura dei Rischi nello Sport di Base

- 2.1. Culture ipermascoliniste e ultracompetitive
- 2.2. Eteronormatività e pratiche escludenti
- 2.3. Situazioni di rischio legate alla violenza di genere e LGBTQI-fobia
- 2.4. Fattori di rischio organizzativi e relazionali nei club sportivi

3. Impatto sui Minori

- 3.1. Impatto sulle ragazze
- 3.2. Impatto sui ragazzi
- 3.3. Impatto sui minori gender-non-conforming e LGBTQI
- 3.4. Considerazioni intersezionali: disabilità, vulnerabilità socioeconomica e altri fattori

4. Integrazione Trasversale delle Prospettive di Genere e LGBTQI nell'Azione

- 4.1. Orientamento della formazione per professionisti e allenatori
- 4.2. Contenuto dei materiali a misura di bambino
- 4.3. Meccanismi di allarme precoce e segnalazione
- 4.4. Pratiche riparative tra pari
- 4.5. Prodotti di comunicazione e advocacy sull'identità e l'espressione di genere

5. Allineamento Tecnico e Requisiti di Monitoraggio

- 5.1. Indicatori e risultati attesi
- 5.2. Requisiti per la raccolta di dati disaggregati
- 5.3. Salvaguardie: etica, riservatezza e do-no-harm
- 5.4. Utilizzo dei risultati per il monitoraggio e il miglioramento del progetto

6. Conclusioni e Raccomandazioni Prioritarie

- 6.1. Valutazione generale
- 6.2. Azioni prioritarie per uno sport di base più sicuro e inclusivo

Riferimenti bibliografici

Allegati

- Allegato 1. Indicatori suggeriti e punti di monitoraggio
- Allegato 2. Checklist di salvaguardia e riservatezza
- Allegato 3. Nota sull'implementazione multilingue (EN, CA, ES, BG, IT)

0. Introduzione

Scopo e ambito di applicazione

La presente relazione è stata elaborata come Deliverable D1.2 – Valutazione di Impatto su Genere e LGBTQI dei Minori nell'ambito del progetto 360 Safe Play. Il suo scopo è esaminare in che modo il progetto prevenga, rilevi e risponda alla violenza di genere e LGBTQI-fobica nei contesti dello sport di base, valutando al contempo come l'uguaglianza di genere, la non discriminazione e l'inclusione LGBTQI siano integrate trasversalmente nell'azione.

Questa valutazione è prevalentemente desk-based e si basa sulla documentazione di progetto di 360 Safe Play, compresa la Descrizione dell'Azione, la documentazione di progetto aggiornata, il Quadro Logico, il Piano di Garanzia della Qualità e la letteratura pertinente su salvaguardia, violenza di genere e inclusione LGBTQI nello sport. Fornisce un quadro analitico e operativo comune per l'implementazione del progetto, ma non sostituisce le procedure nazionali di protezione dell'infanzia né gli obblighi legali.

La relazione risponde altresì all'obbligo del progetto di fornire raccomandazioni concrete per le componenti chiave di implementazione, tra cui la formazione per professionisti e allenatori, i materiali a misura di bambino, i meccanismi di allarme precoce e segnalazione, le pratiche riparative tra pari, e i prodotti di comunicazione e advocacy che affrontino esplicitamente la violenza legata all'identità e all'espressione di genere.

Questa valutazione non è concepita come un documento teorico autonomo, ma come una guida pratica e operativa a supporto dell'implementazione. Per questo motivo, è allineata con il Quadro Logico e il Piano di Garanzia della Qualità del progetto ed è intesa a informare decisioni di implementazione concrete.

Contesto e motivazioni del progetto

Il progetto 360 Safe Play affronta il crescente problema della violenza contro minori e adolescenti nello sport attraverso un approccio multidimensionale e comunitario per club e associazioni sportive. Il suo obiettivo generale è creare ambienti più sicuri attraverso la sensibilizzazione, la prevenzione, il rilevamento precoce, la segnalazione e le pratiche riparative tra pari, coinvolgendo attivamente minori, professionisti, famiglie e soggetti locali. Il progetto è implementato nell'arco di 24 mesi in Spagna, Bulgaria e Italia.

La documentazione di progetto sottolinea che questi rischi non sono vissuti in egual misura da tutti i minori. Da una prospettiva intersezionale, gli effetti della discriminazione possono accumularsi e interagire quando il genere si interseca con disabilità, svantaggio socioeconomico, sessualità, etnia, background migratorio o non conformità alle norme di genere dominanti (Crenshaw, 1989).

Obiettivi del documento

La presente valutazione persegue cinque obiettivi correlati:

- Identificare i principali rischi legati al genere e all'identità LGBTQI presenti negli ambienti dello sport di base, in particolare quelli associati all'ipermascolinità, all'eteronormatività e alle culture escludenti dei club;
- Esaminare il potenziale impatto differenziale di tali rischi su ragazze, ragazzi, minori gender-non-conforming e minori che sono, o sono percepiti come, LGBTQI;
- Tradurre questa analisi in raccomandazioni pratiche per l'implementazione del progetto 360 Safe Play;

- Supportare il monitoraggio del progetto e la garanzia della qualità proponendo indicatori, requisiti di raccolta delle prove e salvaguardie;
- Aiutare i partner a valutare se le misure di salvaguardia gender-responsive e inclusive delle persone LGBTQI vengano attuate in modo sicuro, coerente ed efficace nelle attività di progetto.

Struttura del documento

Il documento segue una logica progressiva: definisce prima l'approccio alla valutazione, poi mappa i rischi, analizza gli impatti differenziali sui minori, traduce i risultati in requisiti di implementazione del progetto e infine propone misure di monitoraggio e salvaguardia. Il documento è strutturato attorno a cinque domande fondamentali:

- Quali rischi legati al genere e all'identità LGBTQI possono essere identificati negli ambienti dello sport di base?
- In che modo questi rischi influiscono diversamente sui minori?
- Come possono le prospettive di genere e LGBTQI essere meglio integrate nell'azione?
- Quali raccomandazioni pratiche devono guidare l'implementazione nei club e nelle attività di progetto?
- Come possono queste raccomandazioni riflettersi in indicatori, pratiche di monitoraggio e salvaguardie allineate con il quadro di qualità e responsabilità del progetto?

1. Approccio alla Valutazione

1.1. Prospettiva incentrata sul bambino, gender-responsive e inclusiva LGBTQI

La presente valutazione è fondata su un approccio incentrato sul bambino che riconosce i minori e gli adolescenti come titolari di diritti aventi diritto a sicurezza, dignità, partecipazione e protezione da ogni forma di violenza nei contesti sportivi. Nell'ambito del progetto 360 Safe Play, ciò significa che l'analisi non tratta i minori semplicemente come beneficiari di misure di salvaguardia progettate dagli adulti, ma come soggetti le cui esperienze, percezioni e barriere alla ricerca di aiuto devono plasmare il modo in cui vengono progettati i meccanismi di prevenzione, rilevamento e risposta.

Concetto	Significato in questa valutazione
Incentrato sul bambino	I minori sono titolari di diritti la cui sicurezza, dignità, opinioni, interessi superiori e capacità evolutive devono guidare la progettazione e l'implementazione del progetto.
Gender-responsive	Il progetto identifica e risponde a come le norme di genere, gli stereotipi e le relazioni di potere diseguali modellano i rischi, la divulgazione, la partecipazione e l'accesso alla protezione.
Inclusivo LGBTQI	Il progetto affronta i rischi legati all'orientamento sessuale, all'identità di genere, all'espressione di genere e alle caratteristiche sessuali, compresi i rischi che interessano i minori percepiti come non conformi.
Intersezionale	Il progetto riconosce che i rischi legati al genere e all'identità LGBTQI possono sovrapporsi a disabilità, età, vulnerabilità socioeconomica, background migratorio, etnia o contesto familiare.

Tabella 1. Concetti chiave utilizzati nella valutazione

La valutazione adotta anche una prospettiva esplicitamente LGBTQI-inclusiva. Ciò significa che considera i rischi a cui sono esposti minori e adolescenti il cui orientamento sessuale, identità di genere, espressione di genere o caratteristiche corporee non si conformano, o sono percepite come non conformi, alle norme eterosessuali e binarie dominanti. La valutazione non limita il suo campo ai minori che si identificano apertamente come LGBTQI, ma considera anche le esperienze di minori che vengono percepiti dagli altri come diversi, inclusi i minori non-binary.

Infine, questa prospettiva è pratica e orientata all'implementazione. Il suo scopo non è solo nominare le disuguaglianze, ma tradurle in implicazioni operative per i contenuti della formazione, la comunicazione child-friendly, i sistemi di segnalazione, le pratiche riparative, gli strumenti di monitoraggio e i prodotti di advocacy.

1.2. Fonti e approccio analitico

Elemento	Descrizione
Fonti principali	Descrizione dell'Azione, documentazione di progetto aggiornata, Quadro Logico, Piano di Garanzia della Qualità e letteratura selezionata su salvaguardia dell'infanzia, violenza di genere e inclusione LGBTQI nello sport.
Tipo di valutazione	Qualitativa, desk-based e orientata all'implementazione.

Elemento	Descrizione
Criteri di valutazione	Pertinenza, esposizione al rischio, impatto differenziale, accessibilità, adeguatezza della salvaguardia, inclusione e fattibilità del monitoraggio.
Dimensioni analitiche	Prevenzione, rilevamento, segnalazione, risposta, pratica riparativa, comunicazione e monitoraggio.
Principali limitazioni	Non sono stati raccolti dati primari con minori, famiglie o club specificamente per questo deliverable; l'adattamento giuridico e istituzionale a livello nazionale sarà richiesto durante l'implementazione.

Tabella 2. Tabella metodologica

1.3. Garanzie etiche, di salvaguardia e riservatezza

Poiché questa valutazione tratta di violenza contro i minori e di rischi legati all'identità di genere, all'espressione di genere e all'orientamento sessuale effettivo o percepito, è guidata da chiari principi etici, di salvaguardia e di riservatezza.

- Segue il principio del non nuocere (do no harm). L'analisi e le raccomandazioni risultanti non devono esporre i minori a ulteriore stigmatizzazione, outing, ritorsioni o disagio.
- È fondata sulla salvaguardia dell'infanzia e sul superiore interesse del minore, riconoscendo che ragazze, minori gender-non-conforming e minori LGBTQI possono affrontare barriere specifiche alla sicurezza, alla partecipazione, alla ricerca di aiuto e all'accesso alla protezione.
- Rispetta la riservatezza e la minimizzazione dei dati. I minori e le famiglie non devono mai essere tenuti a divulgare informazioni personali sull'identità di genere o sull'orientamento sessuale per essere ascoltati, supportati o protetti.
- Riconosce la necessità di partecipazione volontaria e sicura.
- Promuove un approccio all'uguaglianza e alla non discriminazione.
- Richiede percorsi sicuri di risposta e riferimento.

Condizioni etiche minime per le attività di implementazione che coinvolgono minori

1. I minori sono informati in un linguaggio adeguato all'età sullo scopo dell'attività.
2. La partecipazione è volontaria e i minori possono fermarsi, fare pause o saltare domande.
3. Nessun minore è costretto a divulgare informazioni relative all'identità.
4. I minori vengono trattati rispettosamente secondo i loro nomi, pronomi e forme di auto-espressione.
5. La riservatezza e i suoi limiti vengono spiegati chiaramente.
6. Un punto di contatto per la salvaguardia e un percorso di riferimento sono noti prima dell'inizio dell'attività.
7. I dati vengono raccolti solo dove necessario e conservati in modo sicuro.

2. Mappatura dei Rischi nello Sport di Base

La mappatura dei rischi nello sport di base richiede di andare oltre i singoli incidenti ed esaminare le condizioni più ampie che rendono più probabile la violenza, la discriminazione, l'esclusione e il silenzio. Come evidenziano Rhind et al. (2022), la salvaguardia nello sport richiede un approccio integrato che consideri i fattori sociali, istituzionali e culturali, mentre la Commissione europea (2016) nota che la violenza di genere nello sport rimane insufficientemente riconosciuta in molti contesti.

Dati recenti dell'Agenzia dell'Unione Europea per i Diritti Fondamentali (FRA, 2024a) confermano ulteriormente che discriminazione, bullismo e scarsa segnalazione rimangono diffusi tra le persone LGBTIQ in tutta Europa. Nel terzo sondaggio EU LGBTIQ della FRA, che ha coinvolto oltre 100.000 intervistati in 30 paesi, il 67% ha riferito di aver subito bullismo, scherno, insulti o minacce durante gli anni scolastici a causa della propria identità LGBTIQ, mentre solo il 18% delle vittime di violenza fisica o sessuale ha segnalato gli episodi alle autorità.

Area di rischio	Dove può manifestarsi	Minori più colpiti	Possibile impatto	Risposta del progetto
Linguaggio discriminatorio o omofobico/transfobico	Allenamenti, competizioni, gruppi di pari, spazi digitali, aree spettatori e tribune	Ragazzi, minori LGBTIQ e gender-non-conforming	Paura, silenzio, esclusione, normalizzazione del danno	Formazione allenatori, codici di condotta, guida per spettatori/famiglie, canali di segnalazione
Body shaming e scrutinio di genere	Allenamento, divise, commenti tra pari, spogliatoi	Ragazze, adolescenti, minori trans, gender-non-conforming e minori con disabilità	Vergogna, ritiro, riduzione della fiducia in sé	Formazione, materiali child-friendly, guida per club
Spazi per il cambio/viaggio non sicuri	Spogliatoi, docce, trasferte, competizioni	Minori trans, gender-non-conforming e con disabilità	Evitamento, disagio, esclusione dalla partecipazione	Disposizioni sulla privacy, supervisione, pianificazione inclusiva
Abuso dell'autorità degli adulti	Relazioni allenatore-atleta, selezione, contatti individuali	Tutti i minori, in particolare dipendenti o ad alte prestazioni	Silenzio, coercizione, paura di segnalare	Punti di contatto per la salvaguardia, procedure chiare, gestione dei casi, segnalazione sicura
Risposta organizzativa debole alla violenza	Club informali, segnalazione poco chiara, preoccupazioni reputazionali	Tutti i minori	Sottosegnalazione, sfiducia, danno ripetuto	Meccanismi di segnalazione, monitoraggio, responsabilità, governance

Tabella 3. Panoramica dei principali rischi di salvaguardia legati al genere e all'identità LGBTIQ. Nota. Adattata da framework di salvaguardia dell'infanzia e di sport sicuro, in particolare le International Safeguards for Children in Sport e la IOC Consensus Statement on harassment and abuse in sport (IGLYO, 2025; International Safeguarding Children in Sport Working Group, 2016; Mountjoy et al., 2016; UNICEF, 2021).

2.1. Culture ipermascoliniste e ultracompetitive

Uno dei più evidenti rischi strutturali nello sport di base è la persistenza di culture ipermascoliniste e ultracompetitive. Nella vita quotidiana dei club, queste dinamiche possono manifestarsi attraverso frasi

come «non piangere», «rinforzati» o «i veri atleti lo sopportano»; pressione a gareggiare nonostante il dolore o l'infortunio; umiliazione usata come disciplina; tolleranza verso comportamenti aggressivi perché associati alle prestazioni; o esclusione di minori percepiti come deboli, sensibili o insufficientemente competitivi. Come notano Magrath e Anderson (2022), lo sport ha storicamente socializzato ragazzi e uomini verso norme di «durezza fisica, stoicismo emotivo e rifiuto di tutto ciò che viene considerato femminile».

Dal punto di vista della salvaguardia, ciò è significativo perché tali norme possono normalizzare l'aggressività, scoraggiare la vulnerabilità e confondere il confine tra pratica sportiva impegnativa e condotta dannosa. In questi contesti, l'umiliazione verbale, il body shaming, l'intimidazione, la pressione a continuare nonostante il dolore e i metodi di allenamento punitivi possono essere interpretati come segni di impegno o resilienza piuttosto che come segnali di allerta.

È importante sottolineare che la competitività di per sé non è il problema. Lo sport può promuovere impegno, disciplina, cooperazione e resilienza in modi positivi. La preoccupazione per la salvaguardia sorge quando i valori competitivi vengono associati a umiliazione, silenzio, dominio o disprezzo per il benessere dei minori.

2.2. Eteronormatività e pratiche escludenti

Una seconda area di rischio riguarda l'eteronormatività, intesa come la presunzione che l'eterosessualità e le identità di genere binarie siano normali, naturali e attese nello sport. In pratica, questo plasma chi viene percepito come legittimo, chi viene visto come adatto a uno sport e il cui disagio viene preso sul serio. Questi rischi possono essere espliciti, come insulti, esclusione o commenti discriminatori, ma possono anche essere impliciti.

Greenspan et al. (2019), in una rassegna delle esperienze dei giovani LGBTQ+ nell'attività fisica, hanno riscontrato che i giovani transgender si sentivano «meno sicuri in spazi tipicamente segregati per genere come bagni e spogliatoi». Questo è altamente rilevante per i club di base, perché l'esclusione è spesso prodotta non solo attraverso ostilità esplicita ma anche attraverso disposizioni spaziali, battute informali, ipotesi degli adulti, aspettative rigide di genere e assenza di guida inclusiva.

Dal punto di vista di questo progetto, l'eteronormatività dovrebbe quindi essere trattata come una questione di salvaguardia, non solo come una questione di diversità o inclusione.

2.3. Situazioni di rischio legate alla violenza di genere e LGBTQI-fobica

La violenza di genere e LGBTQI-fobica nello sport di base spesso emerge in situazioni ordinarie, ripetute e insufficientemente scrutinate. Le interazioni tra pari sono uno dei contesti più significativi: insulti, voci, prese in giro, commenti sessualizzati e il controllo dell'espressione di genere possono essere liquidati come scherzi o comportamento adolescenziale, anche quando creano un ambiente ostile e degradante.

Tipo di danno	Esempi nello sport di base
Danno verbale o psicologico	Insulti, umiliazione, minacce, battute sessiste, commenti omofobici o transfobici, body shaming, derisione o rifiuto dei pronomi o dell'identità di genere di qualcuno.
Danno fisico	Disciplina aggressiva, intimidazione, contatto forzato, pressione ad allenarsi o gareggiare nonostante il dolore.
Danno sessuale	Commenti sessuali, contatti indesiderati, coercizione, molestie, abuso di autorità dell'adulto.
Danno digitale	Messaggi inappropriati, condivisione di immagini, cyberbullismo, molestie nelle chat di squadra.

Tipo di danno	Esempi nello sport di base
Danno istituzionale	Minimizzazione delle denunce, percorsi di segnalazione poco chiari, protezione della reputazione a scapito della sicurezza dei minori, mancanza di follow-up.

Tabella 4. Tipologia di danno Nota. Queste categorie non sono mutuamente esclusive. In pratica, i minori possono sperimentare contemporaneamente diverse forme di danno, e questi danni possono essere intensificati da fattori intersezionali come genere, età, disabilità, sessualità, etnia, background migratorio o status socioeconomico.

2.4. Fattori di rischio organizzativi e relazionali nei club sportivi

Oltre ai rischi culturali e situazionali, i fattori organizzativi e relazionali all'interno dei club influenzano fortemente se la violenza viene prevenuta, riconosciuta e affrontata. Rhind et al. (2022) hanno rilevato che la cultura della salvaguardia richiede sistemi di gestione della sicurezza, leadership impegnata e coinvolgimento degli stakeholder.

Segnali di allerta organizzativi

- Nessuna persona designata per la salvaguardia;
- Nessun canale di segnalazione visibile o child-friendly;
- Codice di condotta poco chiaro;
- Reclami gestiti solo informalmente;
- Eccessiva dipendenza da un allenatore o adulto influente;
- Pressione per proteggere la reputazione del club;
- Mancanza di feedback da minori e famiglie;
- Nessuna revisione di esclusione, abbandono o preoccupazioni ricorrenti di basso livello.

3. Impatto sui Minori

I rischi identificati nello sport di base non colpiscono tutti i minori allo stesso modo. Sebbene le culture dannose dei club, le strutture di salvaguardia deboli e le pratiche escludenti possano compromettere la sicurezza di tutti i partecipanti, i loro effetti concreti variano in base al genere, all'espressione di genere, all'identità sessuale percepita e ad altri fattori intersezionali. Per questo motivo, la valutazione dell'impatto deve andare oltre una comprensione generica dei minori come unico gruppo ed esaminare come diversi minori possano sperimentare esposizione, partecipazione, riconoscimento, divulgazione e protezione in modo diverso negli ambienti sportivi. Ciò è coerente con la letteratura sulla salvaguardia che inquadra il danno nello sport come prodotto di condizioni culturali, istituzionali e relazionali in interazione piuttosto che solo di singoli incidenti (Rhind et al., 2022). L'impatto dovrebbe quindi essere inteso in senso ampio. Include non solo la vittimizzazione diretta, ma anche paura, ritiro, silenzio, perdita di fiducia, riduzione della partecipazione, autocensura, disagio emotivo e ridotto accesso ai benefici dello sport.

Nei contesti di base, questi effetti possono essere particolarmente significativi perché lo sport è comunemente presentato ai minori come uno spazio positivo, di sviluppo e di costruzione della comunità. Quando in tali ambienti si verificano esclusione, molestie o intimidazioni, l'impatto può estendersi oltre l'incidente immediato e influire sul senso di appartenenza, sull'autostima e sulla relazione a lungo termine del minore con lo sport. La ricerca sulle esperienze dei giovani LGBTQ+ nell'attività fisica e nello sport, ad esempio, mostra che le sensazioni di insicurezza e disagio possono scoraggiare la partecipazione e ridurre l'accesso ai benefici ben documentati della pratica sportiva (Greenspan et al., 2019).

L'analisi seguente non deve essere letta come se assumesse un'unica esperienza per tutte le ragazze, tutti i ragazzi o tutti i minori LGBTQI. Ogni gruppo è diverso, e le esperienze dei minori varieranno in base a età, disabilità, supporto familiare, situazione socioeconomica, background migratorio, etnia, cultura del club e circostanze personali.

3.1. Impatto sulle ragazze

Per le ragazze, l'impatto degli ambienti sportivi non sicuri o escludenti spesso riguarda gli effetti combinati degli stereotipi di genere, della legittimità ridotta, dello scrutinio del corpo e dell'esposizione alla violenza di genere. In molti contesti sportivi, le ragazze vengono ancora valutate non solo in relazione alle prestazioni, ma anche in relazione all'aspetto, alla femminilità, all'obbedienza o alla rispettabilità. Questo può rendere la loro esperienza sportiva più vulnerabile alla sessualizzazione, alle microaggressioni sessiste, al body shaming e agli standard diseguali di disciplina o riconoscimento. Willson e Kerr (2023) sostengono che le ragazze nello sport sono esposte a forme di violenza psicologica di genere con conseguenze evolutive, mentre Roberts e Quesnel (2023) evidenziano il ruolo dannoso delle pressioni sul peso, dell'insoddisfazione corporea e delle microaggressioni di genere nel plasmare le esperienze delle atlete.

Le ragazze possono anche affrontare ulteriori barriere nel segnalare preoccupazioni in ambienti dove l'autorità maschile è dominante, i commenti sessisti sono normalizzati o le denunce vengono liquidate come esagerazione, sensibilità o conflitto interpersonale. Ciò è coerente con le più ampie prove europee sulla violenza di genere, che mostrano che la divulgazione è spesso modellata dalla paura, dalla vergogna, dalle relazioni di dipendenza e dalla scarsa fiducia nelle risposte istituzionali (FRA, 2024b).

Per i partecipanti minorenni, queste dinamiche possono tradursi in ridotta fiducia, maggiore auto-sorveglianza e maggiore riluttanza ad occupare pienamente lo spazio sportivo. Le ragazze possono imparare che la visibilità nello sport comporta un maggiore scrutinio dei loro corpi, del comportamento o delle relazioni, e che esprimere disagio può essere interpretato come fragilità o mancanza di resilienza. In ambienti dove l'autorità maschile rimane dominante, le ragazze possono anche avere meno probabilità di vedersi riflesse nella leadership, nell'allenamento o nelle strutture decisionali, il che può indebolire la

fiducia e ridurre la volontà di divulgare preoccupazioni.

Anche le conseguenze sulla partecipazione sono rilevanti. Dove le ragazze sperimentano lo sport come un contesto di trattamento ineguale, umiliazione, pressione legata all'immagine corporea o limitata credibilità nella segnalazione dei danni, possono gradualmente disimpegnarsi dalla vita di squadra, evitare certi spazi o abbandonare lo sport del tutto. Situazioni specifiche che richiedono attenzione includono commenti sessualizzati, pressione riguardo a divise o aspetto, accesso ineguale a strutture o visibilità, umiliazione legata al corpo e la possibilità che il disagio delle ragazze venga minimizzato piuttosto che riconosciuto come preoccupazione di salvaguardia.

3.2. Impatto sui ragazzi

Per i ragazzi, l'impatto degli ambienti sportivi non sicuri è spesso mediato dalle norme di mascolinità che premiano durezza, competitività, controllo emotivo e dominio. Come notano Magrath e Anderson (2022), lo sport ha storicamente socializzato ragazzi e uomini verso ideali di durezza fisica, stoicismo emotivo e rifiuto di ciò che è codificato come femminile. In termini di salvaguardia, questo può rendere i ragazzi più propensi a minimizzare il dolore, nascondere il disagio e accettare umiliazione, aggressività o disciplina coercitiva come parti normali della partecipazione sportiva. I ragazzi non devono essere trattati solo come potenziali autori di comportamenti dannosi. Possono essere anche vittime di abusi, coercizione, umiliazione, violenza emotiva o sessuale, mentre le norme maschili possono rendere particolarmente difficile per loro divulgare ciò che è accaduto.

Un impatto particolarmente importante per i ragazzi è il disincentivo alla divulgazione. Dove la mascolinità è strettamente associata alla forza e all'invulnerabilità, i ragazzi possono temere che segnalare maltrattamenti porti al ridicolo, alla perdita di status o ad accuse di debolezza. Questo può essere intensificato nelle culture di squadra dove il linguaggio omofobo o il controllo maschile tra pari è comune. Denison et al. (2023) identificano il linguaggio omofobo come una caratteristica persistente degli ambienti sportivi maschili giovanili. In pratica, questo significa che i ragazzi possono rimanere in situazioni dannose più a lungo, divulgare più tardi, o interpretare l'abuso come qualcosa che ci si aspetta che sopportino.

Questi impatti influenzano anche l'alfabetizzazione emotiva dei ragazzi, le relazioni tra pari e la capacità di riconoscere quando i confini sono stati oltrepassati. Una cultura che equipara la mascolinità alla resistenza e al silenzio può ridurre la capacità dei ragazzi di cercare aiuto per se stessi, di supportare i pari che vengono presi di mira, o di sfidare il comportamento dannoso di adulti e compagni di squadra. Per il progetto 360 Safe Play, ciò significa che il lavoro sulla sicurezza dei ragazzi deve includere non solo la protezione dalla violenza, ma anche il questionamento attivo delle norme che rendono il riconoscimento e la divulgazione più difficili.

3.3. Impatto sui minori gender-non-conforming e LGBTQI

I minori gender-non-conforming e LGBTQI probabilmente sperimentano alcuni degli impatti più acuti delle culture sportive escludenti perché i rischi che affrontano sono sia legati all'identità sia alle norme. Possono essere presi di mira a causa dell'orientamento sessuale o dell'identità di genere effettiva, ma anche perché gli altri li percepiscono come insufficientemente maschili, insufficientemente femminili o altrimenti non conformi. In ambienti sportivi strutturati attorno a rigide aspettative binarie, questi minori possono incontrare ridicolizzazione, linguaggio ostile, isolamento sociale, misconoscimento o pressione a nascondere aspetti di se stessi per rimanere sicuri o accettati (Magrath & Anderson, 2022).

Per questi minori, uno dei rischi di salvaguardia più gravi non è solo il danno originale, ma la possibilità che cercare aiuto possa esporre informazioni personali a pari, famiglie, allenatori o altri adulti senza il consenso del minore.

L'impatto è spesso particolarmente visibile nella partecipazione quotidiana. Greenspan et al. (2019) hanno riscontrato che i giovani LGBTQ+ possono evitare contesti sportivi e di attività fisica perché si sentono insicuri o a disagio, e che i giovani transgender in particolare si sentivano meno sicuri in spazi segregati per genere come spogliatoi e bagni. Più recentemente, Chan et al. (2024) hanno riscontrato una discriminazione e disuguaglianza significative nella partecipazione sportiva tra gli atleti transgender, insieme a conseguenze negative per la salute mentale. Sebbene queste prove non siano limitate ai minori, sono altamente rilevanti per i contesti di base perché mostrano come le strutture sportive ordinarie possano diventare fonti di stress cronico, paura, disagio emotivo e ritiro.

Per i minori specificamente, ciò può tradursi in occultamento, autocensura, evitamento degli spogliatoi o delle situazioni di viaggio, non partecipazione ai rituali della squadra, o completo ritiro dallo sport. Può anche minare la fiducia negli adulti dove allenatori e staff del club mancano del linguaggio, della fiducia o della disponibilità a rispondere in modo appropriato. Dal punto di vista di questo progetto, l'inclusione LGBTQI dovrebbe quindi essere trattata come una questione fondamentale di protezione dell'infanzia piuttosto che come una preoccupazione secondaria di diversità.

Punto chiave

La protezione non deve dipendere dal fatto che un minore si identifichi pubblicamente come LGBTQI o spieghi la propria identità. Il progetto deve rispondere ai danni LGBTQI-fobici o di genere sulla base del comportamento sperimentato, testimoniato o temuto, piuttosto che richiedere la divulgazione dell'identità.

3.4. Considerazioni intersezionali: disabilità, vulnerabilità socioeconomica e altri fattori

Gli impatti descritti in precedenza sono ulteriormente modellati da fattori intersezionali. Genere, espressione di genere e identità sessuale percepita non operano in isolamento; si intersecano con disabilità, situazione socioeconomica, background migratorio, etnia, età, supporto familiare e posizione nelle gerarchie del club. Una prospettiva intersezionale è quindi necessaria per evitare di assumere che tutte le ragazze, tutti i ragazzi o tutti i minori LGBTQI sperimentino lo sport in modi simili. Nella letteratura sportiva, l'intersezionalità è esplicitamente utilizzata per comprendere come molteplici forme di disuguaglianza si combinano e vengono riprodotte negli ambienti sportivi (Pape et al., 2023). Anche l'età è rilevante. I bambini più piccoli possono mancare del linguaggio per descrivere disagio, violazioni dei confini o comportamenti discriminatori, mentre gli adolescenti possono affrontare pressioni più forti legate a corpi, espressione di genere, sessualità, appartenenza tra pari e reputazione.

La disabilità è un fattore particolarmente importante. I minori con disabilità possono già affrontare barriere alla partecipazione sportiva legate ad ambienti inaccessibili, personale insufficientemente formato, atteggiamenti discriminatori, mancanza di informazioni e adattamento organizzativo debole. Una recente revisione sistematica di Elipe-Lorenzo et al. (2025) ha riscontrato che la partecipazione delle persone con disabilità allo sport ordinario rimane limitata a causa di molteplici barriere strutturali e attitudinali. Quando la disabilità si interseca con la non conformità di genere, la dipendenza dagli adulti o le barriere comunicative, il rischio di esclusione, incomprensione o non-divulgazione può diventare ancora più grande.

Anche la vulnerabilità socioeconomica influisce sull'impatto. Tandon et al. (2021) hanno riscontrato che lo status socioeconomico era inversamente associato alla partecipazione giovanile ad attività fisiche e sportive, e che i minori di famiglie a reddito inferiore riferivano più barriere pratiche e relazionali allo sport. In termini di salvaguardia, ciò è importante perché i minori di famiglie economicamente svantaggiate possono avere meno alternative se un club diventa non sicuro, e possono essere più dipendenti da un singolo allenatore, percorso di trasporto o struttura sportiva locale.

Altri fattori possono aggravare ulteriormente questi effetti, tra cui l'appartenenza a minoranze etniche, lo status migratorio, la limitata familiarità familiare con il sistema sportivo, o la dipendenza dall'autorità degli adulti legata all'età. I minori che vivono in strutture residenziali, separati dalle loro famiglie, o coinvolti in sistemi di protezione dell'infanzia possono anche affrontare ulteriori vulnerabilità legate all'instabilità, alla dipendenza dalle istituzioni, alle reti di supporto interrotte o al ridotto accesso ad adulti di fiducia.

Questi fattori non rendono i minori intrinsecamente vulnerabili, ma possono aumentare l'esposizione al danno quando gli ambienti sportivi non riconoscono le loro circostanze, non adattano i meccanismi di supporto, o non creano percorsi accessibili e affidabili per la partecipazione e la divulgazione.

Implicazioni per l'implementazione

- Utilizzare formati accessibili e linguaggio semplice;
- Evitare di presumere che il supporto familiare sia sempre disponibile;
- Fornire più di un canale di segnalazione;
- Adattare i materiali per età e disabilità;
- Considerare le barriere linguistiche e culturali;
- Monitorare se alcuni minori partecipano meno, evitano certi spazi o abbandonano lo sport prima del previsto.

4. Integrazione Trasversale delle Prospettive di Genere e LGBTQI nell'Azione

Integrare trasversalmente le prospettive di genere e LGBTQI nell'azione 360 Safe Play richiede più che aggiungere riferimenti isolati all'uguaglianza o all'inclusione. Significa garantire che i componenti fondamentali del progetto – formazione, materiali child-friendly, percorsi di segnalazione, approcci riparativi, comunicazione e advocacy – siano progettati fin dall'inizio in modi che riconoscano come le norme di genere, l'eteronormatività e la discriminazione legata all'identità o all'espressione di genere modellino le esperienze di sicurezza dei minori nello sport.

Per questo progetto, il mainstreaming ha quindi due dimensioni complementari. In primo luogo, l'azione dovrebbe affrontare esplicitamente i rischi legati a sessismo, omofobia, bifobia, transfobia e rigide aspettative di genere piuttosto che fare affidamento solo su riferimenti generici al bullismo o all'inclusione. In secondo luogo, dovrebbe garantire che tutti gli strumenti del progetto siano utilizzabili, credibili e sicuri per i minori che possono essere posizionati diversamente nei contesti sportivi.

Lavori recenti orientati ai giovani sull'inclusione LGBTQI nello sport rafforzano questa necessità enfatizzando le esperienze vissute dei giovani nello «sport scolastico e comunitario» e trattando tali esperienze come centrali per lo sviluppo di ambienti inclusivi (IGLYO, 2025).

4.1. Orientamento della formazione per professionisti e allenatori

La formazione per professionisti e allenatori dovrebbe essere concepita come una misura fondamentale di salvaguardia e non come una sessione di sensibilizzazione una tantum. La guida del Consiglio d'Europa sui programmi educativi e i materiali sottolinea che tutti coloro che hanno responsabilità per i minori nello sport devono avere accesso a un'educazione sulla salvaguardia, mentre coloro che rivestono ruoli specializzati di salvaguardia richiedono un livello più elevato di formazione. La stessa guida raccomanda che la formazione sia integrata nei programmi di istruzione più ampi per allenatori, dirigenti e leader sportivi, adattata a responsabilità specifiche, regolarmente aggiornata e erogata con il supporto di esperti rilevanti.

Contenuto minimo della formazione

La formazione dovrebbe coprire almeno:

- Riconoscimento del danno di genere e LGBTQI-fobico;
- Linguaggio sessista, omofobo, bifobo e transfobico;
- Risposte sicure alle divulgazioni;
- Riservatezza e prevenzione dell'outing;
- Rischi negli spogliatoi, durante i viaggi e nelle comunicazioni digitali;
- Confini adulto-bambino e interazioni individuali;
- Quando il conflitto tra pari diventa una preoccupazione per la salvaguardia;
- Procedure di segnalazione e riferimento;
- Uso appropriato e inappropriato delle pratiche riparative.

Dal punto di vista del genere e dell'inclusione LGBTQI, il contenuto della formazione dovrebbe coprire esplicitamente come il danno è modellato dalle norme di genere e dalle culture escludenti. Ciò include il riconoscimento del linguaggio sessista, omofobo, bifobo e transfobico; la comprensione di come le assunzioni ipermascoliniste o eteronormative possano influire sulla partecipazione e sulla divulgazione; e l'apprendimento di come rispondere alle preoccupazioni senza fare outing, patologizzare o stereotipare i

minori. La guida pratica per un allenamento inclusivo indica che gli allenatori dovrebbero modellare un linguaggio rispettoso, evitare assunzioni sull'identità, rispettare i nomi e i pronomi scelti, proteggere la privacy riguardo all'identità di genere e alla sessualità, intervenire nei commenti discriminatori e prepararsi in anticipo per strutture, viaggi e disposizioni per il cambio d'abito.

Anche la metodologia di formazione è importante. Poiché questi argomenti riguardano comportamenti quotidiani, norme di gruppo e decisioni difficili, il formato più utile è probabilmente quello interattivo e basato su scenari piuttosto che puramente descrittivo. I casi specifici per ruolo dovrebbero includere, ad esempio, battute sessiste o omofobe presentate come «banter», esclusione negli spogliatoi, pressione riguardo alle divise, comunicazione adulto-bambino inappropriata attraverso i social media e incertezza su quando il conflitto tra pari richiede una risposta formale di salvaguardia.

4.2. Contenuto dei materiali a misura di bambino

I materiali a misura di bambino dovrebbero tradurre i principi di salvaguardia e inclusione in linguaggio e formati che i minori possano effettivamente comprendere e utilizzare. La guida specifica per lo sport del Consiglio d'Europa afferma che i bambini e i giovani atleti dovrebbero avere accesso a informazioni sui propri diritti e sui rischi di violenza e abuso, adattate alle loro capacità evolutive. Per questo progetto, i materiali child-friendly dovrebbero quindi spiegare in un linguaggio semplice e diretto che tutti hanno il diritto di partecipare allo sport in modo sicuro e senza umiliazioni, molestie o discriminazioni.

Messaggi chiave per i minori

- «Nessuno ha il diritto di umiliarti, insultarti o deridere chi sei.»
- «Le battute che fanno sentire qualcuno insicuro o escluso non sono accettabili.»
- «Puoi chiedere aiuto anche se non sei sicuro/a che qualcosa sia grave.»
- «Non devi condividere informazioni private su te stesso/a per essere rispettato/a o protetto/a.»
- «C'è più di un adulto con cui puoi parlare.»
- «Se qualcosa capita a te o a un/una compagno/a di squadra, puoi chiedere aiuto ed essere preso/a sul serio.»

I materiali dovrebbero anche essere progettati in modo genuinamente child-friendly e inclusivo. La guida sulla comunicazione di salvaguardia child-friendly raccomanda di coinvolgere i minori nel processo di progettazione, di adattare i materiali per età, genere, disabilità, lingua e cultura, e di utilizzare elementi visivi ed esempi che supportino la comprensione senza creare paura inutile.

I materiali devono essere adattati per età e necessità comunicative. Per i bambini più piccoli, formati visivi, scenari semplici ed esempi concreti possono essere più appropriati. Per gli adolescenti, i materiali dovrebbero affrontare anche privacy, relazioni, contatto online, discriminazione, consenso e rispetto per i confini e le identità personali. Per i minori con disabilità, formati accessibili e comunicazione supportata dovrebbero essere considerati fin dall'inizio.

Dove appropriato, dovrebbero essere considerati anche formati easy-to-read, linguaggio semplice e supporti visivi per rendere le informazioni sulla salvaguardia più accessibili e comprensibili per tutti i minori.

4.3. Meccanismi di allarme precoce e segnalazione

I meccanismi di allarme precoce e segnalazione dovrebbero essere progettati in modo da essere credibili, accessibili e sicuri per i minori. Le International Safeguards for Children in Sport stabiliscono che devono essere in atto «procedure chiare che forniscano una guida passo per passo» su quale azione

intraprendere quando emergono preoccupazioni (International Safeguards for Children in Sport, 2021). Questo è un punto chiave per il progetto, perché i sistemi di segnalazione funzionano solo quando i minori, le famiglie e il personale capiscono cosa conta come preoccupazione, dove può essere sollevata, chi risponderà e cosa succederà dopo.

Per il progetto 360 Safe Play, ciò significa che i percorsi di segnalazione non dovrebbero essere limitati a un singolo canale formale o a casi narrowly definiti di abuso grave. I minori e le famiglie dovrebbero essere in grado di sollevare preoccupazioni attraverso molteplici punti di accesso, compresi un punto focale per la salvaguardia, un altro adulto di fiducia, formati di segnalazione accessibili e, dove appropriato, percorsi a bassa soglia o anonimi. La guida child-friendly di UNICEF nota che i minori hanno meno probabilità di usare i meccanismi quando non li capiscono, non si fidano di loro, o temono conseguenze negative. Al contrario, i meccanismi progettati tenendo in mente i minori hanno maggiori probabilità di essere sicuri, riservati e utilizzabili in pratica (UNICEF, 2026).

I minori non devono dover usare una procedura formale di denuncia come unico percorso verso la protezione. Opportunità a bassa soglia per parlare con un adulto di fiducia sono essenziali, perché i minori possono divulgare gradualmente, indirettamente o attraverso segni di disagio piuttosto che attraverso un rapporto formale completo.

Dal punto di vista del genere e dell'inclusione LGBTQI, la progettazione della segnalazione deve anche affrontare le barriere legate alla privacy, alla sfiducia e alla paura di essere fatti outing. La risorsa di coaching viaSport (2023) è particolarmente chiara su questo punto quando afferma che la comunicazione riguardo al genere e alla sessualità è «la storia di ogni partecipante da raccontare». Ciò significa che i minori dovrebbero essere in grado di descrivere il danno senza essere spinti a divulgare più informazioni personali di quanto necessario per la loro protezione.

4.4. Pratiche riparative tra pari

Le pratiche riparative tra pari possono essere una componente utile del progetto, in particolare per affrontare i danni tra pari, ricostruire la fiducia e rafforzare la responsabilità del gruppo, ma devono essere inquadrare con attenzione all'interno di un modello di salvaguardia. Una recente revisione sistematica ha riscontrato che le pratiche riparative sono state utilizzate per «ridurre la violenza scolastica e migliorare il benessere emotivo e la coesione del gruppo» (Alonso-Rodríguez et al., 2025). Le pratiche riparative devono essere considerate solo dopo che una valutazione del rischio di salvaguardia ha confermato che il processo è sicuro, volontario e appropriato per i minori coinvolti.

In termini pratici, il lavoro riparativo tra pari può essere appropriato in casi come insulti ripetuti, esclusione dalla vita di squadra, «banter» discriminatorio, conflitti tra pari o rituali di umiliazione, a condizione che la sicurezza sia valutata prima e che la partecipazione sia volontaria e supportata. È necessaria particolare cautela nelle situazioni che coinvolgono danni sessisti, omofobici o transfobici, dove i minori possono sentire pressione a minimizzare l'impatto della discriminazione.

Avvertenza importante

Le pratiche riparative NON devono essere utilizzate dove vi è abuso perpetrato da adulti, violenza sessuale, coercizione, intimidazione grave, paura di ritorsioni, grave squilibrio di potere o rischio continuato. In questi casi, le procedure formali di salvaguardia devono avere la priorità.

Le pratiche riparative dovrebbero essere posizionate come un complemento alla salvaguardia, non come un'alternativa alla segnalazione, al riferimento o all'azione protettiva. Dove vengono utilizzati approcci riparativi, le salvaguardie minime dovrebbero includere facilitazione formata, partecipazione volontaria, nessuna pressione a perdonare o riconciliarsi, preparazione con ciascun minore separatamente, la

possibilità di interrompere il processo, monitoraggio del follow-up e documentazione di eventuali ulteriori preoccupazioni di salvaguardia.

4.5. Prodotti di comunicazione e advocacy sull'identità e l'espressione di genere

I prodotti di comunicazione e advocacy dovrebbero affrontare esplicitamente l'identità di genere, l'espressione di genere e la discriminazione LGBTQI piuttosto che fare affidamento solo su riferimenti generici all'inclusione. Lavori recenti orientati ai giovani di IGLYO (2025) presentano le esperienze dei giovani LGBTQI nello sport come centrali per comprendere ciò che richiedono gli ambienti inclusivi.

Checklist per la comunicazione sicura

Prima della pubblicazione, la comunicazione del progetto dovrebbe verificare:

- Il messaggio evita gli stereotipi?
- Nomina chiaramente la discriminazione e la violenza dove pertinente?
- Evita di esporre l'identità o le esperienze personali dei minori?
- Utilizza un linguaggio basato sui diritti e incentrato sul bambino?
- Indica dove minori o famiglie possono cercare supporto?
- È stato revisionato per rischi di salvaguardia, privacy e consenso?

In termini pratici, i prodotti di comunicazione del progetto dovrebbero chiarire che sessismo, omofobia, bifobia e transfobia sono questioni di salvaguardia, non questioni marginali o private. Dovrebbero comunicare che il rispetto per i nomi scelti, i pronomi, la privacy, le strutture sicure e la libertà da trattamenti umilianti o discriminatori fa parte dello sport sicuro.

Questi prodotti dovrebbero anche essere sviluppati con attenzione alla rappresentazione sicura. I toolkit di salvaguardia dell'infanzia nello sport sottolineano la necessità di standard chiari su comunicazione, immagini, interazione online e protezione da bullismo o contatti inappropriati. In un quadro sensibile al genere e all'identità LGBTQI, ciò significa che la comunicazione del progetto non dovrebbe mai esporre i minori in modi che compromettano la privacy o la sicurezza.

In questo senso, comunicazione e advocacy non sono solo strumenti di diffusione ma anche strumenti preventivi: aiutano a stabilire norme, rendono visibili i percorsi di segnalazione, riducono il silenzio attorno alla discriminazione e mostrano che la salvaguardia inclusiva fa parte della buona pratica ordinaria.

I prodotti di comunicazione che coinvolgono minori devono seguire standard rigorosi sull'uso delle immagini, il consenso, la privacy e la sicurezza digitale. I minori non devono mai essere presentati visivamente o narrativamente in modi che li esponano a stigma, identificazione, ritorsioni o visibilità indesiderata.

5. Allineamento Tecnico e Requisiti di Monitoraggio

Ai fini del progetto 360 Safe Play, i risultati di questa valutazione non devono rimanere a livello di raccomandazioni generali. Devono essere tradotti in requisiti di monitoraggio tecnicamente allineati con il Quadro Logico, il Piano di Garanzia della Qualità e le routine di raccolta delle prove del progetto. In termini pratici, ciò significa che le considerazioni di genere e LGBTQI devono riflettersi non solo negli output narrativi, ma anche negli indicatori, negli strumenti di raccolta dati, nelle procedure di salvaguardia e nei processi di revisione. Questo approccio è coerente con la guida attuale sulla salvaguardia nello sport e sulla protezione dell'infanzia, che tratta il monitoraggio e la valutazione come componenti fondamentali di un sistema di salvaguardia funzionante piuttosto che come compiti amministrativi secondari. UNICEF afferma allo stesso modo che la salvaguardia dovrebbe essere «incorporata in processi, piani e azioni», mentre le International Safeguards for Children in Sport includono «monitoraggio e valutazione» come una delle salvaguardie fondamentali attese dalle organizzazioni che lavorano con i minori (UNICEF, 2025; International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Da questa prospettiva, l'allineamento tecnico richiede attenzione a quattro elementi collegati. In primo luogo, il progetto dovrebbe definire indicatori capaci di mostrare se le misure di salvaguardia gender-responsive e LGBTQI-inclusive vengono effettivamente implementate e utilizzate. In secondo luogo, dovrebbe stabilire requisiti di raccolta dati proporzionati e sicuri. In terzo luogo, dovrebbe incorporare forti salvaguardie etiche, di riservatezza e di do-no-harm in tutte le attività di monitoraggio e generazione di prove che coinvolgono minori. In quarto luogo, dovrebbe garantire che le prove risultanti vengano utilizzate non solo per la responsabilità, ma anche per l'adattamento, l'apprendimento e il miglioramento nel corso dell'azione.

5.1. Indicatori e risultati attesi

Gli indicatori dovrebbero essere organizzati in tre livelli: indicatori di processo, indicatori di output e indicatori di risultato. Questa distinzione aiuta il progetto a monitorare non solo se le attività hanno avuto luogo, ma anche se gli strumenti sono disponibili e se minori e adulti sperimentano cambiamenti significativi.

Tipo di indicatore	Scopo	Esempio
Processo	Traccia se le attività vengono implementate	Numero e % di allenatori formati.
Output	Traccia se esistono strumenti o sistemi	Club con canali di segnalazione visibili.
Risultato	Traccia se si verifica un cambiamento	Minori che dichiarano di sapere dove cercare aiuto.

Tabella 5. Tabella degli indicatori

Gli indicatori relativi al mainstreaming di genere e LGBTQI dovrebbero combinare dimensioni di processo, output e risultato. Gli indicatori di processo sono necessari per tracciare se i passaggi chiave di implementazione stanno avvenendo, come la proporzione di professionisti e allenatori che ricevono formazione sulla violenza di genere e LGBTQI-fobica, il numero di club che rivedono o adottano procedure di salvaguardia che affrontano esplicitamente la discriminazione legata all'identità e all'espressione di genere, o il numero di materiali child-friendly che incorporano contenuti di salvaguardia inclusivi.

Gli indicatori di risultato sono ugualmente importanti perché il progetto non dovrebbe solo monitorare se gli strumenti esistono, ma se sono affidabili, accessibili e significativi per i minori. Per questo motivo, i

risultati attesi dovrebbero includere cambiamenti nella conoscenza dei minori dei loro diritti e delle opzioni di segnalazione, cambiamenti nella fiducia dei professionisti nell'identificare e rispondere alle preoccupazioni di salvaguardia legate al genere e all'identità LGBTQI.

Il progetto dovrebbe distinguere tra indicatori fondamentali richiesti in tutti i contesti di implementazione e indicatori di apprendimento opzionali che possono essere adattati alle realtà nazionali, dei club o dei piloti.

Un ulteriore punto è che i risultati attesi dovrebbero essere interpretati con attenzione. Nel lavoro di salvaguardia, un aumento delle preoccupazioni segnalate non indica automaticamente che le condizioni siano peggiorate; può anche suggerire una maggiore consapevolezza, una maggiore fiducia nei meccanismi di segnalazione o un migliore accesso al supporto.

5.2. Requisiti per la raccolta di dati disaggregati

Il sistema di monitoraggio del progetto dovrebbe includere la raccolta di dati disaggregati in modo che le diverse esperienze e i risultati non scompaiano nella reportistica aggregata. Come minimo, dove pertinente e fattibile, il progetto dovrebbe mirare a disaggregare i dati per sesso o genere (a seconda del contesto), fascia d'età, stato di disabilità, paese, tipo di stakeholder e, dove pertinente, ruolo all'interno del club. La guida UNICEF sulla valutazione gender-responsive fa esplicito riferimento alla disaggregazione dei dati per genere, età e gruppi di disabilità, nonché per gruppi socialmente esclusi (UNICEF, 2021).

Al tempo stesso, la disaggregazione in questo ambito deve essere proporzionata e sensibile. Le informazioni sull'orientamento sessuale e l'identità di genere possono essere molto delicate. Per questo motivo, il progetto non dovrebbe presumere che la raccolta diretta di dati identificabili sull'orientamento sessuale o sull'identità di genere sia sempre necessaria, appropriata o sicura (OHCHR, 2019).

Principio fondamentale

I dati diretti sull'orientamento sessuale o sull'identità di genere dei minori non devono essere raccolti per impostazione predefinita. Devono essere raccolti solo dove esiste uno scopo chiaro di salvaguardia o monitoraggio, dove la partecipazione è volontaria, dove è possibile l'anonimizzazione o l'aggregazione, e dove il progetto può garantire una gestione sicura, accesso limitato e non divulgazione.

In termini pratici, ciò significa che il progetto dovrebbe adottare un approccio di minimizzazione dei dati. Dove possibile, il monitoraggio dovrebbe privilegiare dati anonimi e aggregati, auto-identificazione volontaria e domande basate sull'esperienza o sulla percezione piuttosto che sulla divulgazione diretta dell'identità. Le alternative più sicure possono includere chiedere ai minori se hanno assistito o sperimentato linguaggio discriminatorio, se si sentono rispettati, se sanno dove cercare aiuto, se gli spazi per il cambio d'abito si sentono sicuri, o se si fidano che gli adulti rispondano in modo appropriato.

5.3. Salvaguardie: etica, riservatezza e do-no-harm

Tutte le attività di monitoraggio, consultazione e raccolta dati collegate a questa valutazione devono essere guidate da principi di etica, riservatezza e do-no-harm. Poiché il progetto si occupa di minori, violenza, discriminazione e questioni potenzialmente sensibili legate all'identità e all'espressione di genere, la generazione di prove deve essere trattata come un'attività di salvaguardia a tutti gli effetti. La politica di salvaguardia di UNICEF enfatizza un approccio proattivo alla prevenzione e alla gestione dei rischi di danno (UNICEF, 2025).

In termini operativi, ciò significa che la partecipazione alle attività di feedback o monitoraggio deve essere volontaria, appropriata all'età e basata su informazioni chiare sullo scopo, la riservatezza e il follow-up. Ai

minori dovrebbe essere spiegato, in un linguaggio che possono comprendere, quali informazioni vengono raccolte, perché vengono raccolte, chi vi avrà accesso e quali sono i limiti della riservatezza. Nessuna attività di monitoraggio o consultazione che coinvolga minori dovrebbe avere luogo a meno che i facilitatori non sappiano come rispondere se un minore divulga danno, disagio, paura o rischio immediato durante l'attività.

Le salvaguardie della riservatezza dovrebbero quindi includere minimizzazione dei dati, accesso limitato alle informazioni identificabili, archiviazione sicura, regole chiare di conservazione ed eliminazione, e separazione dei dati di monitoraggio da identificatori personali non necessari dove possibile. È necessaria particolare cautela in relazione all'identità di genere, all'orientamento sessuale e alle esperienze dei minori di discriminazione, poiché una gestione disattenta di queste informazioni può esporre i minori a outing, stigma, ritorsioni o ulteriore esclusione.

Le misure di protezione dei dati dovrebbero includere archiviazione sicura, accesso limitato, periodi di conservazione chiari, anonimizzazione dove possibile, pseudonimizzazione dove necessario, procedure di eliminazione sicura e regole chiare su chi può accedere alle informazioni identificabili.

Infine, il principio do-no-harm richiede che la raccolta di dati dovrebbe avere luogo solo quando c'è una reale capacità di rispondere in modo sicuro a ciò che può essere divulgato. L'identificazione del rischio senza follow-up sicuro può minare la fiducia e creare nuovi danni. Per questo motivo, i piani di monitoraggio dovrebbero essere collegati a percorsi di riferimento, procedure di salvaguardia e responsabilità designate per l'escalation dei casi.

5.4. Utilizzo dei risultati per il monitoraggio e il miglioramento del progetto

I risultati generati attraverso questa valutazione e il relativo sistema di monitoraggio dovrebbero essere utilizzati come fonte viva di prove per la gestione del progetto, la garanzia della qualità e il miglioramento dell'implementazione. Non dovrebbero essere trattati solo come materiale di conformità per i deliverable. La guida di UNICEF su Monitoraggio, Valutazione e Apprendimento descrive le funzioni MEL come centrali per la «programmazione basata sulle prove, equa e adattiva» (UNICEF, 2025). Nel contesto di 360 Safe Play, ciò significa che le prove sulla salvaguardia relativa al genere e all'identità LGBTQI dovrebbero essere regolarmente revisionate e tradotte in misure correttive o di rafforzamento durante l'implementazione piuttosto che solo alla fine del progetto.

Ciclo di apprendimento suggerito

1. Raccogliere prove da formazione, materiali, sistemi di segnalazione e feedback da minori/famiglie;
2. Rivedere i risultati internamente;
3. Identificare lacune di salvaguardia, inclusione o implementazione;
4. Adattare formazione, materiali, canali di segnalazione o supporto ai club;
5. Documentare i cambiamenti apportati;
6. Rivedere nuovamente nel ciclo di monitoraggio successivo.

In termini pratici, i risultati del progetto dovrebbero alimentare almeno quattro circuiti di miglioramento: il perfezionamento dei contenuti della formazione, la revisione dei materiali child-friendly, il rafforzamento dei percorsi di segnalazione, e il supporto a livello nazionale e di partner.

Un ulteriore requisito è che i risultati dovrebbero essere discussi in modi che preservino le voci dei minori senza compromettere la loro sicurezza. Le International Safeguards sottolineano che coinvolgere i minori nella progettazione, nell'implementazione e nella valutazione delle salvaguardie aiuta a garantire che queste misure siano significative (International Safeguards for Children in Sport, 2021).

Nel complesso, il valore tecnico di questa valutazione risiede nella sua capacità di rafforzare l'apprendimento del progetto oltre che la responsabilità. Integrando indicatori mirati, disaggregazione proporzionata, forti salvaguardie etiche e processi di revisione strutturati, il progetto può garantire che la salvaguardia gender-responsive e LGBTQI-inclusive sia monitorata come parte della qualità dell'implementazione, non come un add-on tematico isolato.

6. Conclusioni e Raccomandazioni Prioritarie

6.1. Valutazione generale

La presente Valutazione di Impatto su Genere e LGBTQI dei Minori conferma che il progetto 360 Safe Play è ben posizionato per affrontare una dimensione rilevante e spesso insufficientemente riconosciuta della violenza contro i minori nello sport di base. L'analisi mostra che i rischi legati alle norme di genere, all'eteronormatività e alla discriminazione basata sull'identità o sull'espressione di genere non sono questioni periferiche, ma preoccupazioni strutturali di salvaguardia che possono modellare le esperienze quotidiane di partecipazione, fiducia, divulgazione e protezione dei minori. Nello sport di base, questi rischi sono spesso incorporati nelle culture ordinarie dei club, nelle dinamiche informali tra pari, nelle relazioni di autorità degli adulti e nei sistemi organizzativi deboli piuttosto che apparire solo attraverso incidenti eccezionali. Per questo motivo, una prospettiva gender-responsive e LGBTQI-inclusiva è necessaria se il progetto deve raggiungere il suo obiettivo di creare ambienti sportivi più sicuri per tutti i minori.

La valutazione conferma anche che questi rischi non colpiscono tutti i minori allo stesso modo. Le ragazze possono essere esposte a legittimità ridotta, scrutinio del corpo e forme di violenza di genere che compromettono sia la sicurezza che la partecipazione. I ragazzi possono essere colpiti da aspettative ipermascoliniste che normalizzano l'aggressività, scoraggiano l'espressione emotiva e rendono la ricerca di aiuto più difficile. I minori gender-non-conforming e LGBTQI possono affrontare alcuni dei rischi più acuti, in particolare dove norme binarie rigide, linguaggio ostile, mancanza di privacy e risposte deboli degli adulti si combinano a rendere gli spazi sportivi non sicuri o escludenti. Questi impatti possono essere ulteriormente intensificati da disabilità, vulnerabilità socioeconomica, background migratorio, contesto familiare o altri fattori intersezionali.

Dal punto di vista dell'implementazione, il progetto contiene già forti punti di ingresso per questo lavoro di mainstreaming. Il suo approccio multidimensionale, l'orientamento incentrato sul bambino, l'attenzione a sensibilizzazione, prevenzione, rilevamento precoce, segnalazione e pratiche riparative tra pari, e il suo accento su strumenti pratici per club e associazioni forniscono un quadro appropriato per integrare queste prospettive in modo significativo. Al tempo stesso, la valutazione mostra che un mainstreaming efficace dipenderà da quanto esplicitamente e coerentemente le considerazioni di genere e LGBTQI vengono incorporate nell'azione.

Nel complesso, la valutazione è positiva ma condizionale. Il modello 360 Safe Play ha un chiaro potenziale per contribuire ad ambienti sportivi di base più sicuri e inclusivi, ma questo potenziale sarà pienamente realizzato solo se le considerazioni di genere e LGBTQI vengono incorporate come requisiti operativi di salvaguardia e non trattate solo come riferimenti tematici. In questo senso, uguaglianza e salvaguardia dovrebbero essere trattate come dimensioni mutuamente rafforzanti della qualità del progetto piuttosto che come obiettivi paralleli.

6.2. Azioni prioritarie per uno sport di base più sicuro e inclusivo

Sulla base dell'analisi sviluppata in questa relazione, si raccomandano le seguenti azioni prioritarie.

Priorità immediate

- Finalizzare la terminologia comune e un glossario multilingue su salvaguardia, identità di genere, espressione di genere, divulgazione, segnalazione e riservatezza.
- Integrare esplicitamente la violenza di genere e LGBTQI-fobica nei contenuti della formazione, nei materiali child-friendly e nelle linee guida per la segnalazione.

- Definire standard minimi di riservatezza e segnalazione, comprese salvaguardie per prevenire outing, stigmatizzazione o ritorsioni.
- Stabilire un quadro minimo di monitoraggio con indicatori fondamentali su formazione, segnalazione, conoscenza dei minori, percezione della sicurezza e gestione dei casi.

Priorità di implementazione

- Adattare i materiali child-friendly per età, lingua, disabilità e necessità di comunicazione.
- Formare i punti di contatto per la salvaguardia sulla risposta ai casi, riservatezza, riferimento e documentazione.
- Garantire che le pratiche riparative siano utilizzate solo dopo una valutazione del rischio di salvaguardia e mai in casi di abuso perpetrato da adulti, danni sessuali, coercizione, intimidazione grave o rischio continuato.
- Fornire supporto aggiuntivo ai club sportivi di base con capacità di salvaguardia limitata.

Priorità di monitoraggio e apprendimento

- Tracciare le percezioni dei minori di sicurezza, rispetto, senso di appartenenza e fiducia nei canali di segnalazione.
- Utilizzare i dati disaggregati in modo sicuro ed evitare di raccogliere dati sull'orientamento sessuale o sull'identità di genere dei minori a meno che non sia chiaramente necessario, volontario, proporzionato e sicuro.
- Rivedere i risultati durante l'implementazione, non solo alla fine del progetto.
- Adattare formazione, materiali, sistemi di segnalazione e supporto ai club sulla base delle prove di monitoraggio e del feedback di minori, famiglie e professionisti.

Prese insieme, queste azioni prioritarie suggeriscono che uno sport di base più sicuro e inclusivo dipende non solo dall'esistenza di strumenti di salvaguardia, ma dalla qualità e dall'inclusività della loro implementazione. Il contributo di questa valutazione è quindi chiarire dove il progetto 360 Safe Play può rafforzare più efficacemente il proprio approccio in modo che prevenzione, rilevamento, risposta e partecipazione siano genuinamente accessibili a tutti i minori, compresi quelli maggiormente a rischio di esclusione, silenzio o protezione diseguale.

Riferimenti bibliografici

- Alonso-Rodríguez, I., Pérez-Jorge, D., Pérez-Pérez, I., & Olmos-Raya, E. (2025). Restorative practices in reducing school violence: A systematic review of positive impacts on emotional wellbeing. *Frontiers in Education*, 10, Article 1520137. <https://doi.org/10.3389/educ.2025.1520137>
- Chan, A. S. W., Choong, A., Phang, K. C., Leung, L. M., Tang, P. M. K., & Yan, E. (2024). Societal discrimination and mental health among transgender athletes: A systematic review and meta-analysis. *BMC Psychology*, 12, Article 24. <https://doi.org/10.1186/s40359-023-01493-9>
- Consiglio d'Europa. (s.d.). Programmi educativi e materiali. Salvaguardia dell'infanzia nello sport. <https://pjp-eu.coe.int/en/web/pss/educational-programmes-materials>
- Crenshaw, K. (1989). Demarginalizing the intersection of race and sex: A Black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory, and antiracist politics. *University of Chicago Legal Forum*, 1989(1), 139–167.
- Denison, E., Faulkner, N., O'Brien, K. S., Jeanes, R., & Canning, M. (2023). Effectiveness of an educational intervention targeting homophobic language use by young male athletes: A cluster randomised controlled trial. *British Journal of Sports Medicine*, 57(9), 515–520. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2022-106429>
- Elipe-Lorenzo, P., Diez-Fernández, P., Ruibal-Lista, B., & López-García, S. (2025). Barriers faced by people with disabilities in mainstream sports: A systematic review. *Frontiers in Sports and Active Living*, 7, Article 1520962. <https://doi.org/10.3389/fspor.2025.1520962>
- Commissione europea. (2016). *Study on gender-based violence in sport*. Publications Office of the European Union.
- Agenzia dell'Unione Europea per i Diritti Fondamentali (FRA). (2024a). *EU LGBTIQ Survey III: Key findings report*. Publications Office of the European Union.
- Agenzia dell'Unione Europea per i Diritti Fondamentali (FRA). (2024b). *Violence against women survey: Key findings*. Publications Office of the European Union.
- FIFA. (2019). *Child safeguarding toolkit for member associations*.
- Greenspan, S. B., Griffith, C., & Watson, R. J. (2019). LGBTQ+ youth's experiences and engagement in physical activity: A comprehensive content analysis. *Adolescent Research Review*, 4, 169–185. <https://doi.org/10.1007/s40894-019-00110-4>
- IGLYO. (2025). *From the sidelines to the playing field: LGBTQI youth perspectives on inclusion in school and community sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021a). *A guide for organisations working in sport in a governance capacity*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021b). *International safeguards for children in sport*.
- International Safeguarding Children in Sport Working Group. (2021c). *International safeguards for children in sport self-audit*.
- Lodi, E., Perrella, L., Lepri, G. L., Scarpa, M. L., & Patrizi, P. (2022). Use of restorative justice and restorative practices at school: A systematic literature review. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(1), Article 96.
- Magrath, R., & Anderson, E. (2022). Sport, masculinities, and heteronormativity. In L. A. Wenner (Ed.), *The Oxford handbook of sport and society* (pp. 889–906). Oxford University Press.
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M. et al. (2016). International Olympic Committee consensus statement: Harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029.
- Ufficio dell'Alto Commissario delle Nazioni Unite per i Diritti Umani. (2019, 14 maggio). *Report on data collection and management*.
- Pape, M., Schoch, L., & Carter-Francique, A. (2023). Editorial: Thinking and doing intersectionality in sociology of sport. *Frontiers in Sports and Active Living*, 5, Article 1212457.
- Rhind, D. J. A., Owusu-Sekyere, F., & Hills, L. (2022). Safeguarding culture: Towards a new approach to preventing child maltreatment in sport. *Sport Management Review*, 25(2), 300–322.
- Roberts, C.-M., & Quesnel, D. A. (2023). The psychology of female sport performance from a gender perspective. In J. J. Robert-McComb et al. (Eds.), *The active female* (pp. 55–67). Springer.
- Rubin, G. S. (1984). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In C. Vance (Ed.), *Pleasure and danger: Exploring female sexuality* (pp. 267–319). Routledge.

- Safe Sport International. (2014). *International Safeguards for Children in Sport*.
- Tandon, P. S., Kroshus, E., Olsen, K., Garrett, K., Qu, P., & McCleery, J. (2021). Socioeconomic inequities in youth participation in physical activity and sports. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 18(13), Article 6946.
- UN Women. (2020). *Integrate intersecting inequalities to leave no one behind*.
- UN Women, UNESCO, & Spotlight Initiative. (2023). *Tackling violence against women and girls in sport: A handbook for policy makers and sports practitioners*.
- UNICEF. (2026). *Child safeguarding toolkit for business* (ed. 2026).
- UNICEF. (2021). *Gender transformative education: Reimagining education for a more just and inclusive world*.
- UNICEF. (s.d.-a). Delivering results for children through evidence: UNICEF's Evaluation policy and practice.
- UNICEF. (s.d.-b). Ethical reporting guidelines.
- UNICEF. (2025, gennaio). *Researching sensitive topics involving children*.
- Fondo delle Nazioni Unite per l'Infanzia. (2019, settembre). UNICEF guidance on gender integration in evaluation.
- Fondo delle Nazioni Unite per l'Infanzia. (2025a, 6 giugno). UNICEF policy on safeguarding.
- Fondo delle Nazioni Unite per l'Infanzia. (2025b, 11 giugno). Annual review guidance.
- viaSport. (2023a). *LGBTQI2S resource: Creating inclusive environments*.
- viaSport. (2023b). *LGBTQI2S resource: Inclusion in sport coaching resource*.
- Willson, E., & Kerr, G. (2023). Gender-based violence in girls' sports. *Adolescents*, 3(2), 278–289.
- Principi di Yogyakarta plus 10. (2017). *Additional principles and state obligations on the application of international human rights law in relation to sexual orientation, gender identity, gender expression and sex characteristics to complement the Yogyakarta Principles*.

Allegati

Allegato 1. Indicatori suggeriti e punti di monitoraggio

Il presente allegato fornisce un insieme pratico di indicatori suggeriti e punti di monitoraggio a supporto dell'implementazione della Valutazione di Impatto su Genere e LGBTQI dei Minori nell'ambito del progetto 360 Safe Play. L'elenco è indicativo e deve essere letto come strumento di supporto per l'allineamento con il Quadro Logico, il Piano di Garanzia della Qualità e le realtà di implementazione nazionali. È consigliabile combinare indicatori quantitativi e qualitativi in modo che il monitoraggio catturi non solo se strumenti e procedure esistono, ma anche se sono compresi, affidabili e utilizzati nella pratica.

Per supportare l'implementazione, gli indicatori sono suddivisi in tre livelli: indicatori fondamentali, indicatori raccomandati e indicatori di apprendimento opzionali. Gli indicatori fondamentali devono essere monitorati nell'intero progetto, gli indicatori raccomandati devono essere utilizzati dove fattibile, e gli indicatori opzionali possono supportare l'adattamento locale o un apprendimento più approfondito.

A. Formazione per professionisti e allenatori

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Copertura della formazione	Numero e % di allenatori/professionisti formati	Fondamentale	Registrazioni presenze	Per ciclo
Qualità dei contenuti	La formazione include contenuti su genere, LGBTQI, riservatezza e risposta	Fondamentale	Agenda/materiali	Per ciclo
Risultati di apprendimento	% di partecipanti che riferiscono miglioramento di conoscenze/fiducia	Raccomandato	Moduli pre/post	Per ciclo
Applicazione pratica	% di club che introducono o rivedono misure di salvaguardia dopo la formazione	Raccomandato	Indagine follow-up	Intermedio/finale

B. Materiali a misura di bambino

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Disponibilità	Numero di materiali child-friendly prodotti	Fondamentale	Archivi progetto	Periodica
Qualità dell'inclusione	I materiali includono riferimenti chiari a sicurezza, discriminazione e supporto	Fondamentale	Revisione contenuti	Prima diffusione
Accessibilità	Materiali adattati per età, lingua e bisogni di inclusione	Fondamentale	Checklist interna	Prima diffusione
Utilità	% di minori che riferiscono che i materiali sono comprensibili e utili	Raccomandato	Feedback minori	Periodica

C. Meccanismi di allarme precoce e segnalazione

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Visibilità	Numero e % di club con percorsi di segnalazione e punti focali visibili	Fondamentale	Checklist club	Periodica
Accessibilità	% di minori/famiglie in grado di identificare almeno un canale di segnalazione	Fondamentale	Indagini/focus group	Intermedio/finale
Utilizzo	Numero di preoccupazioni sollevate attraverso i canali disponibili	Fondamentale	Registrazioni	Intermedio/finale
Fiducia	% di minori che riferiscono di sapere cosa fare se si sentono insicuri	Fondamentale	Indagine minori	Intermedio/finale
Qualità della risposta	% di minori/famiglie che riferiscono che le preoccupazioni sono state gestite chiaramente e appropriatamente	Raccomandato	Checklist club	Periodica

Nota di interpretazione: un aumento delle preoccupazioni segnalate può indicare maggiore fiducia e migliore consapevolezza, non solo aumento dell'incidenza.

D. Pratiche riparative tra pari

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Disponibilità	Numero e % di club/facilitatori formati ad applicare approcci riparativi	Fondamentale	Registrazioni formazione	Periodica
Uso appropriato	Numero di casi di danno tra pari valutati e, dove appropriato, affrontati in modo riparativo	Raccomandato	Revisione casi	Periodica
Beneficio percepito	% di partecipanti che riferiscono miglioramento di comprensione, responsabilità o clima di squadra	Opzionale	Moduli feedback	Dopo attività
Limite di salvaguardia	Numero di casi gravi non reindirizzati in processi riparativi inappropriati	Fondamentale	Revisione interna	Periodica

E. Prodotti di comunicazione e advocacy

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Contenuto esplicito	% di prodotti che affrontano esplicitamente sessismo, omofobia, bifobia, transfobia o esclusione di genere	Fondamentale	Revisione contenuti	Periodica

Area	Indicatore suggerito	Categoria	MoV	Frequenza
Rappresentazione sicura	% di prodotti revisionati rispetto a standard di privacy e salvaguardia	Fondamentale	Checklist editoriale	Prima pubblicazione
Portata	Numero di stakeholder/club/partecipanti raggiunti	Fondamentale	Registrazioni	Periodica
Utilità percepita	% di stakeholder che riferiscono maggiore chiarezza su diritti, sicurezza e inclusione	Raccomandato	Moduli feedback	Intermedio/finale

F. Indicatori trasversali incentrati sul bambino

Indicatore suggerito	Categoria
% di minori che dichiarano di sentirsi sicuri nel proprio ambiente sportivo	Fondamentale
% di minori che conoscono almeno un adulto di fiducia con cui potrebbero parlare	Fondamentale
% di minori che ritengono che i comportamenti umilianti o discriminatori vengano presi sul serio nel loro club	Fondamentale
% di minori che si sentono rispettati indipendentemente dall'espressione di genere o dalla diversità percepita	Fondamentale
Feedback qualitativo dei minori su se gli ambienti sportivi si sentono più inclusivi e affidabili nel tempo	Raccomandato

G. Disaggregazione minima da considerare

Dove pertinente, sicuro e fattibile, i dati devono essere disaggregati per:

Variabile di disaggregazione	Categoria
Paese	Fondamentale
Ruolo del rispondente	Fondamentale
Fascia d'età	Fondamentale
Sesso/genere, dove appropriato	Raccomandato
Stato di disabilità	Raccomandato
Tipo di stakeholder	Fondamentale
Club o contesto di implementazione	Fondamentale

La raccolta diretta di dati sull'orientamento sessuale o sull'identità di genere deve avvenire solo dove chiaramente giustificata, volontaria, proporzionata e sicura.

Allegato 2. Checklist di salvaguardia e riservatezza

Questa checklist è intesa come strumento di supporto pratico per partner di progetto, facilitatori, formatori, punti focali per la salvaguardia e altro personale coinvolto in attività di implementazione, consultazione, monitoraggio o comunicazione. Può essere utilizzata prima, durante e dopo le attività che coinvolgono minori.

A. Prima dell'attività

Domanda	Si/No	Note
L'attività è necessaria e proporzionata?		
È stata effettuata una revisione del rischio di salvaguardia?		
Ruoli e responsabilità sono chiari?		
Esiste un contatto designato per la salvaguardia?		
Esiste un percorso di riferimento noto in caso di divulgazione di una preoccupazione?		
Sono state considerate le esigenze di accessibilità e inclusione?		
Sono stati considerati i rischi legati a genere, espressione di genere e discriminazione LGBTQI?		

B. Partecipazione dei minori

Domanda	Si/No	Note
I minori sono stati informati in un linguaggio adeguato all'età sull'attività?		
La partecipazione è volontaria?		
I minori possono saltare domande, fare pause o interrompere la partecipazione?		
I limiti della riservatezza sono stati spiegati chiaramente?		
Esistono modi sicuri e privati per sollevare preoccupazioni?		
I minori sono protetti dalla pressione a divulgare informazioni relative all'identità?		

C. Dati e riservatezza

Domanda	Si/No	Note
Vengono raccolte solo le informazioni necessarie?		
Le domande relative all'identità sono strettamente necessarie e volontarie?		
I dati identificabili vengono evitati dove non essenziali?		
I registri vengono conservati in modo sicuro?		
L'accesso è limitato alle persone autorizzate?		

Domanda	Si/No	Note
Le regole di conservazione e cancellazione sono chiare?		
Le informazioni personali vengono condivise solo su base del need-to-know?		

D. Sicurezza durante l'implementazione

Domanda	Si/No	Note
È disponibile personale formato per rispondere a disagio o divulgazioni?		
Sono disponibili opzioni di supporto se un minore si sente turbato?		
Gli strumenti digitali e gli spazi online sono moderati in modo sicuro?		
La privacy e la dignità sono protette durante tutta l'attività?		
Le disposizioni sono sicure per i minori che potrebbero già sentirsi esclusi o presi di mira?		

E. Follow-up

Domanda	Si/No	Note
È stato raccolto feedback da minori e/o famiglie dopo l'attività?		
Esiste un processo per documentare e intensificare le preoccupazioni?		
Le preoccupazioni vengono seguite prontamente e appropriatamente?		
Il minore è informato, dove opportuno, su cosa accade dopo?		
È stata valutata la necessità di riferimento a servizi esterni?		
L'attività è stata rivista in seguito per trarne insegnamenti?		

Condizioni minime

Nessuna attività deve procedere a meno che non siano presenti le seguenti condizioni minime:

- Un punto focale per la salvaguardia chiaramente identificato;
- Un percorso di risposta noto;
- Disposizioni di riservatezza praticabili;
- Nessun rischio evitabile di danno, outing o ritorsione.

Allegato 3. Nota sull'implementazione multilingue (EN, CA, ES, BG, IT)

1. Principio generale

L'implementazione multilingue deve puntare all'equivalenza di significato, non solo alla traduzione letterale. Ciò è particolarmente importante per i termini relativi a salvaguardia, riservatezza, segnalazione, divulgazione, identità di genere, espressione di genere, discriminazione e pratiche riparative.

2. Perché è importante

La qualità linguistica influisce su:

- La comprensione da parte dei minori dei loro diritti;
- L'usabilità dei canali di segnalazione;
- La chiarezza dei contenuti della formazione;
- La coerenza dei messaggi di salvaguardia;
- L'inclusività dei materiali di comunicazione.

Una traduzione scarsa o incoerente può indebolire sia la salvaguardia che l'inclusione.

3. Requisiti minimi del progetto

Il progetto deve garantire che:

- I materiali fondamentali siano disponibili nelle lingue del progetto pertinenti;
- I materiali rivolti ai minori siano adattati, non solo tradotti;
- Le informazioni di segnalazione siano comprensibili per minori e famiglie;
- I termini chiave siano usati in modo coerente nelle diverse lingue;
- La terminologia sensibile venga verificata per evitare formulazioni obsolete o stigmatizzanti.

4. Passi pratici raccomandati

a. Versioni sorgente principali. Utilizzare un'unica versione sorgente concordata per ciascun documento fondamentale prima della traduzione.

b. Glossario condiviso. Mantenere un glossario comune in EN, CA, ES, BG e IT per i termini chiave quali:

Inglese	Catalano	Spagnolo	Bulgar o	Italiano	Note
Child protection	Protecció infantil	Protección infantil	Защита на детето	Tutela/protezione dell'infanzia	
Confidentiality	Confidencialitat	Confidencialidad	Поверителност	Riservatezza	
Disclosure	Revelació/Expressió	Revelación/Expresión	Разкриване на информация / Споделяне на притеснение	Divulgazione	
Discrimination	Discriminació	Discriminación	Дискриминация	Discriminazione	
Do no harm	No fer mal	No hacer daño	Да не се вреди	Non nuocere	
Gender expression	Expressió	Expresión	Полово изразяване	Espressione d	

Inglese	Catalano	Spagnolo	Bulgaro	Italiano	Note
Gender identity	Identitat de gènere	Identidad	Полова идентичност	Identità di genere	
Reporting pathway	Canals de denúncia	Canales	Механизъм за подаване на сигнали	Canale segnalazione	
Restorative practice	Pràctica restaurativa	Práctica restaurativa	Възстановителна практика	Pratica riparativa	
Safeguarding	Protecció	Protección	Закрила	Salvaguardia	
Sexual orientation	Orientació sexual	Orientación sexual	Сексуална ориентация	Orientamento sessuale	
Trusted adult	Persona adulta de confiança	Persona adulta de confianza	Доверен възрастен	Adulto di fiducia	

c. Adattamento contestuale. Adattare la formulazione ai livelli di comprensione locale e alle realtà istituzionali.

d. Revisione della qualità per contenuti sensibili. Applicare un'ulteriore fase di revisione ai contenuti che trattano di violenza, segnalazione, riservatezza, identità di genere, sessualità o discriminazione.

e. Test con gli utenti dove fattibile. Testare i materiali child-friendly con gli utenti previsti, dove sicuro e fattibile.

5. Considerazioni sulla salvaguardia e child-friendly

Particolare attenzione deve essere prestata al fatto che i minori possano comprendere:

- Cosa sia un comportamento non sicuro;
- Con chi possono parlare;
- Cosa significa riservatezza;
- Cosa accadrà dopo aver sollevato una preoccupazione;
- Che la protezione non dipende dalla divulgazione pubblica dell'identità.

6. Accessibilità e inclusione

Dove pertinente, l'implementazione multilingue deve considerare anche:

- Versioni in linguaggio semplificato;
- Formati visivi;
- Sintesi child-friendly;
- Formati accessibili per minori con disabilità;
- Spiegazione orale dove appropriato.

7. Riservatezza nelle situazioni multilingue

Dove la divulgazione o la segnalazione avviene attraverso le lingue, il progetto deve garantire che:

- I minori possano parlare in una lingua che comprendono bene;
- L'interpretazione non comprometta la riservatezza;
- Le informazioni sensibili siano tradotte in modo accurato e neutro;
- Le informazioni relative all'identità non vengano divulgate più ampiamente del necessario.

8. Monitoraggio della qualità multilingue

Domande di revisione utili includono:

- I materiali sono comprensibili per minori e famiglie?
- Alcune versioni linguistiche sono più chiare di altre?
- Ci sono incomprensioni ricorrenti legate alla terminologia?
- I messaggi di salvaguardia sono coerenti nelle diverse lingue?
- I partner riferiscono difficoltà con concetti specifici?

9. Nota finale

Nell'ambito di 360 Safe Play, l'implementazione multilingue deve essere intesa come parte di una fornitura sicura, inclusiva ed equa. I minori non possono utilizzare le misure di salvaguardia in modo efficace se queste non sono linguisticamente e culturalmente accessibili.